

உ

சிவமயம்.

தேவாலயத் திருவிழாத் தத்துவத்தேளிவு,
எசர்வேத சிவலிங்கப்ரதிட்டை, இலிங்காட்டகம்,
என்பவைகளுடன் கூடிய

திருவொற்றியூர்த் தலபுராண சாரம்.

இஃது,

வேத மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்
காசிவாசி. சிவானந்த யதிந்திர சுவாமிகளால்
இயற்றப்பெற்றது,

சென்னை

திருவொற்றியூரான் அடிமை யென்னும்
த. ப. இராமசாமிப் பிள்ளை யாவுர்களால்

தயாரித்து

வேத மொழிபெயர்ப்புக் காரியாலத்தில்
பெய்விபரிட்டு

தாம்பசெய்த

திருவொற்றியூர் மகா சூர்ப்பாவிஷேகத்தில்

நட்கொடையாக

அவிக் கப் பெற்றது.

1936.

எவ்வாடி ரீஸ்,
சூர், மதரீஸ்

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

தஞ்சை எஸ். பி. ஜி. உயர்தரக் கல்வாரித் தமிழாசிரியரும்,

தஞ்சைச் சைவ சித்தாந்தசபை விரிவுரையாளரும்,

தஞ்சைச் சைவ சித்தாந்த இளைஞர் சங்கம்

நிறுவிய, துங்கருமாகிய

திரு. வித்வக்களஞ்சியம், பா. சிவசுருநாத பிள்ளை
அவர்களியற்றிய

பிறப்புப் பாயிரம்

அகவற்பா.

உலகம் புகழ்ந்த ஓங்குயர் விழுந்தீர்
இலக்ய வாது பரிமுத லாகப்
பலகிருப் பெயராத் பரவுதற் கெயந்த
திருவொற்றி புழுவின் சிறந்தமான் மீயத்தை
மஞ்சிவர் இஞ்சித் தஞ்சைமா நகரைச்
சார்குந் திடீண் டக் குடியெனச் சாற்றும்
நன்னகர் செய்த நலங்கு தவமெனத்
தாளாண்மை மிக்க லீனாண் பரவிற
பன்னருங் குணமார் பஞ்ச நதர்நீர்த்
தேகான்றல் தனக்குச் சுந்தரப் லீன்கொள்
அருந்தத் தீயலோன் மன்னமதன் வாரிற்றில்
வலம்புரிப் பிறந்த நலம்புரி முத்தென
வந்தவ தரித்த வரம்கு முமலீனான்

தானந் தவம்பொறை சற்குண மடக்கம்
ஞான முதலா நலமெலா முற்றோன்
மன்னிய சென்னை மாநகர் வாழ்வோன்
இருநிகிக் கோனென எழிற்றிநா வேயந்தோன்

அதா அன்று

திருவொற்றி புரன் திருவாடி நானாநம்
மருவிய மனத்து மறவா திருப்போன்
வேத முதலா வியன்கலை யாவும்
ஓதி யுணர்ந்திங் குலாக்கு நாவோன்
நான்மறை தன்னை நலமிசு தழிழில்
மேன்மையின் மொழிபெயர்ப் பித்தகல் வித்தகன்
ஆரியத் தொடுசெந் தமிழ்க்கலை யாவையாம்

யுணர உயர்கல் லாரி

வைத்து நடாத்தி வநுமா ணவர்க்கெலாம்
உண்டி யுறையன் உடைமுத லெலவாயம்
தந்து வளர்க்குந் தரும சீலன்
தேசார் தருசிவ புரா துரந்தரன்
தன்னே பிராம சாமி வள்ளல்

ஒற்றிக் திருத்தளி நற்றிருப் பணியைந்
கற்பணி பொற்பணி கவினிய செய்து
மன்னிய தாது வருடவை சாதிப்
பன்னிய தெய்தி பதினெட் பாதி
வாசநன் னாளில் மகாகும பாரி
டேகஞ் சிறப்பாச் செய்துறு போழ்தில்
சொற்பணி யுஞ்செய்த் தாய்மணங்

அதனால் ;

யாவாரும் ஓதி வேவநம் வேறுபுந்
தண்டமிழ் மொழியிற் கருத்தித் தருகென

முன்னிய வன்பின் மொழிந்தன னாகப்,
பன்னா லாய்ந்து பகர்தல மான்மியத்
தோடுபல் பொருளு முலகின ரறியத்
தெள்ளிய நடையில் திறம்பட வெழுதி
அச்சிட் டெவர்க்கும் அன்பொடவ் வள்ளல்
உதவநன் கொடையா உருற்றுதல் செய்தான்
ன,

பல்வள மெல்லாம் பாரினில் ஒங்கச்
செல்வாகி மாடிக் திருமறைக் காட்டைச்
சேர்த்தரு மாயக் காரன் புலமெனச்
செய்துறு சீருர்த் திப்பிய அகமுடை
யார்தம் மரபிற் பேர்விகு சாமித்
தேவாதிக் தவத்தால் திருத்தகு மனைவி
மதுரம் மான் திரு வாயிற்றவ தரித்தே
எல்லாக் கலையு மெல்லா மதமும்
எல்லா நூலும் இயைபுறக் கற்று
மொல்லாங் ககன்ற பழைதடி முளத்தோன்
நல்லார் தூதியில் நலமுறு நயத்தோன்
சங்கர திருந் விசய நால் கண்டோன்

அதாஅன்.று,

வேதந் தன்னை விளங்குசெந் தமரிழில்
மெய்த்தளநித் தருளிய பேரடி காரி
மாற்குறு மருகனும் வேற்றரத் தென்மான்
அடியிலை மறவா முடிபுனை மேலோன்
அருந்தவ மிக்க பெருங்குறி லாளன்
மாசிலாப் புகழிற் காளி வாகி
காணுந்நிவா னந்த யநிந்த
நற்றிரு நாமம் நயந்த மாதவனே.

முற்றிற் று.

ஓம்
கிருஷ்ண எசுர் வேதம்

தைத்திரீய ஆரண்யகம்.

பத்தாவது பிரபாடகத்தில்,
பதினொருவது அநுவாகம்.

சாயணபாடிய அவதாரிகை.

இனி, புதிதாக ஆலயங்கட்டி அதில் இலிங்கப்பிரதிட்டை
செய்யும்போதும், நாடோறும் மண் இலிங்கத்தைப் பிர
திட்டை செய்யும்போதும் விநியோகப் படுகின்றவைகளும்,
பாவ நிவிர்த்தியின் பொருட்டும் பார்வதி கொழுகனது
வணக்கத்தின் பொருட்டும், சொல்லப்படுகின்றவைகளுமான
மந்திரங்கள்:—

நி¹ध¹न¹प¹त¹ये नमः । नि¹ध¹न¹प¹ता¹न्ति¹का¹य¹ नमः । ऊ¹र्ध्वा¹य¹ नमः ।
ऊ¹र्ध्व¹लि¹ङ्गा¹य¹ नमः । हि¹र¹ण¹या¹य¹ नमः । हि¹र¹ण¹य¹लि¹ङ्गा¹य¹ नमः ।
सु¹व¹र्णा¹य¹ नमः । सु¹व¹र्ण¹लि¹ङ्गा¹य¹ नमः । दि¹व्या¹य¹ नमः । दि¹व्य¹लि¹ङ्गा¹य¹
नमः । भ¹वा¹य¹ नमः । भ¹व¹लि¹ङ्गा¹य¹ नमः । सर्वा¹य¹ नमः । सर्व¹-
लि¹ङ्गा¹य¹ नमः । शि¹वा¹य¹ नमः । शि¹व¹लि¹ङ्गा¹य¹ नमः । ज्वा¹ला¹य¹ नमः ।
ज्वा¹ल¹लि¹ङ्गा¹य¹ नमः । आ¹त्मा¹य¹ नमः । आ¹त्म¹लि¹ङ्गा¹य¹ नमः । पर¹मा¹य¹
नमः । पर¹म¹लि¹ङ्गा¹य¹ नमः । ए¹त¹त् सो¹म¹स्य¹ सूर्य¹स्य¹ सर्व¹लि¹ङ्ग¹१
स्था¹पय¹ति पा¹णि मन्त्रं पवि¹त्रम् । इति ॥

ப த வு ரை.

निधनपतये नमः - இயற்கையில் அளவற்ற தனங்களை யுடைய குபேரனாகிய மலைகள் கொழுநனுக்கு வணக்கம்.

निधनपतान्तिकाय नमः - அன்பர்கட்கு அருகிலிருந்து தனங்களைப் பாதுகாக்கின்ற மலைமகட் கிறைவனுக்கு வணக்கம்.

ऊर्ध्वाय नमः - மேலுலகங்களில் தேவதைகளாக இருக்கின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

ऊर्ध्वलिङ्गाय नमः - மேலுலகங்களில் தேவர்களால் இலிங்க வடிவாய்த் தாபித்துப் பூசிக்கப் பெறுகின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

हिरण्याय नमः - (எல்லாமாயிருத்தலின்) பொன் வடிவானாகிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

हिरण्यलिङ्गाय नमः - பொன்னாற் செய்யப்பெற்ற இலிங்கமயனாகிய பார்வதி கொழுநனுக்கு வணக்கம்.

सुवर्णाय नमः - அழகிய காந்தியையுடைய வெள்ளி வடிவானாகிய பார்வதி கொழுநனுக்கு வணக்கம்.

सुवर्णलिङ्गाय नमः - வெள்ளியாற் செய்யப்பெற்ற இலிங்க மயனாகிய பார்வதி கொழுநனுக்கு வணக்கம்.

சண்டுப் பொன்னானது மேலே சொல்லப்பட்டதால் 'சுவர்ணம்' என்பது வெள்ளியைக் குறித்து நிற்கின்றதென்றுணர்க.

दिव्याय नमः - சுவர்க்க இன்ப வடிவானாகிய பார்வதி கொழுநனுக்கு வணக்கம்.

दिव्यलिङ्गाय नमः - இந்திரன் முதலானோர்க்கு அல்ல சுவர்க்கலோகத்தில் தாபிக்கப்பட்ட இலிங்க வடிவானாகிய பார்வதி கொழுநனுக்கு வணக்கம்.

கிருஷ்ண எசுர் வேதம்

भवाय नमः - சம்சார வடிவனாகிய பார்வதி

வணக்கம். அல்லது, பிரமாண்டத்தைத் தோற்றுவிக்கின்
றவனுக்கு வணக்கம்.

भवलिङ्गाय नमः - மக்களால் மண்ணுலகில் தாபித்துப் பூசிக்கப்

பெறும், கல் முதலான இலிங்கவடிவனாகிய பரமேசுர
னுக்கு வணக்கம்.

सर्वाय नमः - பிரளயகாலத்தில் பிரமாண்டத்தை இலயப்படுத்து

கின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம். அல்லது, பேரானந்
தத்தை யடைகின்றவனுக்கு வணக்கம்.

सर्वलिङ्गाय नमः - ஆனந்த மயமென்னும் இலிங்கவடிவனாகிய

பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

उवाय नमः—சோதி மயனாகிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

उवललिङ्गाय नमः - மண்ணுலகிலுள்ள பன்னிரண்டு சோதிலிங்க

வடிவனாகிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

आत्माय नमः - எல்லா உலக வடிவனாகிய பரமேசுரனுக்கு வணக்
கம்.

आत्मलिङ्गाय नमः - உள்ளக் குகையிலொலிமும் மெய்ப்பொருளை

புணர்ந்துகின்ற எல்லாவுயிர் வடிவனாகிய பரமேசுர
னுக்கு வணக்கம்.

परमाय नमः - அனைத்தினும் திறந்தானாகிய பரமேசுரனுக்கு
வணக்கம்.

परमलिङ्गाय नमः - உலகைக் காக்கின்றவனும், முத்தியின்புனும்,

முழுதும் உணர்கின்றவனுமாகிய பரமேசுரனுக்கு வணக்
கம்.

एतामोमस्य सूर्यस्य सर्वलिङ्गं स्थापयति पाणिमन्त्रं पवित्रम् ॥ இம்மக்

கிரங்கமாக, எல்லாத் தேவதைகளுக்கும் காரணமெனப்
பெயர், சூர்ய, பிரம் (முகலாணவைகமாகப் செய்யப்பெய்து,
இவ்வகக்கு விலக்குகள் தராத்குப் பதிகெய்வன.

இவ்வண்ணாகப் பிவிதத்தின்

வகுத்திரீய ஆரண்யகத்தினுள்ள

பகுதிகள் பிரம்மம் காரண அபரிடத்தில்

பகுதிகள் அபரிடம் முற்றிற்று.

பகுதி நான்காம், அ. ப. வ. கள்.

சூர்யன் உத்தத்திபெயர் பெயர் சூர்யன் உத்தத்திபெயர்
பகுதி நான்காம், அ. ப. வ. கள்.

सशोज्ञानं प्रपश्यामि सशोज्ञाताय वै नमो नमः ।

भवे भवे नाति भवे भवस्व माम् । भवोद्भवाय नमः ॥

பகுதி நான்காம்.

सशोज्ञानं - சூர்யன் உத்தத்திபெயர் பெயர் சூர்யன் உத்தத்திபெயர்
பகுதி நான்காம்.

प्रपश्यामि - இவ்வண்ணமாக அனைவரும் பிவிதம்.

सशोज्ञाताय - சூர்யன் உத்தத்திபெயர் பெயர் சூர்யன் உத்தத்திபெயர்,
பகுதி நான்காம்.

नमो नमः - நமோ நமஃ - நமோ நமஃ.

भवे भवे - (பிவிதம்) - அனைவரும் பிவிதம்.

(மீ) न भवस्व - நமோ நமஃ - சூர்யன் உத்தத்திபெயர் பெயர்,
பகுதி நான்காம்.

भतिभवे - பிவிதம் உத்தத்திபெயர் பெயர்.

भवस्व - நமோ நமஃ - சூர்யன் உத்தத்திபெயர் பெயர்.

भव उद्गवाय - பவத்தினின்று நரையேற்றும் சத்தியோசாத பரமேசுர ! உனக்கு

नमः - (எனது) வணக்கம் உரியதாகுக.

சாயணபாடியக் கருத்து.

பஞ்சமுகங்களுள் அநுக்கிரகத்திற்கு மிக உரிய சத்தியோசாத முகமாகிய பரமேசுரனைச் சரணடைந்து வணங்குகின்றேன். சத்தியோசாதனே ! நீ, என்னைப்பிறப்பிற்கு ஆளாக் காணே, மந்திரே, பிராம்பொழிந்து உய்யும் வழியிற் செலுத்தியருள் வாயாக என்பதாம்.

பதினேழாம் அங்கமாகம் முற்றிற்று.

பதினொட்டாம் அங்கமாகம்.

பிரசிஷ்டித வாக்ஸ்யத், துய்யதிக்ஷைக் கம், மந்திரம் மந்திரம்:—

वामदेवाय नमो ज्येष्ठाय नमः श्रेष्ठाय नमो रुद्राय नमः
कालाय नमः कलविकरणाय नमो बलविकराणाय नमो बलाय नमो
बलप्रमथनाय नमः । सर्वभूतदमनाय नमो मनोन्मनाय नमः ॥

ப த வ ர .

वामदेवाय - அமரமுடையதாம், ஜயேஷ்டையதாமாகிய வாக்ஸு முகநென்னும் வாக்ஸதிக்ஷை முகத்தையுடைய பரமேசுர துக்கு,

नमः - (எனது) வணக்கம் உரியதாகுக.

ज्येष्ठाय नमः - உலகனைத்ததாம் உத்தியோகத்திற்குமுன் உள்ள பரமேசுர துக்கு வணக்கம்.

श्रेष्ठाय नमः - மிகச்சிறப்பிற்கு பரமேசுர துக்கு வணக்கம்.

ஹ்ராய நம: - பிரளயத்தில் அனைத்துயிர்களையும் அழிச்செய்கின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

காலாய நம: - உயிர்களின் ஆயுள்களைக் குறைக்கின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

கலவிகரணாய நம: - விளையாட்டால் பல்வகை உலகை உண்டாக்குகின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

பலவிகரணாய நம: - துட்டங்களின் வலியை யழிக்கின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

வலாய நம: - வன்மை யனைத்திற்கும் காரணமாகிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

பலப்ரமதனாய நம: - எல்லா வல்லமைகளையும் ஒழிக்குகின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

சர்வமூதமனாய நம: - எல்லாப் பூதங்களையும் அடக்கியாளுகின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

மனோந்மனாய நம: - அனைத்தையும், பொது வகையானும், சிறப்பு வகையானும் அறிகின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம் உரியதாகுக.

சாயண பாடியக் கருத்து.

அழகியதும், பிரகாசமுடையதுமாகிய வாயுக்களும் என்னும் வடக்குத் திருமுகத்தை யுடையவரும், மிகப்பெரியவரும், மிகச்சிறந்தவரும், உயிர்களைச் சாம்பலாக்கின்றவரும், உயிர்களுக்குக் காலையிருப்பவரும், பல்வகையாய் உலகைத் தோற்றுவிப்பவரும் தீயோர்களின் வன்மையைச் சிதைப்பவரும், எல்லாம் வல்லவரும், எல்லா வஸிகளைக் கொண்டவரும், எல்லாவற்றையும் அடக்கியாளுபவரும், சருவங்களுக்கும், சருவ

வித்தகருமாகிய வாமதேவந் திருமுகமுடைய பரமேஸ்வரை
யான் பன்முறை வணங்குகின்றேன் என்பதாம்.

பதினேட்டாம் அநுவாகம் முற்றிற்று.

பத்தொன்பதாம் அநுவாகம்.

தெற்றுகுத் திருமுகத்தைக் கூறுகின்ற மந்திரம் :—

அவோரேभ्योऽथ घोரேभ्यो घोरघोरतरेभ्यः ।

सर्वेभ्यः सर्वसर्वेभ्यो नमस्ते अस्तु रुद्ररूपेभ्यः ॥

ப த வ ரை .

அவோரேभ्यः - 'அவர்களாம், என்னும் தலைணை முகத்தைமுடைய
பரமேஸ்வரனது சுத்தாபித்யை விக்கிரகங்கள் எனப்படவுள்ள
எவை சாந்தமாவனவையெனோ,

अथ घोरेभ्यः - இரகோ குண வடிவங்களான எந்த, கோர விக்கிர
கங்களோ,

घोर घोरतरेभ्यः - தோர குண விக்கிரங்களான மிகுந்த கோர
வடிவங்கள் எவையெனோ,

से सर्वेभ्यः - (மீரவயத்தில் சர்வமாய்நினைக்கின்ற) அந்த எல்லா
வடிவங்களையும் விவங்குகின்ற

रुद्रेभ्यः - ருத்திரர்களுக்கும்

सर्वेभ्यः - யாண்டும் எவ்க்காலத்தாம்.

नमः अस्तु ॥ - வணக்கம் உரியதாகுக.

சாயணபாடியக் கருத்து,

சாந்தமானவைகளும், கோரமானவைகளும், பரிசுத்தமான
மானவைகளுமான உருத்திர வடிவங்களை வணங்குகின்றோன்
என்பதாம்.

பத்தொன்பதாம் அநுவாகம் முற்றிற்று.

புருபதாம் அநுவாகம்.

பரசிவனது கிழக்குத் திருமுகத்தைக் கருவாய் மந்திரம் :—

तत्पुरुषाय विद्महे महादेवाय धीमहि ।

तन्नो रुद्रः प्रचोदयात् ॥

ப த வு ரை .

तत्पुरुषाय - கிழக்கு முகமுடைய தத்திரபுருஷனின் ஆன்ம
சுரணை

विद्महे - உணர்கின்றோம்.

महादेवाय - (உணர்ந்து) அத்தகைய மகா தேவனை,

धीमहि - சிந்திக்கின்றோம்.

तत् - ஆகையால்.

रुद्रः - உருத்திர தேவன்,

नः - எங்களை.

प्रचोदयात् ॥ - தியானஞ் செய்யவும் ஞானத்தை யடைவாய்,
இனிது செலுத்துவானாக.

சாயணபாடியக் கருத்து.

பாம், தத்புருட முகத்துமுடைய உருத்திர பரிசுத்தமான
யறிந்து தியானஞ் செய்கின்றோம். ஆதலின் என்மை, அங்

வுருத்திர பரமேசுரன் தியானிக்கவும், ஞானத்தைப் பெறுதற்கும் ஏவுவானாக என்பதாம்.

இருபதாம் அநுவாகம் முற்றிற்று.

ருபத்தேதாராம் அநுவாகம்.

பரமேசுரனது மேற்குத் திருமுடித்தைக் கூறுகின்ற மந்திரம்.

ईशानः सर्वविद्यानामीश्वरः सर्वभूतानां ब्रह्माधिपतिर्ब्रह्मणोधि-
पतिर्ब्रह्मा शिवो अस्तु सदाशिवोम् ॥

ப த வு ரை.

ईशान. - மேற்குத் திருமுடித்தையுடைய பரமேசுரன்.

सर्वविद्यानां - எல்லா வித்தையுடைய,

ईश्वरः - நியமஞ் செய்கின்றவன்.

सर्वभूतानां - (அவ்வாறே) எல்லாவற்றின்களையும்.

(ईश्वरः) - (நியமஞ் செய்கின்றவன்.)

ब्रह्म - லெத்தை.

अधिपतिः - இனிது காக்கின்றவன்.

ब्रह्मणः - இரணிய கருப்பனையும்.

अधिपति - நன்கு பரிபாலிக்கின்றவன்.

ब्रह्मा - அத்தகைய பெரும்பொருள் (பரமான்மா.)

से - எனக்கு.

शिवः - அதுக்கிரகத்தற் பெருமூன்று சாந்தவடிவமாக,

अस्तु - இதுபரமாக.

सदाशिवोम् - அந்தக் காலமாகிய சதாசிவம் நான் ஆகின்றேன்.

சாயணபாடியக் கருத்து.

எல்லாவித்தைகட்குக் காரணனும், அனைத்தையும் அடக்கியானுகின்றவனும், வேதம், இரணிய கருத்தான் என்பவற்றைப் பரிபாலிக்கின்றவனுமாகிய ஈசான பரமேஸ்வரனாகிய பரமான்மா, எனக்கு அருள் புரிதற்பொழுது நிகழ்க்கு அருத்தியாகுக என்பதாம்.

இருபத்தோராம் அநுவாகம் முற்றிற்று.

இருபத்திரண்டாம் அநுவாகம்.

மீண்டும் உருத்திர பரமேஸ்வரனாகக் கருகின்ற மந்திரம்.

नमो हिरण्यबाहवे हिरण्यवर्णाय हिरण्यरूपाय हिरण्यपतये-
ऽम्बिकापतये उमापतये पशुपतये नमो नमः ॥

ப த வு ரா.

उमापतये - உமா தேவியின் கொழுநனும்,

अम्बिकापतये - அம்பிகையில் மணவாளனும்,

हिरण्यपतये - பொன் முதலான நவநிதி கொழும் பரிபாலிப்பவனும்.

हिरण्यरूपाय - சோதி வடிவனும்.

हिरण्यवर्णाय - பொன் போன்ற கிருமுநுத்தியிற் றுந்து விளக்க னுக்களை யுண்டாக்கியவனும்.

हिरण्यबाहवे - பொன் போன்ற கிருநுக்கா முதலான அநுவாகங் களை யுடையவனும்.

पशुपतये - பிரமன் முதல் தம்பம் ஸ்ரீராவ பாக் கவர்த்த பதியு (இறைவனு) மாகிய (பிரமசிவனுக்கு)

नमः - வணக்கம்.

சாயண பாடியக் கருத்து.

உமாகொழுநனும், அம்பிகா மணவாளனும், நவநிதிக்குப் பாதுகாப்பாளனும், ஒளி வடிவனும், பொன்போன்ற மறை மொழிகளைத் தோற்றுவித்தவனும், பொன்போன்ற திருக் கை முதலான அவயவங்களை அடையவனும் பிரமன் முதலான பசுக் கட்கு இறைவனுமாகிய பரசுவனை வணங்குகின்றோன் என்பதாம்.

இருபத்திரண்டாம் அநுவாகம் முற்றிற்று.

இருபத்து மூன்றாம் அநுவாகம்.

முன்னர்க் கூறியபடி உபாசிகனது வணக்கத்தின் பொருட்டும், ஒரு மந்திரங் கூறப்படுகின்றது.

ऋतंसत्यं परं ब्रह्म पुरुषं कृष्णपिङ्गलम् ।

ऊर्ध्वरेतं विरूपाक्षं विश्वरूपाय वै नमो नमः ॥

ப த வ ர .

परं ब्रह्म - பரப் பிரமனானது

ऋतं सत्यं - முதிதூதல் சத்தியமாம்.

पुरुषं - பரசுவ வடிவானது

कृष्णपिङ्गलं - வஸ்து பாகத்தில் (சிவா பாகத்தில்) கறுப்பும், இடப் பாகத்தில் (உடம்பபாகத்தில்) பிங்கல நிறமாகவும் இருக்கும்.

ऊर्ध्वरेतं - உயர்வடிவம், தனது கல்லத்தை பிரமநந்தரத்தில் நிறுத்தியாகமாம்.

विरूपाक्षं - முக்கண் அனுகால் அழிநிலைத கண்களையடையவாமாம்.

विश्वरूपाय - அத்தகைய பரமேசுர வடிவால் உலகாகிய பரமே

वै नमः नमः - பன்முறை வணக்கங்கள் உரியனவாகுக.

சாயணபாடியக் கருத்து.

அத்யந்த உண்மைப் பொருளானது பரப்பிரமம், மற்
றும், அருட்டிரு மேனிகொண்ட பரசிவன், கருணை மஞ்சள்
வடிவனும், சுக்கிலத்தைப் பிரமரந்திரத்தில் ஏற்றியவனும்,
முக்கண்களை யுடையவனுமாவன். அத்தகைய உலகவடிவ பர
மேசுரனுக்கு பன்முறை வணக்கம் என்பதாம்.

இருபத்து மூன்றாம் அங்கமாகம் முற்றிற்று.

இருபத்து நான்காம் அநுவாகம்.

மற்றும் உருத்திர பரமேசுரனைக் கூறுகின்ற மந்திரம்.

सर्वो वै रुद्रस्तस्मै रुद्राय नमो अस्तु ।

पुरुषो वै रुद्रः सन्महो नमो नमः ।

विश्वं भूतं भुवनं चित्रं बहुधा जातं जायमानंच यत् ।

सर्वो ह्येष रुद्रस्तस्मै रुद्राय नमो अस्तु ॥

ப த வு ரை.

रुद्रः वै - பார்வதி கொழுநனாகிய உருத்திர பரமேசுரனை,

सर्वः - எல்லா வுயிர்களா யிருக்கின்றான்.

तस्मै रुद्राय - எல்லாமாகிய அவ்வுருத்திர பரமேசுரனுக்கு,

नमो नमः - வணக்கம் உரியதாகுக.

पुरुषः वै - பிரகிருதி பொழித்த, சைதன்யமயனாகிய புருடனை

ஶுத்ரு - அருள் செய்தற்குரிய உருத்திரனாகின்றான்.

சன்மஹ - ஆதலின், உண்மைப்பொருள் பரம்பொருள்,

நமோ நம - அத்தகைய உருத்திர பரமேசுரனுக்கு பன்முறை
வணக்கம்.

- சட வடிவாயுள்ளவைகளும்.

भूत - சேதன வடிவாயுள்ளவைகளும்

बहुधा - பலவகையாக

जात - உண்டானவைகளும்

चायमानं च - உண்டாகின்றவைகளுமான

चित्रं विश्व - வைசித்திரிய சடவடிவ உலகங்களும்,

भूत - சைதன்ய வடிவ உலகங்களும்

भुवनं यत् - சித்தாதி சட வடிவமுமான, எவ்வுலகங்கள் உண்டோ,

सर्व - அவைகளெல்லாம்

एष शुद्ध - இவ்வுருத்திர வடிவ வங்களை யாம்.

तस्मै शुद्धाय - அத்தகைய வ்ருத்திரனுக்கு

नमः अस्तु - வணக்கம் உரியதாகுக.

சாயணபாடியக் கருத்து.

எல்லாமாயுள்ள உருத்திர பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்
என்பதாகும்.

கிருஷ்ண எசுர் வேதம், தைத்திரியாசன்யகம், பத்தாம்

பிரபாகம், நாராயணிய பரமாத்மையாகாத்ய

உபநிடதத்தில் இருபத்து நான்காம் அநுவாகம்

இருபத்து நான்காம் அநுவாகம் முற்றிற்று.

இருபத்தைந்தாம் அநுவாகம்.

कद्रुद्रायप्रचेतसे मीदुष्टमाय तव्यसे ।

वोचेम सन्तमं हृदे ॥ १ ॥

ப த வு ரை.

प्रचेतसे - முற்றுணர்வுடையவனும்.

मीदुष्टमाय - நலங்களை நேததையும் அளிக்கும் மானிடரும்.

तव्यसे - மிகப்பெரியோனும்.

हृदे - உள்ளத்திலிருக்கின்றவனுமானிய,

द्रुद्राय - உருத்திரபரமேசுவரனுக்கு,

सन्तमं - விருப்பம் மிகுந்த ஆதியை,

कत् - எப்போது "

वोचेम - சொல்லுவோம் ?

(' கத் ' என்பது போற்றுகத் என்பதன் (कृत्, भृत्, मृत्))

சாயணபாடியக் கருத்து.

முற்றுமறிகின்றவனும், வேண்டிய லெளகீகம், அளிக்கும் வனும், நெஞ்சில் நீங்காது இருக்கின்றவனுமானிய உருத்திர பரமேசுவரனை, இனியதுதியால் எப்போது ஆதிப்போடுமா ? என்பதாம்.

இருபத்தைந்தாம் அநுவாகம் முற்றிற்று.

॥ லிங்காஷ்டகம் ॥

ब्रह्मसुरारि सुरार्चितलिङ्गं निर्मलभाषित शोभितलिङ्गम् ।
 जन्मजदुःख विनाशकलिङ्गं तत्प्रणमामि सदाशिवलिङ्गम् ॥ १ ॥
 देवमुनि प्रवरार्चितलिङ्गं कामदहं करुणाकरलिङ्गम् ।
 रावणदर्प विनाशनलिङ्गं तत्प्रणमामि सदाशिवलिङ्गम् ॥ २ ॥
 सर्वसुगन्धि मुलेपितलिङ्गं बुद्धिविवर्धन कारणलिङ्गम् ।
 सिद्धसुरासुर वन्दितलिङ्गं तत्प्रणमामि सदाशिवलिङ्गम् ॥ ३ ॥
 कनकमहामणि भूषितलिङ्गं फणिपतिवेष्टित शोभितलिङ्गम् ।
 दक्षसुयज्ञ विनाशनलिङ्गं तत्प्रणमामि सदाशिवलिङ्गम् ॥ ४ ॥
 कुंकुमचन्दन लेपितलिङ्गं पङ्कजहार सुशोभितलिङ्गम् ।
 सञ्चितपाप विनाशनलिङ्गं तत्प्रणमामि सदाशिवलिङ्गम् ॥ ५ ॥
 देवगणार्चित सेवितलिङ्गं भावैर्भक्तिभिरेव च लिङ्गम् ।
 दिनकरकोटि प्रभाकरलिङ्गं तत्प्रणमामि सदाशिवलिङ्गम् ॥ ६ ॥
 अष्टदलोपरि वेष्टितलिङ्गं सर्वसमुद्भव कारणलिङ्गम् ।
 अष्टदरिद्र विनाशितलिङ्गं तत्प्रणमामि सदाशिवलिङ्गम् ॥ ७ ॥
 सुरगुरुसुरवर पूजितलिङ्गं सुरवनपुष्प सदार्चितलिङ्गम् ।
 परात्परं परमात्मकलिङ्गं तत्प्रणमामि सदाशिवलिङ्गम् ॥ ८ ॥
 लिङ्गाष्टकमिदं पुष्पं यः पठेच्छिवसन्निधौ ।
 शिवलोकमवाप्नोति शिवेन सह मोदते ॥ ९ ॥

इति श्रीलिङ्गाष्टकस्तोत्रं सम्पूर्णम् ॥

8. தமிழ் லிங்காஷ்டகம்.

1. பிரஹ்ம முராரி சுரார்ச்சித நிர்மல பாஷித சோபித ஜன்மஜதுக்க வினாசக தத் ப்ரணாமி சதாசிவ	லிங்கம் லிங்கம் லிங்கம் லிங்கம்
2. தேவ முநிப்ர வரார்ச்சித காம தஹம் கருணாக ராவண தர்ப்ப விநாசித தத் ப்ரணாமி சதாசிவ	லிங்கம் லிங்கம் லிங்கம் லிங்கம்
3. சர்வ சுகந்தி அஸோபித புத்தி விவர்த்தன காரண சித்த சுராகர வந்தித தத் ப்ரணாமி சதாசிவ	லிங்கம் லிங்கம் லிங்கம் லிங்கம்
4. கனக மஹாமணி பூஷித பணிபதி வேஷ்டித சோபித தக்ஷ அயக்ரு விநாசன தத் ப்ரணாமி சதாசிவ	லிங்கம் லிங்கம் லிங்கம் லிங்கம்
5. குங்கும சந்தன ஸோபித பங்கச ஹார அஸோபித சஞ்சித பாவ விநாசன தத் ப்ரணாமி சதாசிவ	லிங்கம் லிங்கம் லிங்கம் லிங்கம்
6. தேவக ணார்ச்சித ஷேவித பாவை பக்திபி ரோவச தினகர கோடி பிரபாகர தத் ப்ரணாமி சதாசிவ	லிங்கம் லிங்கம் லிங்கம் லிங்கம்

7. அஷ்ட தலோபரி வேஷ்டித   லிங்கம்
சர்வ சமுத்பவ காரண   லிங்கம்
அஷ்ட தரித்ர விநாசித   லிங்கம்
தத் ப்ரணமி சதாசிவ   லிங்கம்
8. சுர குரு சுரவர பூகித   லிங்கம்
சுரவன புட்ப சதார்ச்சித   லிங்கம்
பராத் பரம் பர மாத்மக   லிங்கம்
தத் ப்ரணமி சதாசிவ   லிங்கம்

இலிங்காஷ்டகம் முற்றிற்று.

॥ द्वादशज्योतिर्लिङ्गानि ॥

सौराष्ट्रे सोमनाथं च श्रीशैले मलिकार्जुनम् ।
उज्जयिन्यां महाकाल मोंकार ममलेश्वरम् ॥ १ ॥
परल्यां वैजनाथं च डाकिन्यां भीमशंकरम् ।
सेतुबन्धे तु रामेशं नागेशं दारुकावने ॥ २ ॥
वाराणस्यां तु विश्वेशं त्रयम्बकं गौतमीतटे ।
हिमालये तु केदारं घुसृणेशं शिवालये ॥ ३ ॥
तानि ज्योतिर्लिङ्गानि सायं प्रातः पठन्नरः ।
सप्तजन्मकृतं पापं स्मरणेन विनश्यति ॥ ४ ॥

इति द्वादशज्योतिर्लिङ्गानि ॥

பன்னிரண்டு சோதி லிங்கங்கள்.

1. சோமநாத லிங்கம்—இது செளராஷ்டிர தேசத்தில் உள்ளது.

2. மல்லிகார்ச்சன லிங்கம்—இது தெலுங்கு தேசத்திலுள்ளது, அதாவது ஸ்ரீ சைலத்திலுள்ளது.

3. மகாகாள லிங்கம்—இது அவந்தியில், அதாவது உச்சைன் என்னும் தலத்தில் இருப்பது.

4. அமலேசுர லிங்கம்—இது, காவேரி நர்மதை என்னும் நதிகளின் சங்கமத்தில் மாந்தாதாபுர மென்னும் ஓங்காரத்தில் உள்ளது.

5. வைத்திநாத லிங்கம்—இது பரலியில் உள்ளது.

6. நாகநாத லிங்கம்—இது நாகநகராவனத்திலுள்ளது.

7. கேதார லிங்கம்—இது இமயமலையாசனில் உள்ளது.

8. திரியம்பகேசுரலிங்கம்—இது கோதாவரியின் உற்பத்தி ஸ்தானத்தில் (நாகைக்குப் பக்கத்தில்) இருப்பது.

9. இராமேசுர லிங்கம்—இது இராம சேதுவில் (இராமேசுரத்தில்) உள்ளது.

10. பீமலிங்கம்—இது டாகினியில் உள்ளது.

11. விசுவநாதலிங்கம்—இது காகியிலுள்ளது.

12. குஸ்ருணேசுரலிங்கம்—இது இமாலயத்தில் இருப்பது.

சோதிலிங்கங்கள் முற்றிற்று.

நூன் முகம்.

வாவிபெல்லாந் தீர்த்தம் மணலெல்லாம் வெண்ணீறு
காவனங்க ளெல்லாங் கணநாதர்—பூவுலகில்
ஈது சிவலோக மென்றென்றே மெய்த்தவத்தோர்
ஓதுந் திருவொற்றி யூர்.

கடவுள், நெடுவான் கடுப்ப வடிவுடைப் பொருள், வடி-
விலாப் பொருள்க ளனைத்திலும், மெய்ப்போத விற்பமாய் ஒற்-
றித்து நிற்கின்றவர்.

அவர் அருட் திருமேனிகொண்டு, அன்பர் நிமித்தமாய்
கண்ணீரும், ஆவின்பாலும் போன்று வெளிப்பட்டருளுகின்ற
வர்.

மற்றும், திருக்கோயில்கண்ணுள்ள சிவலிங்கத் திரு-
நெடுவையையும், சிவனடியாரின் திருநெடும்பைதாயும் பற்றிக்
கொண்டு நின்ற, நெடும்பக்கொண்டர் சொட்டும் மிக்குள்ள புற
வழிபாட்டை மற்றுக்கொண்டருளுகின்றார்.

சிவனாகிய ஆன்மவடிவாய் அருத்தினின்று உன் வழி
பாட்டையுள் உவந்து எதற்கொண்டருளுகின்றார்.

இறைவியே,

மாலை கேயம் மலிந்தவர் வேட்புமர்
அல்லயக் தடையர் அரனொடைத் தொழிலே, எனவுமர்,
தாயை சங்கமங்க ளென்றிரண் நெடுவியின்னு
மாயைத் துறைகொண்ட மன்னாசிரிக் கண்ணையுமர்

எனவுமர், பிழவுமர், உன்மை ஆல்கள் கூறுகின்றனர்.

இதனால், ஆன்மகோடிகட்கு அருள்செய்வான், தலம், மூர்த்தி, தீர்த்தங்களாக, தனிப்பெருங் கடவுளின், அருட்டிருமேனி விளங்கு மென்பது, அன்பும் அறிவுமுடைய மெய்யன்பர்களால் ஒருதலையாக உடன்படற்பாலாகாம். இஃது எல்லா மதத்தார்களும் சம்மதமாய்க் கொள்ளப்பட்டுள்ள தென்பதும் உணரற்பாலது.

அற்றுகலினன்றே,

ஆண்டருளமலன் அநாதியிலுலக மாக்குழி

யருந்தலந் தீர்த்தம்

காண்டகு மூர்த்தி யென்ன மூன்றுருவாய்க்

கண்ணக னுலகெலாங் கதித்து,

என்று கூறுகின்றன உண்மை நூல்களுந்.

இதனால், தலம், மூர்த்தி, தீர்த்தம் என்றும் மூன்றாகையும்கூட சிவபெருமானாகவே கண்டு வழிபடுகின்றவர். பல நூல்களுடன் அழிவில் வீட்டிடையும் அடைவர் என்பது குறிப்பாகக் கொள்ளக்கூடாதமை காண்க.

இதுபற்றியே,

மூர்த்திதலந் தீர்த்தம் முறையாய்த் தொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தை சொல்லச் சற்றாந்நயம்வாய்க்குந்.

என வெழுந்தது ஆன்றோர் மொழியும்.

இம்மூன்றனுள், தலங்களோ எண்ணிறந்தன, அவற்றுள் சிவதலங்கள் சிறந்தன. இத்தகைய தலங்கள் அழிவதற்குட்படா. அவற்றுள்ளும் தூற்றெட்டுத் தலங்கள் மிகச் சிறந்தன. அவைகளுள்ளும், அறுபத்தெட்டுத் தலங்கள் முழுதுஞ் சிறந்தன. அவற்றுள்ளும் பதினாறு தலங்கள் சொல்லிலாறாக பெருமைவாய்ந்தன. அவற்றுள்ளும் திருவாரூர் முதலான சத்த (ஏழு) விடங்கத் தலங்கள் பெரும்பெயரை

வாய்ந்தன. அவற்றுள்ளும், ஊழிமுதலில் தோன்றியதும், எல்லா மதத்தர்க்காலும் வழிபடப் பெற்றதும், சோதிலிங் கமா யெழுந்தருளி யுள்ளதும், ‘காரணிவிடங்கர்’ என்னும் மாணிக்கத்தியாகர் அருணடம்புரிகின்றதுமாகிய ஆதிபுரி யென்னும் திருவொற்றியூரே கைலாய மென்னலாம்.

அற்றுகலினன்றே, திருவொற்றியூரில் பேய்க்கரும்பு
திங்கரும்பா பரிருக்கக்கண்ட பட்டினத்தடிசுகளும்,

கண்டங் கரியதாங் கண்மூன் னுடையதாம்
அண்டத்தைப் போல வழகியதாம்—கொண்டார்
உடலுருகத் தித்திக்கு மோங்குபுக றொற்றிக்
கடலுருகே நிற்குங் கரும்பு. என்றையாடா,

“நாது சிவிலோகமென்றென்றே மெய்த்தவத்தேகார்
ஐங்குந்திருவொற்றியூர்.”

என்றும் திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார்.

மற்றும், தியாகசாஜிப் பெருமான், எலைய தலங்கலில் நடனஞ் செய்குகை நோக்க, திருவொற்றியூரில் பொருந்திய அந்நடனமே சிறப்பாண்டத்தாம் (அந்நடனம் - குந்திக்கொண்டாடுதல்.)

அது வாய்மையு: —எடுத்தருளிய இடது திபுர்ப்பதத்தை ஊன்றிக்கொண்டிர், ஊன்றிய வலத் திபுர்ப்பதத்தைத் தூக்கித் கொண் டிர், அந்நடன காண்மாதியாதிர் நடனமார். அது திரு வாலவாரிலின்கண் அழகுதியின் மலர் கீங்க அடியுருளியதாம்.

பாண்டரங்க நடனம்:—இது, முப்பாடுமரிக்க எழுந்தருளுங்கால், மீளமன் தேவர்ச்சாதுயா பரிபுக்க, அடைக்கண் டெகலங் கிய கலைமகளைத் தேற்றுதற் பொறுத்தெய்தருளியதாம்.

கோடுகோட்டி நடனம்:—இது திரிபுரத்தை நெயரிட்குமரின்
னர், அருட்சத்தி தேவியார் தானம்போடப் பரசிவனும் சகலது
திருக்கரங்களைக் கொட்டிக்கொண்டு ஆடி யாடியதாகும்.

சந்தியா நிருத்தம்:— ஆர்கலியிலெழுந்த ஆல்காலத்தை
யுண்டு, தெய்வமாதர்களின் திருமங்கலநாண் நி.வாசி, அறி
துயிற் கொள்ள, தேவர்கள் பூசிக்க மின்னம் ம.வாகம் திருவோ
தசியில் (பிரதோஷத்தில்) உமைவந்திரம் டியாய் முன்னிலையில்,
திருக்கரத்தில் டமருகமேந்தி, ஆலத்தைப் படிப்பி டி யாடிய
நேரம் ஆடி யருளியதாகும்.

சண்டதாண்டவம்:—இது, திருவாளக்காப் புல் காலியின்
ஆணவத்தைபடக்க, விரைவ முறித்தகங்கை வந்தி ஆடியாடிய
யது. இது பாண்டாங்க மெனவும் பெயர்.

கௌரி தாண்டவம்:—இது, தாழ்ந்தவனத்தில் 'பிரபலி
வடிவெடுத்த மாரேபாறு வன் ஆடியது' என்பன், ம.வாகம் பித்
கைலையில் ஆடிக்காட் டி யாடியதாகும்.

வீரட்டகாச நடனம்:—இது, தலைகையில் முயங்க வடிவ
பிரணவப் பொருளை யுணர்த்தியபோது 'யாணும் முயங்கவம்
ஒன்றே' என வீரங்கொண்டு ஆடி யாடியதாகும்.

ஆனந்தத் தாண்டவம்:—இது, பதஞ்சலி, விமலம்மாநாதர்
முதலானோர் தரிசிக்கவும், சிவகாமி யம்மைபாற் திருவுள்ள மருத்
வும், முயலகன் முதலு முறியவும், சிதம்பரத்தில் ஆடி யாடிய
யது.

அனவரதத் திருநடனம்:—இது, பதஞ்சலிக்கரத்தைவிய டி யு
திருமேனியாகக் கொண்டு, ஆன்மாக்கள் முப் பெருக முடிந்த
களை யளித்தற்பொருட்டு டமருகத்தால் பாடப்படும், ஆய
கரத்தால் காப்பும், அக்கினியேந்திய அங்கையால் அழித்த

லும், ஊன்றிய ஸ்ரீபாதத்தால் திரோபவமும், தூக்கியபாதத் தால், அதுக்கிரகமுஞ் செய்து அனவாதமும் அகாவது எப் போதும் ஆடுகின்ற திருநடனம்.

மகாசங்கார நடனம்:—இது மாப்பிரளயத்தில் உலகனைத் தும், தகுத்தமது காரணங்களில் இலையப்பட்டுப் பராசத்தியி லொடுங்க, பராசத்தியும் பரசிவத்தில் ஒடுங்கினிட, பரசிவ னொருவினையாய் மீந்து நின்றபோது ஆடி யருள்கின்றது.

ஆடிபுரியாகிய திருவொற்றியூரின்னண், உரோம மிஷி, நக்தி, மாந்தாதா முதலானோருக்கு, அமாந்த வண்ணமாகவே யிழந்து ஆடி யருளினி. இது, அந்நடனமெனப்படும். இக் தாண்டவம் அதுக்கிரகத்திற்கு மிகவுரியதாமாதலின் இதை லும் இத்தலம் மிகச் சிறப்புடைத் தென்பது உணரற்பாலது.

இத்தலத்தில், மாணிக்கத் திராகர் என்னும் திருப்பெய ரால் வழங்கப்படும் தியாகராஜப் பெருமானாருக்கு, காரணி யி லுங் (கிரங்கம் --உவமிடாது) அகாவது மரகத இலேங் கம் எனக் கல்வெட்டில் காணப்படுகிறாயால் இங்கு கிரங் கப் பெருமானும் இரங்குநதற்கல் வேண்டும் என்பது புலப் படுகின்றது.

இத்தலத்திலுள்ள ஜலத்தானாகிய பாம்புக்க நாதரை, புற்றொனவும், உரோமமிஷியின் சமது யெனவும், பாடினத் தடி கவின் சமதுயெனவும் கூறுவர்.

திருவொற்றியூர்துணையார், ஆதிபிரீசர், எழுத்தூறியும் பெருமானார், விபாகாணதான விபாக்பானப் பெருமானார் என் பது முதலான திருநாமங்களால் வழங்கப் பெறுகின்றவரீரா, திருவொற்றியூரானடிமைக்கு அருள் செய்தவரே யென்று தேவன் மகின்றது.

ஒரு சாரார், மூலஸ்தானத்தை ஓமகுண்ட மென். நங் கூறுவர்.

இத்தலத்தின் அமைப்பை நோக்குமிடத்துத் திரு. வொற்றியூரான் அடிமையின் திருப்பணித்தானமே மூல காரணமெனப் புலப்படுகின்றது.

இத்தலத்தின் திருப்பணியானது, முதலில் மாந்தாதா வாலும், அதன்பின் தொண்டைமானாலும் செய்யப்பட்ட தென்று புராண வாயிலாகத் தெரிகிறது.

இப்போதுள்ள மூலஸ்தான சுருப்பங்கொடு கோபுரங்கள், சதுரானன பண்டிதரின் தூண்டுகோலால் முதன்முதல்து, ராஜ ராஜா என்னும் சோழராஜனால் 'ரவி' என்னும் சிற்பியைக் கொண்டு, கி. பி. 1012 - வது ஆண்டில், சரணம், தேவாணம், குடம், கோஷ்டம். சிறிய பெரிய நிவாரணம், நாசகம் என்னும் அங்கங்களுடன் கட்டப்பட்டது. இது மூலநாட்டின் தத்துவம் போன்றது. இது கஜாநாட்டின் வழுங்கப்படும். இதுவே பண்டைக்காலத்திய சிற்பியின் திறமையைக் காட்டுவதாகும். இதன் விரிவை இந்தாலில் உள்ள தேவ ஆலய திருவிழாத் தெளிவிற் காண்க.

இத்தலத்திற்கு, அறிவு சான்ற ஆண்டிராசால், 1911, ரெய்யுட்களைக் கொண்டதும், அழிய நடைபெற்றுள்ள முதற்புரையை புடையதும், பதினைந்து சருக்கங்களால் வலுக்கப் பெற்றதுமாகிய புராணம் ஒன்று செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

மகாவித்வான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை யவர்களால், 1914, புராணத்தைத் தமிழி எளிய தமிழ் நடையில் புராணச் சுருக்கமும் ஒன்று செய்யப்பட்டுள்ளது.

பழைய சுவடி வடிவில், 'ஆதிபுரீசர் மகாத்மியம், என்று கிரந்த சலோகத்தில் ஒருபுராணமு மிருக்கின்றது. இது, பின்னால் தொகுத்ததென்று தெரிகிறது.

இத் திருவொற்றியூர்ப் புராணம், பதும புராணத்திலும், பிரமாண்ட புராணத்திலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

அங்ஙனமாயினும் இந்நூல் பெரும்பான்மை புராணச் செய்யுட்களையே தழுவி யுநாம்.

இத்தலத்திற்கு, சமய குரவர் மூவர்களின் பாடல்களும் இருக்கின்றன.

மற்றும், பட்டினத்தடிகள், அருணகிரிநாதர் இராமலிங்க சுவாமிகள் முதலான பல ஆன்றோர்கள் இத்தலத்தை விதந்து பாடியிருக்கின்றனர்.

இத்தலத்தில், பேய்க்கரும்பு, தீஞ்சுவைக் கரும்பாய் இருத்தல் கண்டு, பாட்டினத்தடிகள் தமது தூலக் திருமேணியை, ஒரு சிவலிங்கவடிவாய்ச் செய்து கொண்டெழுந்தருளியதும், இராமலிங்க சுவாமிகள், அருட்டுவதற்குத் தலத்திலுந் தலத்திலுந்.

இவற்றுள், அப்பர் சுவாமிகளின் திருப்பாடல்களை நோக்கின், அப்பர் சுவாமிகள் திருவான்மியூரில் நந்து இத்தலத்திற்கு வரத்தொடங்கியபோதே திருவொற்றியூர்ப் பெருமானார், அருட் திருமேணிகொண்டு காட்சி கொடுத்தருளி மறைந்தனர் என்று புலப்படுகிறது.

இத்தலத்தில், பாசிவாணர், பாவிணி முனிவருக்குப் பதினாறுநாள், பதினாளுக்கு வியாகரண குத்திரங்களை அருளிச் செய்து அதற்கு வியாகரணபூசை செய்தருளினாராகலின், வியாகரணநான் வியாகரணப் பெருமானார் என்னுந் திருநாடும் புன் றின் னார் என்பதும்,

வியாகரண (வடமொழி யிலக்கணப்) பாடமுறைகள் ஆசிரிய மாணவ மரபுப்படி இத்தலத்தில் நடந்தேறி வந்திருக்கலாம் என்பதும், இத்தலத்திலுள்ள கல்வெட்டில், “வியாகரண வியாக்கியான மண்டபம்” என பலவகையாய் விதந்து எழுதியிருத்தலாம் தெரிகின்றன.

இத்தலத்திற்கு, ஆரியர்களும், தமிழ்மக்களும், ஆடுகள், மாடுகள், பூமிகள், பொன்கள் தானஞ் செய்திருக்கின்றனர் என்பது கல்வெட்டால் தெரிகிறது. இது, மற்றும், ஒரு பெரிய நகரா யிருந்திருக்கலாம் என்று புலப்படு

மாந்தாதா, தொண்டைமான், சோழன், முதலான பண்டைக்காலத்திய தமிழ் மன்னர்களும், இக்காலத்தியவரும், திருவொற்றியூரான் அடிமை என்னுஞ் சிறப்பும்பெயர் பெற்ற வருமாகிய இராமசாமிப் பெருந்தகையாரும் இத்தலத்தில் திருப்பணிச் செய்கையாளர்கள்.

ஞாயிறு முதற்கொண்டு, கடவுள் வழிபாட்டின் முறைகள் இத்தலத்தில் பல மதத்தார்களாலும் பலவகையாய்க் கையாண்டு வரப்பட்டன வென்று தெரிகிறது.

வட்டப்பாறை நாச்சியாரை, நஞ் காவலின் பெயர்ப்பு இங்கு மாந்தாதா தாபித்திருக்கின்ற ரென்பது புராணத்தால் புலப்படுகின்றது.

ஆகி சங்கராசாரியர், இத்தலத்தை ஆகாமிநாடி முதலாகையில அமைத்து வட்டப்பாறை அம்மனுக்குரிய பளி முதலானவைகளைக் கோயிலுக்குள் செய்தல் நடாடுதல மறுத்துப் பிராகாரத்திற்கு வெளியில் செய்துவரும்படியும், இத்தலம், மிக உயர்ந்ததாமாதலின் இது பிரமசாரிகளால் பூசிக்கப்படல் வேண்டுமென்று கருதி இயற்றைப் பிரமசாரிகளாரும் வகேவ

நாட்டு ' நம்புதரி ' என்னும் ஒருவகையார்களைப் பூசைசெய்து வரும்படி ஏற்படுத்தியதாகத் தெரிகிறது.

மற்றும், பண்டைக்காலத்திய வழக்குகள் பல கல்வெட்டில் இனிது விளங்குகின்றன.

இத்தலத்தில் பணிபுரிந்து அருள்பெற்று உய்ந்த மெய்யன்பர்களுள், “ திருவொற்றியூரான் அடிமை ” என்னுந் திருப்பெயரையே சிறப்புப் பெயராகக் கொண்டவரும், திருவொற்றியூருடைய பெருமானரின் திருக்கோயிலைப் புதுப்பிக்கும் பெரும்பணியையே தமது அரும்பணியாகக் கொண்டு உய்கின்றவருமாகிய இராமசாமித் தொண்டரும் ஒருவராக எண்ணுதற்குரியார் என்பதில் ஐயப்பாடு சிறிதும் இன்மையின், இந்நூலில், “ திருவொற்றியூரான் அடிமைத் திருப்பவாமி மாண்மியம் ” என ஒரு சருக்கமுஞ் சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது.

திருவொற்றியூருடைய சிவபெருமானார், தமது அடிமை காரணமாக, வேதமொழி பெயர்ப்பென்னும் ஒன்றி திருத்தொண்டை எமக்கும் அருள் புரிந்து எமது உய்வுக்கமலத்தி னெய்து வேதப்பொருளை விளக்கியருளி முற்றுவளித்தருளிய எங்கையாராதலின் அக் திருவொற்றியூரப் பெருமானார் அண்டமுறக்காதியுத்தல் வேண்டுமென்னுங் கருத்தாலும், திருவொற்றியூர் அடிமை யவர்களின் அன்பின் வாயத்தால், இந்நூலைத் தொகுக்க முன் வந்தனம்.

திருவொற்றியூரப் பெருமானார் திருவாதர் வாழ்க.

வேத மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்

கா. சிவசுந்தர யாதிர்திர சுப்பரிகள் .

ஆறுமுக நாவலரவர்கள் மாணுக்கரும்,
தஞ்சை S. P. G. காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதருமாயிருந்த
ச. விசுவலிங்கபிள்ளை குமாரர், போளூர் போர்டு
ஐஸ்கூல் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதர்
கருந்திட்டைக்குடி, வி. சாமிநாதபிள்ளை கூறிய

சிறப்புப் பாயிரம்.

திருவாருந் திருவொற்றித் திருந்தலத்து மான்மியத்தைச்
செகத்தோர் தேர
உருவாருஞ் செந்தமிழி லுரைநடைபிறிற் புருங்குமிசை
வுருற்ற வேண்டி
மருவாருங் கொன்றையணி திருவொற்றி யேசனடி
மறவா தேத்துந்
தருவாருங் கொடைச்சென்னைத் தபாரா மாரிவள்ளல்
சாற்ற மன்னே.

1

வேதமொழி பெயர்ப்பாளன் வேதாந்த சித்தாந்த
வியன்மாரக் கருது
மாதவமார் துறவர்க்கா மணிவடையா லொடுதமிழின்
வரம் | கண்டே டான்
ஓதவரும் பெருங்குணத்துச் சிவாந்த யதீந்தரர்
ருற்ற மேலோன்
போதவணி பெறவியற்றி யச்சி டிங் குதவாணி
புரிந்தா னன்றே.

2

தேவாலயத் திருவிழாத் தத்துவத் தெளிவு.

ஈண்டு, தெய்வம், ஆலயம், திருவிழா என்பவற்றை, யாண்டும், எக்காலத்தும், எல்லாமதத்தும் உடன்பட்டு வருகின்றனா என்பதில் ஐயம் சிறிதாமில்லை, எனினும் உற்று நோக்காதார் சிலர், இவை அறிவிலார் செய்கைகள் என்று வாய்ப்பறையடித்து வாணாள் வீணானாகக் கழிக்கின்றனரே யென்று பரிதாபப்பட்டு இவற்றின் தத்துவங்களைத் தெளிதலும் பெரும் பயனுடையதெனக் கருதி, தெய்வம், ஆலயம், திருவிழா என்பவற்றின் தத்துவவார்த்தங்களைச் சிறிது விளக்குவாம்.

“திரு, கீரீடா விழிவிஷா வ்பவஹா த்யுதி ஸ்துதி
மோத மத ஸ்வாந் காந்தி கதி (மலில்) முத”

என்பது, வடமொழி பாஸரினி வியாகரண சூத்திரம்.

அதாவது, விளையாடல், வெல்லும் வேட்கை, வடிவம், விவக்கம், ஆதி, இன்பம், களிப்பிதற்கல், கவனம், மலி, (நிர்ந்தி) அண்டி என்பனம் பொருள்களைக் கொண்ட ‘திரு’ என்றும் வடமொழிப் பகுதியி லேழுத்துவந்த சொல் ‘தெய்வம்’ எனப் படும் என்பதாம்.

இதன் பொருளை, தனது வடிவில் விளையாடி மகிழ்வது, நெய்நீரில் வெல்லும்படிதருதல், கவர் தீமை என்பும் வடிவத்தை யுணர்வது, இன்பவடி வாய்வு, ஆன்மையினை மருங்கிவந்து, ஊழிமுடிவில் சாத்தமாய் நித்பது, அனைவராலு மறியாபடுவது தெய்வம் என்பதாம்.

இதையே, பண்ணைக்காலத்திய தரிசுத் தூல்களும்,

“ வழிபடு தெய்வம் நித்புறங்காப்ப ” “ தெய்வமென்றால் புரையறத் தெளிதல் ” எனவும்,

“ தெய்வத் தொழாள் ”, “தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்” எனவும்,

“ தெய்வமிகழேல் ”, “ யாதொரு தெய்வங் கொண்மன் ” ‘ அறிவான தெய்வமே ’ எனவும் எடுத்துக்கொள்ளுகின்றன.

மற்றும், இப்பொருளை மேற்கொண்ட ‘கடவுள் வாழ்த்து’ தொகு கண்ணியவருமே ‘ காமப்பகுதி கடவுளும் வரையாள் ’ எனவும்,

மெய்ப்பொருள், பெரும்பொருள் எனவும் கூறுகின்றன.

இதில் ‘தெய்வம்’ என்னுஞ்சொல், எல்லா பொருள்கள் குறிப்பொதுவாய், எல்லாத் தெய்வங்களுக்கும் பொதுநீதியை நிறுத்தி நாமமாய், மதக்கோட்பாடுபற்றியும், மனக்கோள் கொண்மன், பல பல சிறு தெய்வங்களைக் குறிப்பிற் பதவியுறாநிலை, குறுவில் மாற்ற மனங்கூறிய நின்று மறைப்பொருளாகிய விஷயம் யத்தையே யுணர்ந்துகின்றது.

அற்றுகளினன்றே, இறைவனுக்கு இயல்பு காட்டும், எ,

‘ வினையின் நீங்கிய விளங்கிய அறிவின், ’ என்பது விஷயம் யப் பொருண் மேற்றாய் புகலாநின்றது.

இத்தகைய சித்தாகிய விவரம், கடவுளாலும், மந்திர நின்றலாலும், ‘கடவுள்’ எனவும், பேரொலிப்பிழைப்பாய்ப் பிரகாசித்தலின் தெய்வம் எனவும், மற்றும் நிறவாற்றினும் வடிவக் கப்படுகின்றது.

இதபற்றியே திருக்குறளாகிரியறிந் திறந்தாமாகிய மணக் குடியர்,

“ எக்காலத்தும், எவ்விடத்தும், ஒருதன்மையாக அழி யாது நின்றனின் மெய்யாயிற்று, எல்லாப்பொருளையும் காண்ட லால் அறிவாயிற்று ” என்று கூறியுள்ளார்.

இத்தகைய உண்மைத் தெய்வமானது, தத்துவங்கடந்த தனிமுதற் பொருளாய், அறிவுமயமாய், அருவாய், ஒன்று, இரண்டு, என்பது முதலான வடிவங்கூறாற்றதாய், மறைகூட் செட்டாக மெனனவைப்பாவிருக்கும் என்பது அனைவராலும் கொள்ளற்பாலதாகும்.

இதாபற்றியே,

ஒன்றன் நிரண்டன் னுனதன் நிலைபெற்று

கன்றன்று தீதன்று நாணன்று—நின்ற

நிலையன்று நியன்று நின்னறிவு மன்று

தலையன் தடியன்று தூண், எனவும்,

“ அங்கிங்கென்கொடி எங்குந் பிரகாசமாய் ” எனவும்,

“ கோட்டாய் மறியாகாண் கோடு ஈன்றில்லான் ”

‘ தன்னைநில்லான் ’ ‘ சுருவாய் உலகெனுக்கப் பறவாய் ’

எனவும்,

“ இவ்வுய்யன் இந்நிறத்தன் இவ்வண்ணத்தன் இவ்வின்றை வன் என்நெய்தற்குக் காட்டு எண்ணெரு ” எனவும் பிரவாகிப்பொருள் நித்தகாமாகவே கூறுகின்றன உண்ணா நூல்களுள்.

இத்தன்மைத்தாறிய பரம்பொருள், மாமூல் காழ்ப்பும் போலும், வரியும் குறும்போலும், தன்னைநில்லிவற்ற சுற் றத்துவைய நிமித்தமாகவும், அந்நிலைய முதற்காமணமாகவும் எழுந்தத் திருவாதக்கொண் டெழுந்தருளுந் என்பது துணியாகும். இதாபற்றியே,

அகனமாய் யாரு மறியறிகப் பொருள்

சகனமாய் வந்தகெண் றுந்தீபம், எனவும்,

“ஒருநாமம் ஒருருவம் ஒன்றுமிலார்க்கு ஆயிரம் திருநாமம்” எனவும்,

‘பேராயிரம் பரவும் பெம்மான்’, ‘ஒரு பதினாயிரம் திருநெடுநாமம்’, “அருளுருவியிருக்கென்றே யாக்குவன்”, ‘ஒரு மேனி தரித்துக்கொண்ட தென்றலும்’ பிறவும் பல்வகையாய்க் கூருநின்றன,

எண்டு, கடலில் அலை, திரை, நரை, முமிழி முதலாயின போன்று எண்ணிறந்த திருமேனிகளைத் தாங்குவதற்குக் காரணமாகிய சத்தி அப்பரம்பொருள் வடிவேயாம்.

இக்கருத்தையே,

அருளுண்டா மீசற் கதுசுத்தி யன்றே
அருளு மவனன்றி யில்லை — ஆயுளின் று
அவனன்றே யில்லை யாருட் கண்ணார் கண்ணார்
கிரவிபோ னிற்குமர னேயந்தா. எனவும்,

பொன்னிறங் கட்டியினும் புண்ணினும் நின்றதந்தே பால்
அந்நிற மண்ணலும் அம்பிலாகும் — செந்நிறத்தன்
எந்நிறத்த ளாயிருப்பள் எங்கள் சிவபதியும்
அந்நிறத்த னாயிருப்ப னாங்கு,

எனவும்,

“வரும் வடிவெல்லாஞ் சத்தி சத்திதான் மரபுங்காழ்ப்பும்,
இருமையும்போல மன்னிச் சிவத்தினோ டிகையந்து நிற்கும்,”
எனவும், பிறவும் கூறுகின்றன.

அருவப்பொருளாயுள்ளது உருவப்பொருளாதல் அமை யாதெனின்? அற்றன்று, பனிநீர் கட்டியாதல் போலும், கண்ணீர், முலைப்பால், ஆவின்பால் முதலியனபோன்றும் பொருந்துமாறிக்.

அற்றுகளினன்றே,

இல்லா முலைப்பாலும் கண்ணீரு மேந்திழைபா
னல்லா யுளவாமா னீர்நிழல்போல்—இல்லா
அருவாகி நின்றானை யாறறிவார் தானே
யுருவாகித் தோன்றானே லுற்று. எனவும்,

உளனெங்கு மிலனிங்கு முளனென்பார்க்கும்.

விருப்பாய வடிவாகி யிந்தனத்தி னெரிபோன்
மந்திரத்தில் வந்துதித்து மிகுஞ் சுரபிக் கெங்கும்
உருக்காண வொண்ணாத பான்முலைப்பால் விம்மி
யொழுருவது போல் வெளிப்பட் டருளுவ னன்பர்க்கே.
எனவும், பிறவும், கூறுகின்றன.

இவ்வாறு, ஏற்றுக்கொண்டராளாநின்ற திருமேனிகள்
எண்ணிறந்தன. அவற்றுள்,

சிவம், சத்தி, நாதம், விந்து, சதாசிவன், மகேசுவரன்,
உருத்திரன், விஷ்ணு, பிரமன், என்னும் ஒன்பது வகைகளி
ன்றி, சுந்திரசேகரர், முதலான இயற்புத்தகைந்து திருமேனி
களும், ஆண்டாக்கட்டு, போக யோகங்களை யளித்தருள்கின்ற
திருமேனிகளாம். சதாசிவத்திருமேனி, மகேசுவரனிடத்து
நெய்நீர் கொன்றியாடியால் அது அலண்டால் அங்கு
நெய், மூணாக. இவ்விருவர்களை யுள்ளு க்கிக்கொண்டே :

ஒன்றா யிருத்திரமொ டியாரைந்தா யையையந்தாய்
அன்றா துயிரின்பீட்டு மைந்தா யாய்பிலவாய்
நின்றுகொட்டு நல்ல பித்தற்கையன்றே,
என்னுங் கந்து பராணப் பாய் நம் மெய்தந்தது.

இத்தகைய அருமையு மீமேனிகளும், பரசிவத் திரு
மேனிவீய, நெய்வித்தன்மை தாமதுவாய், சிவத்ததுவத்தை

யுடையதுமாகிய பேரருட்டிருமேணிப் பிழம்பாம்.

இதுபற்றியே,

“தெய்வஞ் சிவமே சிவனருள் சமயம்” என்று கூறு
கின்றது உண்மை மறையும்.

இதுவே, மறைகளுள் சிறந்த சதவுருத்திரீய நடுவில்
மணிபோன்று விளங்குவதுமாம். மகாகாரண பஞ்சாக்கா
மெனவும், உருத்திரம் எனவும் வழங்கப்படுவதும், ‘சிவ, என்
னும் இத்தத்துவப் பொருளே யென்பது முணரற்பாலது.

இதன் பெருமையை,

அளவிறந்தது வருள்சிவ சிவசிவ
அகநிறைந்தது வடியினை சிவசிவ
உளமிறந்துயி ருணர்வொடு பரமற
ஒளிருகின்றது சிவசிவ சிவசிவ,

என்றற் றொடக்கத்து உண்மைவாக்குகார லுணர்க.

இக்கருத்துக்கொண்டே,

சிவ சிவ வென்கிலர் தீவினையாளர்
சிவ சிவ வென்றிடக் தீவினைமாளுநர்
சிவ சிவ வென்றிடத் தேவருநராவர்
சிவ சிவ வென்னச் சிவகதி நாளே,

என்று திருமுலரும் கட்டளையிட்டு டருளாநின்றார்.

இவற்றுள், சிகரமானது, பதியங்காம். மகாமய, பெரு
வெழுத்து, பேசாவெழுத்து எனவும், ‘வகாரம்’ பரை
யெழுத்து, பேசமெழுத்து, எனவும் வழங்கப்பெறுவர்.

மற்றும், பதியெழுத்தெனப்பெறும் சிகரம், தேயு தத்
துவமாயும், செந்நிறமாயும், அக்கினி மயமாயும், எல்லா அணர்வு
களையும் விளக்கும் வித்தியாகலையாயும், அக்ஷரமாயும், ஸ்ரீரத்தி
சாதாக்கியமாயும், உருவாயுமுள்ள ஞான இரவியாய்த் திகழும்.

பரையெழுத்தாகிய 'வகாரம்' வாயு தத்துவமாயும், பரிசு விடயமாயும், புகை நிறமாயும், காற்று மயமாயும், சாந்தி கலையாயும், தத்துருட முகமாயும், தம்பாகாசமாக விளங்குவதாயும், கோடிசூரியப் பிரகாசமுடையதாயுள்ள அமுர்த்தி சாதாக் கியமாயும், மகேசுர ரூபமாயும், திரோபவத்தைச் செய்கின்ற சத்தி வடிவாயு மிருக்கும்.

அஃதன்றியும், 'சி' என்னும் வடமொழிப்பகுதி, கிடத் தல், மெலிவித்தல், கூருவித்தல் என்பது முதலான பொருள் களைத் தருவதும், 'சிவ' என்பதை 'வசி' என எழுத்து மாறின், பலவகை அரிய பெரிய பொருள்களைத் தருவதுமாம்.

சிவப்பொருளே, அருவம், உருவம், அருவருவம் என் பது முதலான எண்ணிறந்த திருநாமத் திருவருவங்களைத் தாங்கி, வழிபடுவோர்க்கு அன்பின் தாழ்நன்மியப்படி திகழ்ந்து அருளுகின்றது.

அருவ மாகுவ னுருவ மாகுவ னருவ
முருவ மில்லதோர் தன்னையு மாகுவ னுழின்
கரும மாகுவ னிமித்தமு மாகுவன் கண்டாய்,
என்று நானும் விளக்குகின்றது.

இத்தகைய பரிவிமே, அன்பர்களின் எல்லையுடந்த அன்பு காரணமாய், சாந்திகலை, தம்புறு முகம், அமுர்த்தி சாதாக்கி யம் எனப்படுவதாயும், சோதித்தம்பமாயும் உள்ள சிவசேங்குத் திருமேனி கொண்டு பூந்தருவந் மென்க.

அன்பர்க் கு, பரிவிவன், சோதித்தம்ப வடிவாய் எழுந் தருவது என்னது திருவிழாத்திருநாள் தலைநிலையாழ்வார், திருவடிகளைத் தலத்திற் பாலும் தெளிந்துகொள்க.

இதைத் தழுவினே அட்டமூர்த்தங்களுள் அக்கினியே பரசிவ வடிவென வழிபடப் பெறுகின்றது. இதைக்கொண்டே எல்லாம், சிவ வழிபாட்டில் அடங்கும் என்பதும், எல்லா மதத் திற்கும் அவ்வத் தெய்வமாக நிற்பது சிவமே என்பதும் இனிது பொருந்துமாறு காண்க.

அற்றேல், அக்கினியையே பரசிவமென்னலாமோ வெனின்? அற்றன்று. என்னை? நூல்கள், அக்கினி சிவமல்ல வென்று மறுத்திருத்தலானும், அக்கினியே சிவனது திருமேனியெனப்படுதலின், அக்கினிக்குள்ளுமிருந்து அக்கினியையுஞ் செலுத்துவதாகிய சைதன்யமயமாகிய உள்வெளியில் திகழும் சிற்சோதியே பரசிவமாமெனத் துணியப்படுதலினுமென்க. அக்கினியே பரசிவமெனல், பிரகாச ஸ்பந்தப்பற்றி உபசாரமா மென்றுணர்க.

இதுபற்றி யன்றோ,

‘ திரிதரு வாயுவல்லர் செறி தீபுமல்லர் ’ எனவும்,

‘ எரிபெருக்குவர் அவ்வெரியீசன துருவருக்கம தாவ துணர்கிலார் ’ எனவும், தெய்வத் திருமறைகளுந் திருவாய்மலர்த்தருளுகின்றன.

சுண்டு, ‘ ஈசனது உரு ’ என ஆறும் வேற்றுமையை விரித்திருத்தலின், ஈசன் வேறு என்றும், ஈசனது உருவாகிய திருமேனி வேறு என்றுங் கொள்ளக்கூடாத்தமை காண்க.

இதனால்,

“ சுடர்கின்ற கேவலந் தியேயெனு மன்னுஞ் சிற்றம்பலவர் ” எனவும்,

“ பொங்கழலுருவன் பூதநாயகனால் ” எனவும், பிறவும், கூறும் மொழிகளும், சிற்சோதியாகிய சிவபெருமானுடைய திருமேனி, தீ யெனல் உபசார மென்பதை உற்று நோங்கித்

தெளிக. இதன் விரிவை, சாமவேத வருத்திர விருத்தியுரையிற் காண்க.

இதனாலன்றே, பரசிவனது சோதித்தம்பத் திருவுருவை விளக்குதற் பொருட்டே, வட்டமாய்த் தம்பம்போன்று ஒரு வடிவைச் சிவலிங்கமென வேதாகம புராணங்களும் விளம்பு

சுண்டுச் சிவலிங்கம் என்பதில், லிங் - லயம், கம் - தோற்றம், எனப் பொருள்படுதலின், உலகு தோற்றி யொடுங்கு தற்கு இடம் லிங்கமெனப்படும் என்பது கொள்ளக் கிடக்கின்றமை காண்க.

அல்லது, லிங்கம் - பிரகாசம்; அதாவது - பண்புத்தன் முதலான ஐந்தொழில்சுவால் உலகைப் பிரகாசம் செய்வதால் இலிங்கம் எனவும் கொள்ளலாம். இதனால், பரசிவனது பிரபாவமே சிவலிங்கமாயிற்றென்பது தெளியப்பட்டது.

மற்றும், இலிங்கம் என்பது அடையாளம், அதாவது ஒருபொருளை இதுவென உணர்த்துதற்குரிய குறியாகும். என்னை? யாண்டும், நெறிற் காட்டமுடியாத ஒன்றொருநிலை, ஒரு குறியையக்கொண்டு அப்பொருள் இத்தன்மைத் தென்று அறிவுறுத்துதல் வழங்கு; அதுபோல் பரம்பொருள் இத்தன்மைத் தென நேரேகாட்ட முடியாமைவின் இக்குறியையக்கொண்டு தெரிவித்தலால், காணப்படும் தற்றம்பம் சிவலிங்கமென வழங்கப்படுகின்றது.

அல்லது, சிவமே இலிங்கம், அதாவது சிவமாகிய இலிங்கம் என்று பண்புத்தொகையாய்க் கொள்ளினும் இனிதமையும. சுண்டு, சிலை முதலானவற்றிலுள்ள வடிவ விசேடத்தைச் சிவமெனல் உபசாரம்.

அல்லது, சிவலிங்கம் பிரணவ வடிவமெனினும் அமையும். என்னை? அகாரம் கண்டம், உகாரம் கோமுகம், மகா

ரம் வட்டம் எனவும்; அகாரம் சிவம், உகாரம் சத்தி, மகாரம் பரம் எனவும், அகாரம் நாதம், உகாரம் விந்து, மகாரம் கலை எனவும்; விருத்தம் உருத்திரக்கூறு, நடு எட்டுமுலை மாரியான் கூறு, கீழ் நான்குமுலைக் கூறு பிரமன், உருத்திரன் கூறு, ஆண்பால், விஷ்ணுவின் கூறு பெண்பால், பிரமன் கூறும் பலனின் பால் எனவுங் கொள்ளப்படுதலா லென்க.

இதுபற்றியே,

ஞானம், சத்தியம், கருவி, காணம் முதற்கொண்டு பல பொருள்களையுஞ் சிவலிங்க மென்பர் பிரமமும்.

இதை,

பரசிவம் பிரமமென்னப்பட்டு அரு திரிபுரிப் பிறி

உரைமனம் இறாந்துநின்ற பொருளென லிங்கங்க ளன்னிள்,

என்பது முதலியவற்றிற்குறினாக.

பிரமமே இலிங்கமெனவும், மற் றார், ஆசாசலிங்கம், சூர லிங்கம், சிவலிங்கம், சங்கபலிங்கம், பிராசாநலிங்கம், மகாலிங்கம், என, ஐம்பத்தேழு பேதங்களை யடைபுடும் எனவும், மற் றும் பலவகையாகவுங் கூறுப.

இக்கருத்தை மேற்கொண்டே

“காண்பன யாவையுஞ் சிதைந்து

பரிக்கு மாங்கதன்றண்ணிடை லயிக்கையால்

லிங்கமென் னுரைத்திடப்படுமால்” எனவும்,

“பொலிதரு மிலிங்கமெனு மொழிக்குரைக்கும்

பொருள் பிரகாச மென்பர்” எனவும்,

“மலர்ந்த அயன் மால் உருத்திரன் மகேசன்

பலந்தரும் ஐம்முகன் பரவிந்து நாதம்

நலந்தரு சத்தி சிவன் வடிவாகி

பலந்தரு லிங்கம் பராநந்தி யாமே” எனவும்,

உபதேசகாண்டம், சூதசங்கிதை, திருமந்திரம் முதலான நூல்களும் கூறாநின்றன.

இதனால், பரசிவத்திற்கு இலிங்கம் ஆதாரமெனல் பொருந் தாமை காண்க.

இது, அண்டலிங்கம், பிண்டலிங்கம், சதாசிவலிங்கம், ஆன்மலிங்கம், சிவலிங்கம், எனவும் வழங்கப்பெறும். இதன் விநியோகம் திருமந்திர முதலிய பெருநூல்களிற் காண்க.

என்றி, ப்ரபு உருவத்தைப் முடைய திருமேனிக்கு இலிங்கமென்னும் பெயரில்லை யென்பதாம் உரைப்பாலது,

அல்லது, சித்திரித்த தன்மைகொண்டு இலிங்க மென றுமாம். பிற் ற் அப்யக்தலிங்கம். சந்திரசேகரர் முதலான முந்நீதங்கன் விபக்தலிங்கங்கள் எனவும் வழங்கப் பெறும்.

இதில் 'சிவ' என்பதுவிஷயம் சிகரம் - சிவத்தைப்பும், வகாரம் - அருளையும், தனித்து நிற்குங்கால் குறிப்பிடு மென் பது உபநிஷாநப்பாலது.

மற் றும், சிகரம், பற்றின்றி நிற்குந் தன்மையைக் குறிப் பிடுகின்ற லொரு பெழுத்துச்சொல். 'வா' என்னு ளொழுத்துக் குறுகி 'வ' என்றாயிற்று. எனவே, பரசிவம், பற்றின்றி, வான்போல் வர்ப்பொருட்டும் லொருகவும், கிருடையால் எல் லாப்பொருளோடு கலப்புறும் நிற்கும் பரம்பொருளாம் என் பதும் பெறப்பட்டமை காண்க,

அல்லது, சத்தியும் சிவமும் கலந்துநின்ற எல்லாவற் றிற்கும் மங்களத்தைக் கொடுத்தலின் சிவலிங்கம் மங்கள் வடி வாம்.

அல்லது, சிவமென்னும் நலத்தையே நல்கலின் சிவலிங்க மாம்.

பரசிவம் பற்றின்றி வரன்போல் சிதாகாயமாய் இருத்தல் என்பது மறைகளின் முடிவாம்.

இன்றெனில், எல்லாவற்றினும் கலந்து நிற்கின்றநெதன் பது அமையாது.

ஈய,

“வேதங்கிடந்து தடுமாறும் வஞ்சை வெளியென்ப” எனவும்,

“சிற்பரவெளிக்குள்வளர் தற்பரமதாகவும்” எனவும், பிறவும் கூறாநின்றன.

சிவலிங்கத்தைத் தரிசிக்குங்காலும், அடையுள் இன்ன வடிவினர் என்பது சிறிது விளங்காமல் வரன்போல் அருவாய் நிறைந்து நிற்கின்ற ஒரு பெரும்பொருள் என்பது சிவ சூத்திராலுணர்த்தப்படுகின்றது, என்பது உற்று ஆராய்வாய்க்காது எனினில் விளங்கும்.

பரசிவனது அட்டமங்கல மூர்த்தங்களுள் இத்தகைய சிவலிங்கத் திருமேனியின்கண்ணே அடங்குகின்றன.

மற்றும், சிவலிங்கத்தில் முக்கண்ணும் அந்நாட்டிற்குத் தோன்றலும், சோம, சூரிய, அக்கினி என்பன கண்களென்பதையும், கருணையையுடைய தன்மையையும் சூழிக்கின்றது.

ஆவடையாள் (ஆவிடையார்) பரவெளியின்கண் ஆய் அசைவு வடிவாகிய சிற்சத்தி உளதென்பதைக் குறிக்கின்றது. ஆ - இருப்பு. இது சிறிது கீழ் இருத்தல், இத்தகைய சிற்சத்தியும் பரசிவத்திற்கு அடங்கியே நிற்கும் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

‘அவனன்றி யோரனாவும் அசையாது,’ என்பதுக்கு வாக்குங் குறிப்பிடுகின்றது.

கோமுகி, ஆன்மாக்களிடத்திற் செய்யும் கருணைமுகத் தைக் குறிப்பிடுகின்றது.

அதன்கீழ் உள்ள நாகோணமாகிய பிரதிட்டாலிங்கமானது, சிற்சத்தியா லாக்கப்பட்ட எட்டுத்திக்கும், தன்பால் அடங்கிக்கிடக்கின்றன என்பதைக் குறிக்கின்றது. இத்தகைய சிவலிங்கத் திருமேனியே அருவுருவத் திருமேனி யென்ப.

மற்றும், அதீத சிவம், சத்தியோடு கூடும் அவசரமாகிய சாதாக்கியத்தைக் குறிப்பிடலானும் இது அருவுருவத் திருமேனியாம்.

மற்றும், பீடம் பத்திரலிங்கம், தூபி தூலலிங்கம், சிவலிங்கம் நூக்குமலிங்கம் எனவும் கூறப் பெறும்.

அஃதன்றியும், ஆறுதாரங்களுள் அனுகதத்தில் செந்நிற மாய்த் தீபோன்று கீழ்முகமாய்ச் சோதிச்சுடராய் விளங்கும் சுயம்பு லிங்கத்தையும், மணிபூரகத்தில் கோடி சூரியப்பிரகாசம்போல் மேல்முகமாய் விளங்கும் லிங்கத்தையும், புருவமத்தியின் ஆக்கிணியில் கோடி சந்திரப் பிரகாசம்போல் அருவாய்ப் பராசத்தியுடன் இனிது ஒளிரும் மகாலிங்கத்தையும் குறிக்கின்றது இத்தம்பாகாரமாகிய சிவலிங்கம் என்பதும் உய்த்துணரற்பாலது,

சிவலிங்கமானது, சோதித்தம்ப வடிவாய் எழுந்தருளும் ஒளிப்பிரிழம்பைக் காட்டுகின்ற தென்பதற்குப் பிரமாணங்கள் வருமாறு :—

அக்கினி புராணத்திலுள்ள 53 - ம் அத்தியாயம் 33 - ம் சுலோகத்திலும், சதானந்த சாகரத்திலும்,

இலிங்கபுராணம் முற்பகுதி, 19 - ம் அத்தியாயம், 33 - ம் சுலோகத்திலும்,

கூரம்புராணம் இரண்டாம் பகுதி, 11 - ம் அத்தியாயம், 15 - ம் சுலோகத்திலும், மச்சபுராணம், 26 - ம், அத்தியாயம், 16 - 17 - ம் சுலோகங்களிலும் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

அங்ஙனமே இருக்கு வேதத்திலும்,

“ உருத்திரர், மருத்துக்கள் நினது ஐசுவரியத்தை யடைதற்பொருட்டு, உனது சித்திர வடிவாகிய இலிங்கத்தை ஆராதித்தனர். இலக்குமியோடு மாயோனும் பூசித்தாப் பரமபத மடைந்தனன் ” எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மற்றும், துரோண பருவத்திலும்,

“ பரசிவன் உலக வடிவாயிருந்தலை யுணர்ந்து நரநாராயணர்கள் சிவலிங்கத்தைப் பூசித்தனர். இதனால் கண்ணனுக்குச் சிவனிடத்தில் மிகப்பிரியம், சிவனுக்குக் கண்ணனிடத்திலும் மிகப்பிரியம் ” என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

என்று, “ கல்வினும் செம்பினுமோ இருந்தபான்
எங்கள் கண்ணுதல் ” எனவும்,

.....சோதியை யுடா ரெல்லாம், கட்டிச் செய்து
டித்தங்கக்கத்தில் வைப்பர் கருத்தில் வையார், எனவும்; நிறவும் கூறுவன அனைத்தும் சிவலிங்க சூத்தாவந் தெவிரயது செய்யும் சிவபூசையைப் பற்றியதெயாம் என்பது எண்டுக் காணற்பாலது.

மின்னல் போன்று ஒளிவிடும் பரசிவ நிலை நிவாரணாகிய மெனவும், சூரியன் போன்று ஒளி நிற பரசிவநிலை ஆவந்தது சாதாக்கிய மெனவும்,

முக்கண் ஒருமுகம் முதலான உருவங்களை யுடைய பரசிவ நிலை மூர்த்தி சாதாக்கிய மெனவும், நான்கு பாகங்கள் எட்டுக் கைகள், பன்னிருகண்கள் முதலானவை யுடைய பரசிவ

கர்த்திரு சாதாக்கிய மெனவும், இலிங்கமும் பீடமுமாக விளங்கும் பரசிவநிலை கன்மசாதாக்கிய மெனவும் கூறப்படும்.

மற்றும், சிவலிங்கமானது, பரசிவன், சோதிவடிவாய் மேல் நோக்கி நிற்கும் அக்கினிபோன்றிருப்பன் என்பதையே காட்டுகின்றது.

சிவஞான வேள்வியிலுள்ள, குண்டமானது ஆவிடையாளையும், ஓமத் தியானது சிவலிங்கத்தையும் உணர்த்துகின்றன.

“முதலீன்றித் தொலைவரும் சோதியாமிச் சுந்தரலிங் கந் தன்னில்” என்றற் றொடக்கத்து உண்மை வாக்கியங் களாற் றெளிக.

பஞ்சாக்கரங்களையும்; ஈசானாய நமஃ, தற்புருடாய நமஃ, அகோராய நமஃ, வாமதேவாய நமஃ, சுத்தியோஜாதாய நமஃ, என்னும் பஞ்சப்பிரம மந்திரங்களுக்கும் பரசிவனது வடிவ மென்ப.

இதை,

“மந்திரமதனிற் பஞ்சமந்திர வடிவமாக” என்னுந் திரு விருத்தத்தாற் காண்க.

இஃதன்றியும், அக்கினியைப், பரசிவனுடைய சிவசாக வும், வேதங்களை வாயாகவும், சுந்திராக்ரியர்களைக் கண்களாக வும், திக்குகளைச் செவிகளாகவும், வாயுவைப் பிராணனாகவும், ஆகாய முகடியை அனைத்தையும் இருநயமாகவும் கூறுகின்றன நூல்கள்.

இதை,

அங்குதலை வாய்விவிற மானமறை பாண
திங்குள்விழி யெண்டிசை களுஞ்செவிகள் வாயு

தங்குமுயிர் தன்னிதய மேசகல முந்தான்
இங்கவனி சங்கர னிருக்கும்வடி வீதால்,
என்றற் றொடக்கத்து வாக்கியங்களா லறிந்துகொள்க.

இப்பொருளையே,

“ உலகமே யுருவமாக யோனிகளுறுப்பதாக ”
என்பது முதலான வாக்கியங்களும் வலியுறுத்துகின்றன.

மற்றும், ஆறத்துவாக்களே பரசிவ வடிவெனவும், மற்றும் பலவாறாகவும் தத்தமது கொள்கையையும் அன்பையுந் தழுவிப் பாவித்து வழிபடற்குரியது பரசிவனது வடிவமாம்.

‘ அத்துவா வடிவா மெம்மிறை ’ என்றற் றொடக்கத்து வாக்குகளாற் கண்டு தெளிக.

மற்றும், சிகை சிவகரணம், உரையிறந்து நின்ற நுகம் திருமுடி. அனைத்தையும் அவனருளாகவே காண்டல் திருமுகம். ஐந்தொழிலாற்றும் குணவியல் நேத்திரம். அருட்சத்தி இருதயம். யான் எனதென்பது அற்றதன்மை திருவடி. என்பது முணர்க.

மற்றும், சிகை ஞானக்குறி, பூணூல் வேதாந்தக்குறி, மதிஞடுவது எல்லாமறியுங் குறி, இடபம் தருமக்குறி, முக்கண் முச்சத்திக்குறி, மான் வேதக்குறி, சூலம் மும்முர்த்திக்குறி, மழு இலயக்குறி, வாள் பாசமறுக்குங்குறி, வச்சிரம் கேடிலாக்குறி, பாசம் மாயாவடிவக்குறி, உடுக்கு அத்துவா வைச் செலுத்துங்குறி, சர்மம் பரிசுரகசத்தி அலகாரணக்குறி, கண்டாமணி நாதக்குறி, நீலோட்டம் மனத்தைச் செலுத்துங்குறி, அங்குசம் பரிவட்டக்குறி. குகிதல் விரிதல், அக்கினி பாதுகாப்புக்குறி, அபயாத் தம் அரக்குறி, கவசம் பிரகாசக்குறி, மாலை ஓங்காரக்குறி, பனிங்குறியும் நிர்மலம்

குறி, அஸ்திரம், மலம்போக்குங்குறி என்பன முதலிய வற்றையும் யுகித்துணர்ந்து கொள்க.

உற்று நோக்கில், பரசிவனுக்கு, எண்ணிலாத கரங்கள், கண்கள், தோள்கள், நாமங்கள், திருமேனிகள் என்பது உண்மை.

எண்ணில் பஸ்கோடி சேவடி முடிகள்
 எண்ணில் பஸ்கோடி திண்டோள்கள்
 எண்ணில் பஸ்கோடி திருநாடம்
 எண்ணில் பஸ்கோடி முக்கண் முக மியல்பும்
 எண்ணில் பஸ்கோடி யெல்லைக் கப்பாலாய்
 நின்றஞ் சூழ்ந்த நண்கோக்காய்
 எண்ணில் பஸ்கோடி யுணர்ந்த ரோவீழி
 யிவார் நம்மை யாளுதையாமை. என் னற்றொடக்கத்து
 மறைமொழிகளிற் காண்க.

சிவலிங்க விளக்கம் முற்றும்.

தெய்வத்தின் தத்துவத் தெளிவு
 முற்றிற்று.

உ

ஆலயத்தின் தத்துவத் தெளிவு.

ஆலயமென்பது, ஆ - லயம், லயம் - வரை, அதாவது பர
சிவனுடைய அருட்டிருமேனியானது தோன்றி நின்ற இல
யிப்பதற்குரிய இடம் எனப்படும். அல்லது, உலகங்களின் இல
யவரையுள்ள இடம் அதாவது உலகின், தோற்றம் திகழ லயம்
எவ்விடத்திலோ (எந்தப் பரசிவனிடத்திலோ) அது ஆலயம்
எனினுமாம். அல்லது, ஆலயம் என்பது பரசிவன் அருட்டிரு
மேனிகொண்டு தங்குமிடமாம். இதுவே கோவில், கோ - பர
சிவன், இல் - அருள் செய்யுமிடம் எனப்படுகின்றது.

அற்றுகவினன்றே,

‘திருக்கோயிலுள்ளிருக்கும்’ எனவும்,

“ஆக்கையாற் பயனென் அரன் கோயில் வலம்வந்த”

“கால்களாற் பயனென் கறைக்கண்டனாறு கோயில்”

எனவும்,

‘காலையும் மாலையும் கால்பெயர்த் திருவது

ஆலயம் வலம்வருதற்கேசாஸ்திரினின்’ எனவும்,

‘திருக்கோயி லில்லாத திருவிஷ்ணும்’ எனவும்,

‘ஆலயத் தொழுவது சாலவும் நன்று’ எனவும்,

‘கண்ணுதல் ஆலயம் நோக்குங் கண்களே கண்கள்’ என
வும்,

‘அத்தன் ஆலயம் அனைத்தும் வைகலும்’ எனவும்,
தூல்கள் கூறுகின்றன.

இத்தகைய ஆலயம், சரீரத்தை விரித்துக் குறிப்பிடுவ
தால் சரீரப்பிரஸ்தார மெனவும், இருதயத்தை விரித்துக்

குறிப்பிடுவதால் இருதயப்பிரஸ்தாரமெனவும் இருவகைப் படும். அதாவது, உடம்பின் பஞ்சகோச முதலானவற்றைக் காட்டுவதும், உள்ளத்தில், சொல்லும் பொருளுமாயுள்ள விதத்தைக் குறிப்பித்துக் காட்டுவது மென ஆலயம் இருவகைத்தா மென்பதாம்,

இக்கருத்தையே,

‘அறிந்தே யுயிராலயத்தி னபேதம்

மறிந்தான் மெய்ஞ்ஞானி மலமற்று’ என்பதானும்,

‘எவ்வுயிரும் பராபரன் சந்திதியதாகும் இலங்கு முயிருட லனைத்து மீசன்கோயில்’ என்பதானும்,

‘உள்ளம் பெருங்கோயி லானுடம்போராலயமாம்’ என்ப தானும்,

‘குறிகளு மடையாளமுங் கோயிலும்

நெறிகளு மவரின்றாதோர் நோமையும்’ என்பதானும், மற்றும், பல்லாற்றானும் உண்மை நால்களும் அறிவுறுத்து கின்றன.

ஆலயத்திலுள்ள கருப்பக்கருகம், அர்த்த மண்டபம், மகா மண்டபம், ஸ்நான மண்டபம், அலங்கார மண்டபம், சபா மண்டபம், என்னும் ஆறு மண்டபங்களும் உடம்பி லுள்ள மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரகம் அனாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஷௌ என்னும் ஆறுதாரங்களையும் உணர்த்து கின்றன.

ஆலயத்திற்குள்ள பிரகாரங்களுள், முதலாம் ஆவரணம், கண்ணுக்குப் புலப்படும் அன்னமய கோசத்தையும், இரண் டாம் ஆவரணம் கன்மேந்திரியங்களும் பிராணனுங் கடி நிற்ப தாகிய பிராணமய கோசத்தையும், மூன்றாம் ஆவரணம், ஞானேந்திரியங்களும் மனதுங்கடிய மனோமய கோசத்தை

யும், நாலாம் ஆவரணம், ஞானேந்திரியங்களும் புத்தியுங் கூடியுள்ள விஞ்ஞானமய கோசத்தையும், ஐந்தாம் ஆவரணம், அந்தக்கரண விருத்தியும் ஆனந்தமுங்கூடிய, ஆனந்தமய கோசத்தையும் (இது காரணதேக மெனப்படும்) குறிப்பிடு

ஏழு பிரகாரங்களும் உள்ளவைகளெனில், அலைகள் தோல், ரத்தம், மாமிசம், மேதை, எலும்பு, மச்சை, கக்கி லம், என்னும் எழுவகைத் தாதுக்களையுங் குறிப்பிடுகின்றன வென்பதைக் காண்க.

கதவுகள், மூடுங்கால் சிவலிங்கத் திருநீர்மலையையடைபவர்தான் தாலும், திறக்குங்கால் சிவதரிசனம் நிகழ்கலையுமா, அது போல், கோபம், ஆசை, அணாவம் என்பன மறைக்கல் ஆன்ம லிங்கம், காணமுடியாது போகலின், அலிப்தைநீயாந் அலை நீங்கியவிடத்து ஆன்மலிங்கங் காணப்படலாயும், மறைப் பையும் திறப்பையுங் காட்டுகின்றன.

இராசசபை, தேவசபை, நிருத்தசபை, கனகசபை, சித் தசபை என்பன; அன்னாயம், பிராணமயம், மனோமயம், விஞ்ஞானமயம், ஆனந்தமயம் என்றும் ஐந்தாம் கோசங்களையுங் குறிப்பிக்கின்றன.

தூபி அல்லது சூர்பம், இது இருதய சுமலமாய் விளங்கு வது, இதனுடைய கீழிடம், நிருதிவிதக்குவம், கோலநாசம், அன்பு முதலான இருபத்துமூன்று தத்துவங்களாகும். காசத்தி லுள்ள முட்கள் அமரேசன் முதல் சிகேதன் ஈழகிய எழுபத் திரண்டு புவனங்களாகும், எட்டிதற்கள் எட்டுத் தத்துவங்களாகும். அறுபத்து நான்காயுள்ளன கேசர வடிவங்களாகும், சுறம், சதாசிவம் என்னும் இரண்டு தத்துவங்கள், நாளமாம் பூ என் பவற்றின், தனி; அடிமுடிச்சு மாயையாம், பொருத்தி சத்தி

யாம். அப்பொருட்டில் தோன்றும் ஐம்பத்தொரு பீசவடிவம் சிவ தத்துவங்களாம். கலசங்கள் சத்திகளாம். இதனால் இரு தய கமலத்தில் பரசிவன் திகழ்கின்ற வண்மை குறிப்பிடப் படுகின்றது.

உடம்பின் பிரமாந்திர மத்திய கபாலத்துவாரமே உத்தர கோபுரவாயிலாம். காற்பெருவிரலின் முடிவும், கையின் நடுவிரல் களின் முடிவும், குதத்துவாரமும், தக்கண கோபுரவாயிலாம். புருமத்தியமே அந்தராள கோபுரவாயிலாம். உந்தியே பஸ்பீட மாம். இருதயம், துவசத்தம்பம், பஞ்சகோசம், அந்தக்கரணம், புருடன் என்றும், கண்டம் நந்தி என்றுமறிவர் சிவயோகி.

துவசத்தம்பம் சுழுமுனாநாடியாம். இடைகலை பிங்கலை நாடிகள் இதிற் சென்று அசைவற்றுத் தம்பம்போல் நிற்குந் தன்மை வருதலின் அநற்கொப்பாயிற்று. குண்டஸிசத்தி போன்றது துவசத்தம்ப மென்பாரு முளர்.

இதை, ஆயபதிநான் அருட் சிவலிங்கம்

ஆய பசுவு மடலேறென நிற்கும்

ஆய பஸ்பீட மாகுநற் பாசமாம்

ஆய வரணிலை யாய்ந்து கொள்வார்க்கே, என்பதனாற் றெவிக.

திருவாசி, பிரணவடிவமாம். இதனால், அனைத்தும், பிரண வத்தினின்ற தோன்றி யொடுங்கு மென்பதும், மற்றும், பிர ணவம் எல்லாத் தேவர்களுக்கும் பிராபிடிமாயும், பரசிவற்கு இராபிடிமாயும், உள்ளதென்பதும் குறிப்பிடப்பட்டன.

இதை, ஓங்காரமே நற்றிருவாசி புற்றுகணி

னீங்கா லெழுத்தே நிறைபடாரா—மாங்கார

மற்றா ரறிவாணி யம்பலத்தா னாடலிது

பெற்றார் பிறப்பற்றார் பின், என்பதனானார் பிற வாற்றா முணர்க.

தேவாலயத்தில் திருவலகிடல், மனத்தின்பால் உள்ள காமம் வெகுளி முதலான குப்பைகளையும், தொண்டாறுற்ற நுறு தத்துவங்க ளென்னும் குப்பைகளையும், களைக்கலைக் குறிப்பிக்

‘காமம் வெகுளி கழிபெரும் பொய்யெனும்
தூய்மையில் குப்பை தொலைவின்றிக் கிடந்ததை,
யரிதினகழ்ந்து போக்கி’ என்பதனானும்,
‘பொய்த்துறு குப்பை களைத்தொளி பொங்கு
முத்தை யளித்தென முத்தை தனக்கு’ என்பதனானும்,
பிறவாற்றானும் உணர்க.

திருமெழுக்கிடல், மேற்கூறிப் போந்தவாறே குப்பை களைக் களைந்தவுடன், தத்துவ ஞானமென்னும் நயங்க ளானத் தைக்கொண்டு, அன்பென்னும் நீருடன் கலந்து பொழில், மலேலயந் திகழுமிடத்து தகராகாச வொலியாய் கிவலிங்கம் இனிது விளங்கும் என்பதைக் குறிக்கின்றது.

இதை,

சின முதலிய மயல்தீர மாற்றுபு
வினைதபு வாய்மையா மெழுக்கை யன்பெனும்
புனலொடு விரவியே பூசி னல்லது
மனமெனு மனைரிடை வராதி எங்கேமே என்பதனானும்,
பொருகிற னமையிருள் நிறத்து
மதமுடை யடுசினத்தை வகைக்கா அபம்
யாப்பவிழ்த் தகற்றி யன்புகொடு மெழுகி என்பதனா
னும், பிறவாற்றானு முணர்க.

திருள்ளக்கிடல், மனம் என்னுந் தகழியில் விளைகமென் னும் நெய்யை வார்த்து, உயிர் என்னுந் திரிவார்ப்போட்டு,

பிராணனாகிய காற்றை நிறுத்தி, ஆணவமாகிய இருளை நீக்கி, சிவஞான ஒளியைப் பரப்புந் தன்மையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

உடம்பெனு மனையகத்துள் உள்ளமே தகழியாக
மடம்படு முணர்நெய்யட்டி யுயிரெனுந் திரிமயக்கி
யிடம்படு ஞானத்தியால் எரிகொள விருந்துநோக்கற்
கடம்பமர் கானேதாதை கழலடி காணலாமே. எனவும்,
' ஞான விளக்கினை யேற்றி ' எனவும்,

' அருள
துன்பவிருளைத் துறந்து முன்புற
மெய்யெனும் விதானம் விரித்து.' எனவும், பிறவும் கூறு
மாற்றா னறிக.

திரைச்சீலைபோல், மாயையென்னுந் திரையே, சிவத்தை யறியவொட்டாமல் மறைத்திருக்கின்றதென் றுணர்ந்து, அச்சனை, அம்மாயாவியாகிய பரநிவனது திருவருளால் (வானால்) விழித்தெழிந்து விட்டு, ஞானக்கண்ணால் சிவமாகிய இனிங்கததை நாடி நோக்கல் வேண்டிப் எல்பதைக் குறிக் கின்றது திரைச்சீலை.

இதை,

மாயப்படலங் கிறித்தாய
ஞான நடனம் பெற்றனன். எனவும்,

' மாயைத் திரையை நீக்கி நினை யாரறிய
வல்லார் ' எனவும், பிறவும் கூறுமாற்றானறிக.

இதனால் பொங்கு பொருள் என்னையோ வெளின்ப? தேவா லாயங்களை நேஷைநகராகவே பாவித்து வழிபட ல் வேண்டிப் எல்பதாம். எனவே, சிவாலயத்தைச் சிவமாகவே நினைத்துத்

தெரிசித்து வழிபடல் வேண்டுமென்பது கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க.

அற்றுகலினன்றே,

“ஆலயந்தானும் அரனெனத் தொழுமே.” என்ற கட்டளை யிடுகின்றது சிவஞானபோதத் திருமுறையார்.

ஆலய விளக்கம் முற்றிற்று.

உ

திருவிழா விளக்கம்.

நித்தியம், நித்தியாங்கம், நைமித்திகம், நைமித்திகாங்கம், காமிகம், காமிகாங்கம் என ஒன்பது வகைகளாற் செய்யப் படுவது தேவாலய பூசையாம்.

திருவிழாத் தரிசனஞ் செய்வோர், முன்னர், வலம் வரல், வணங்கல்களைச் செய்தல் வேண்டும். அவை, பரசிவத்தினது வியாபகத்தில் சீவனுடைய அடக்கத்தன்மையை குறிக்கின்றன.

ஏனெனின்? வணக்கம், வணங்கப்படு பொருளின் உயர்வுணர்ச்சி மூலமாய், வணங்குவோனது தாழ்வுணர்ச்சியாலேழும் கைகால்களின் செய்கையாம். இதனால், கடலில் நடுகலப்பது போன்று தற்போதமுள்ள பிரம்ம விட்டுணுக்களின் செய்கையைத் தள்ளிவிட்டு, சீவன், பிரம்மப்பொருளாகிய பரசிவத்தில் இரண்டறக் கலத்தல் பெறப்பட்டமை காண்க.

யே,

அயன்மா லிவர்கீழ் ஆகையின் பொருட்டுச்
சயமான புறவெதிர் தண்டம் பண்ணி, என்னுந் திரு
வாக்கும் விளக்குகின்றது.

சிவதரிசனம், இது சரியை, கிரியைகளை யுடையவர்கள்
பரசிவத்தை பகிர்முக வடிவிற்கண்டு வணங்குதலும், யோகி
கள், உள்ளக் கமலத்திற் கண்டுவத்தலுமாம்.

ஞானிகள் எல்லாமாய்க் கண்டின்புலவர். இதை யாரா
யின், தத்துவ தரிசனம், தத்துவ சூத்திர, ஆன்மரூபம், ஆன்ம
தரிசனம், ஆன்ம சூத்திர என்பவைகளால் பரசிவ அபிமான
யைத் தெளிந்து மெய்யுணர்வு பெற்று, யாண்டும் பரமானந்
தத்தைக் காண்டலாம்.

இதையே,

“தெரிவாரிய பரமானந்தத்திற் சேர்கல்

சிவனுண்மைத் தரிசனமாய்ச் செப்பாநிலே” என்னுந்
திருவாக்காற் கண்டு தெளிக.

அபிதேகஞ் செய்தல், இஃது மாக்காப்பினுற் செய்தோர்
தானியாதியுடைய, திராமஞ்சனத்தாற் செய்தோர், மிகுந்த
சம்பத்தையுடையரும், பாஷினுற் செய்தோர் சாந்த முடைய
ரும், தயிராற் செய்தோர் வன்மை மிகுந்த தேகமுடையரும்,
நெய்யினுற் செய்தோர் பதாரினியின் லீபாகமுடையரும்,
தேனாற்செய்தோர் சுங்கித வன்மைமுடையரும், சுக்கையாற்
செய்தோர் சாத்திரவல்லுநரும், இளநீராற் செய்தோர் சற்புத்
திரணையுடையரும், பழவகைகளாற் செய்தோர் விரகரணமுடைய
ரும், பஞ்சாமிருத்தத்தாற் செய்தோர் நீண்ட ஆயுளையுடைய
வரும், ந.ராமணச் சாந்து முகவியவைகளாற் செய்தோர்,
அரம்பையர் ந.ராமணக் கலவையையுடைய, சுந்தரதரு நீழலில்
வாழ்ந்து உய்யவரும், சுத்தநீராற் செய்தோர் அகவீரமேக பல்
னுடையவரும், ஆவர் என்று உண்மை நூல்கள் கூறுகின்றன.

முத்தியை விரும்புவோர், இவை
கொடுக்க மாட்டாதனவென்று நீக்கி, அருட்போத மலத்தை
அருணீராற் சுத்திசெய்து வீட்டை யடைவர்.

மற்றும், உலகனைத்தையும் கானனீரெனக் கண்டு தெளி
யும் தத்துவஞானமே திருமஞ்சன மென்பதுமாம்.

இதை,

‘இன்ன கடவுளிலிங்கத்தின் மேனி முளிப்ப னெட்டிக்
தோங்கு’ என்றற் றெழுக்கத்துக் காவிகாண்டல் செய்யுளின்
காண்க.

மற்றும்,

ஒதுந் பேதற் றேயத்தேரென்
றுணர்தலஹ் னொண்டிண லாழற் றென்பதொழி
உணர்க.

திருப்பள்ளித்தாமர், அந்தர்ப்புறையில் தன்னை ஐய
மாலையாகச் சாத்தி யுய்தலாம்.

இதை,

‘தன்மை யொரு பூவாகப் பூவுழியாமற் கொடுத்து’ என்
பதனும், பிறவாற்றாறு முணர்க.

முரசு முதலிய வாத்தியங்களை முழங்கல், இசை, அமு
தாசங்கட்கும் மேலாய் விளங்கும் பிரமநந்திரத்தில் சந்திர
மண்டலத்தை விளக்கி, உருகப்பாயும் அமுத வெள்ளம் நாடி
களில் நிறையுங்கால், பத்து நாடிகளில் எழுதம், சங்கையொலி,
சிலம்பொலி, கண்டாமணி யொலி, சங்கவொலி, வீணையொலி,
தாளவொலி, புல்லாங்குழலொலி, பேரிகையொலி, மத்தள
வொலி, மேகவொலிகள் போன்ற முழக்கங்களைக் கேட்டுய்
தலைக் குறிக்கின்றது.

இதை,

‘என்றுமொரு தகைமையா யிருக்கு மின்னருளே
மின்று முழங்கு நெடு முரசோன்’ எனவும்,

சுத்தமா நாதத்தொனிகளும் பலவாத்
தோன்றிடு மணிகுழன் மேழகம்,
மத்தளம் பேரி யாழொலி விலர்பு வளைகிணி
தாள் மென் றமையாட்கு அத்தனுமொழிந்தான்.
எனவும், சிறவும், கூறுமாற்ற னறிக.

நீதர்பாடல், பரசுவன் நாதவடிவா மெனலைக் குறிக்கின்
றது.

இதை, ஆதிநர்ப்பனுநாத வருவாகு மெனமுன்
ஒதுக்கின்ற மறை யாவையர்,
என்றற் றொடக்கத்து திருவாக்ஞகனாற் றெறிக.

நிருவிழாக்களிற் செய்யும் உபசாரமானது, சோடசம்,
தசம், பஞ்சம், என் றுபயோகப்படுந்.

அவற், மன், ஆவாகனஞ் செய்தல், ஆன்மா, பரசுவனது
பேரொளியைத், நிருவகுளால் உள்ள வாறுணர்ந்து அதிலடங்க
லாம்.

இதை,

‘அறிவிலமுந், ததல் ஆவாகனமே’ என்றற் றொடக்கத்து
நிருவாக்ஞகனாற் றெறிக

தாபனம், இது, மேற்குறிய நிலையிலேயே அழுந்திக்
கிடத்தலாம்.

இதை,

‘அலையா தழுந்தி நிலைபெறல் தாபனம்’ என்பதனற்
கலக்க.

சந்நிதானம், இது, பரசிவ நிறைவும், ஆன்மாவின் வளமும்
ஒற்றித்தலாம்.

இவன்றன தறிவு சிவன் பூரணத்திலும்
சிவன் பூரணத்துவ மிவன்றன தறிவினும்
ஒன்றை யொன்றகலா துறவு செய்திருப்பது
ஒன்றிய சந்நிதான மென்றாரைப்பார் என்பதனாற்றொளிக்.

சந்நிரோதனம், ஆன்மவறிவு, சிவத்தில் எக்காலத்திலும்
கலந்து போதலாம்.

இவனிடத்துறு மறிவென்று பொழியாச்
சமையது தானே சந்நிரோதனம், என்பதனாற்றொளிக்.

பாத்தியம், பரசிவனது இச்சை நொனக்கியைகள்
பொருந்தின ஒளிநீழலிற் சேர்தலாம்.

ஆசமனீயம், திருவருட்டன்மை மிக்க திருமுடித்திற்
பொருந்துதலாம்.

அருக்கியம், அருளைக்கூறலும் திருமுடித்திற் பொருந்துதலாம்.

புட்பதானமாவது, சம்பாவனை, சந்தோடம், கொல்லாமை,
வாய்மை, பொறியடக்கல், அருள், அறிவு, தவம், அன்பு என்னும்
புஷ்பங்களால் நிட்களமாகிய பரசிவனுக்கு அலங்காரந்
செய்தலாம். அதாவது இவற்றால் பரம்பொருளை யருச்சித்த
லாம்.

அறிவு சம்பாவனை சந்தோடமெனு மலர்களா
 லந்தத் தேவாம்
 பிறிவரிய வாத்தும தத்துவத்தை யருச்சிப்பதே
 பெரிய பூசை,
 என்றற் றொடக்கத்துத் திருவாக்குகளா லுணர்க.

மற்றும்,

பத்தி மலர்தூவ, முத்தியாகுமே. என்பதனு முணர்க.
 தூப தீபமிடல், மலத்தைப் போக்கும் கிரியாசத்தியே
 தூபமாம். ஞானவிளக்கே தீபமாம்.

ஞானவிளக்கம் நண்ணுதற் பொருட்டு
 தூபதீபந் துதைந்தினி தளித்து. என்பதனுற் காண்க.

நைவேத்தியம், பரசிவத்திற்கு பராபரபோதக் கழற்கியே
 திருப்திமயமாதலின், அகங்காரம், சங்கற்பம், குரோதம்,
 மோகம், கொலை முதலானவைகளைக் கெடுத்தல், அருப்பித்
 தல் முகவாசம் என்பவற்றைக் குறிக்கின்றது.

இதை,

.....கண்ணீராட்டிச் சொன்மல ரணிந்து தற்
 போத இன்னமுதை யூட்டித் தற்பர ஞானமாம் ஓமவெங்
 கனலை மூட்டிச் சம்புவின பூசைமேன் முயற்கியராணர். என்
 னும் திருவாக்கா லுணர்க.

மற்றும், இதை

“கள்ளவினைப் பசுபோதக் கவளமிடக் களித்துண்டு”
 எனவும்,

“பின்மன மமைவு பிறத்தற் பொருட்டு
 வைவேத்திய முகவாசமு நல்கி.” எனவும், பிறவும்
 கூறுமாற்றா னுணர்க.

செபஞ்செய்தல், சிவ வுபாதினையும், சத்தி வுபாதினையும்
 யும் பின்னமறத் தரிசித்தலாம்.

“முகனுறச் செபித்தபின் முன்போல் நிடுகநாந்
 தானுகவுஞ் செப தர்ப்பணம் பண்ணி.” என்பதனாற்
 காண்க.

கர்ப்புரார்த்தி, கர்ப்புரம்போல் ஆன்மாவானது சாத்தா
 விகமாகி, பின்னர், அது தீயில் ஒன்றுபடல்போல் சிவசுத்தூடன்
 ஒன்றுபடல் வேண்டு மென்பதைக் குறிக்கின்றது.

அக்கினி சுற்பூரத்தை யறவிழுங்கிக் கொண்டாற்றோல்,
 மக்கினம் பட்டுள்ளே மருவி யிருந்தாண்டி, எனவும்,

“தீதணையாக் சுற்பூர தீபமென நானகண்ட-

சோதியுட னென்றித் தூயிசு நாப்ப தேக்காலம்”

எனவும், பிறவும் கூறுமாற்றா னுணர்க.

இவ்வாற்றால், ஆவாகனம் முதல் புட்பதானம்வரை, தசோ
 பசாரங்களின் தத்துவங்களைக் கண்டு தெளிக.

பஞ்சவுபசாரங்களுள், 1. முதலாயினவைகளுள், அன்
 னம், ஆடை முதலானவைகளும், பலம் முதலானவைகளும்
 மண் சம்பந்தமானவைகளாகவின் பார்த்திவோபசாரமாகும்.

நீர், பால், தாயிர் முதலானவை நீர் சம்பந்தமானவையின் ஆய்
 யோபசாரமாம். (அம்புவின உபசாரமாம்.)

பொன், வெள்ளி, ஆபரணங்கள், தீபம், கண்ணாடி முதலாயின தீபின் சம்பந்தமாதலின் தைஜச வுபசாரமாம்.

தூபம், சாமரம், மயில் விசிறி முதலாயின, காற்றின் சம்பந்தமாதலின், வாயவிய வுபசாரமாம்.

மணியோசை, மந்திரம் முதலாயின, வானின் சம்பந்தமாதலின் வைஹாயச வுபசாரமாம் எனப்படுகின்றன.

யாகம், இது, தேகம் வேதியாகவும், மூக்கு அந்தர்வேதியாகவும், தலை துரோண கலசமாகவும், பாதம் ரதமாகவும், வலக்கை சுருவாகவும், இடக்கை நெய்ப்பாத்திரமாகவும், சபையோர்கள் புலன்களாகவும், பூதங்கள் பிரயாசைகளாகவும், பல், உதடு, சூத்தாவாக மாகவும், நாக்கு புவாகமாகவும், மிருதி, தயை யாகவும், ஓங்காரம் பூபமாகவும், ஆசை காரிகாகவும், மனது ரசமாகவும், காமம் பசுவாகவும், மாயிர் தருப்பைகளாகவும், இந்திரியங்கள் யாகபாத்திரங்களாகவும், கன்மேந்திரியங்கள் அவிசுகளாகவும், கொல்லாமையே யாகமாகவும், எவற்றையும்கூட விடுதலே தட்சணையாகவும், செய்யப்படும் ஞானம் பாகத்தைக் குறிக்கின்றது.

சூம்பம், உடம்பாம். புடவை தோலாம். செந்நிற மண் பூச்சு இரத்தமாம். மண் மாமிசமாம். அதில் நிறைத்துள்ள நீர் மேதையாம். காச்சம் எலும்பாம். நாற்கள் நரம்புகளாம். அதனுள்ளிட்ட நவரத்தினம் புட்பமாம். நியாசஞ் செய்யும் மந்திரம் உயிராம். கிறப்பரப்பிய, நெல், அரிசி, எள்ளு, பயறு, உளுந்து, துவரை, கோதுமைகள் ஆசனமாம் இவற்றை நாலாற் றெளிக.

கால நியமங்கள், பிராண வாயுவின் கதியை முன்னிதி. நாம், மனோலயங்கட்டிக் கருவியா மென்பதைக் குறிக்கின்றன.

கொடி யேற்றுதல், ஆணவத்தின் அரசாட்சியும், அதன் சைன்யமான காமம், வெகுளி, மயக்க முதலான பகைவர் ஒழிவதையும், சிவஞான அரசாட்சியும், அதன் சைன்யமான, அருள், தயை சாந்தி முதலான சைன்யங்கள் ஒங்குவதையும் குறிக்கின்றது.

இதை,

‘தாக்கா வுணர்வரிய தன்மையனை—நோக்கிப்
பிரித்தறிவு தம்மிற் பிரியாமை தானே
குறிக்கு மருணல்கக் கொடி’. எனவும்,

“நீ புரவா வையமெலா நீ யறியக் கட்டினேன்
கோபுர வாசற் கொடி” என்பதனானு முணர்க.

முதல் நாள் விழாவானது, கட்டிலனுக்குக் தோற்றப் படும் அன்னமயத்தாற் பரிணமித்த கருவிகளெல்லாம் சடமாதலின், சித்தாகிய ஆன்மா அவற்றினின்றும் வேடுதென்று காட்டுவதற்காம்.

இரண்டாம் நாள் விழாவானது, நுக்கும வுடம்பினின்றும் வேறாய் ஆன்மா உண்டென்று தெரிவித்தற் பொருட்டாம்.

மூன்றாம் நாள் விழாவானது, மூவினை, முன்னுபத்தி, முக்குணம், மும்மலம், முக்குற்றம், முப்பிறப்பு முதலான வற்றை நீக்குந்தன்மையை அறிவிப்பதாம்.

நான்காம் நாள் விழாவானது, அந்தக்கரண நான்கையும், நால்வகைத் தோற்றத்தையும், நீக்குதற் பொருட்டாம்.

ஐந்தாம் நாள் விழாவானது, ஐம்பொறி, ஐந்தவத்தை, மும்மலங்களையும் நீக்குந்தன்மையைக் குறிப்பதாம்.

ஆறாம் நாள் விழாவானது, உட்பகை யாந்தன்மையை, அத்துவா ஆறு, கன்மமலங்கள் ஆறு, பதமுத்தி ஆறு என்னும் ஆறுவகைகளை நீக்குங் குறிப்பாம்.

ஏழாம் நாள் விழாவானது, எழுவகைப் பிறப்புகள், காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருடன் மாயை என்னும் வித்தியா தத்துவங்கள் ஏழு, அஞ்ஞானம், பொய், அயர்வு, மோகம், குணியம், மாச்சரியம், பயம், என்னும் மாயையின் மலம் ஏழையும் நீக்குங் குறிப்பாம்.

எட்டாம் நாள் விழாவானது, பரசிவனது எண்குணங்களை விளக்குதற்காம்.

ஒன்பதாம் நாள் விழாவானது, நிஷ்களம் சகனம், ரகன நிஷ்களம், படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் சுவர்க்கம், மந்திரியம், பாதாளம், என்னுமிவைகள் உண்டைமையில் இல்லை யென்றுணர்த்தற் பொருட்டாம்.

பத்தாம் நாள் விழாவானது, அந்தரிலாத சிவானந்தக் கடலில் மூழ்கி மிருக்குந் தன்மையைக் குறிக்கின்றது.

முதல் நாள் விருகத்தத்தடிச்சேவை, இது, திருநாடிக் கோலமாம்.

இரண்டாம் நாள், சூரிய சந்திர பிரபாகார திருக்காட்சி, இது, திதிக்கோலமாம்.

மூன்றாம் நாள், நந்தி பூதவாகனம் இவற்றின், அநிகார நந்தி, திருமால்நந்தி, சூருமநந்தி, என்பவற்றுள் அநிகாரநந்தி யாரோகணமும், பூதவாகன ஆரோகணத்திற்குக் காட்சிமாமாம். இது சங்கர கோலத்தைக் காட்டுகின்றது.

நாலாம் நாள், ஐம்முக நாகவாகனம். இது திரோபவக் கோலமாம்.

ஐந்தாம் நாள், இலிங்காகார இடபவாகனஞ்சோகனம், இது அதுக்கிரகக் கோலமாம்.

ஆறாம் நாள் யானைவாகனம், இது லயக்கிரமஞ் செய்கற நஞ் கோலமாம்.

ஏழாம் நாள், இரதக் காட்சி, இது, திரிபுர நகனக் கோலமாம்.

எட்டாம் நாள் குதிரை வாகனம். இது, எல்லாத் தத்துவங்களின் மேலும் பரசிவம் ஏறிநின்ற நானந்தன் ; அதுவது எல்லாவற்றின் மேலாய் விளங்குகின்றவன் எல்லாதற்குக் காட்டுகின்றது.

ஒன்பதாம் நாள் பிஷாடன மூர்த்திக் காட்சி, இது, பழுவில் எல்லாவற்றையும் துறந்தலே முத்தியுண்ணாத துறையென்றணர்த்தி யருளலாம்.

பத்தாம் நாள் நடனக்காட்சி. இது, அடியாரச்சரித் துள்ள பந்த மனைத்தையு மகற்றியருளலாம். அங்கின் இது பந்தம்பறி எனவும் வழங்கப்படுகின்றது.

பதினோராம் நாள் தியாகராஜ மூர்த்தி தரிசனம். இது, சிவனுஞ் சிவனும் ஒன்றாகலேக் குறிக்கின்றது. மஃபாந் இவ்வாறே யுகித்துணர்ந்து கொள்க.

திருவிழாத்தத்துவ விளக்கம் முற்றிற்று.

திருவொற்றியூர்க் கல்வெட்டின் சாரம்.

திருவொற்றியூர்த் தியாகருக்கு ‘காரணி விடங்கர்’ என்பதும் ஒரு திருநாமம். திருவாரூர் விடங்கருக்கு தஞ்சை விடங்கர் என்று பெயர்.

திருவொற்றியூரில், ‘லகுலீசபாசபதர்கள், என்னும் ஒருவகைச் சைவர் இருந்ததாகத் தெரிகின்றது. அவர்கள் காரோண தேசவாசிகள் என்பதும், காரண என்பது காரோண என மருவியதென்பதும் கல்வெட்டால் புலப்படுகின்றது.

திருவொற்றியூர்த் தலத்திலுள்ள மூர்த்திகள்:—அருக்கிரகப் பிள்ளையார், குமரரசாமி தேவர், காரணிவிடங்க தேவர், (தியாகர்.) படம்பக்கநாயக தேவர், (திருவொற்றியூர் ஆதிபுரியீசுவர்) வட்டப்பாறை நாச்சியார். (தூர்க்கை.) இவைகளைத் தவிர்த்தும்,

அரசர்களால் தரிசிக்கப்பட்ட மூர்த்திகள்,
அருஞ்சாஸீச முடையார், கம்பீசமுடையார்,
விடல்விடுகிசர் என்பவைகளும் இருக்கின்றன.

சோமசிந்தாந்தத்தைத் தழுவிப் பெளத்த மதத்தர்களை விலக்குதற் பொருட்டே, தூர்க்கை, பைரவர் முதலான தேவதைகளின் தாபனையும், பஸ்பூசை முதலானவைகளும் ஏற்பட்டிருக்கலா மென்பதற்கு இடமுண்டு.

இவற்றை, ஆதிசங்கராசாரியர் நிறுத்தி, அப்புறப்படுத்தி விட்டனர். பின்னர் மெல்ல வந்து சேர்ந்தது. நிரஞ்சன குரு, என்பவர் இத்தலத்தில் பெரிய மடாதிபதியாக இருந்தா மென்று தெரிகிறது.

சதுரானன பண்டிதர், கோள தேசத்தவர். இவர் நிர்வாகச் சன குரவர்க்குச் சீடராய் பின்னால் இவ்விடத்திற்குத் தலைவரானார். இவரே மூலஸ்தானத் திருப்பணிக்கு நிமித்தராவார்.

ஒரு கல்வெட்டின் நேர் லிபி.

வெகுதானியவ்ரு தைமீ 7௭௭ புஷல் கோட்டத்தில் தனி யூர் ஒற்றியூர் தியாகராஜ சுவாமியார் கோரில் திருப்பணி முதலான தர்மம் செய்யவேண்டி, ஸ்ரீ ஹஜாத்து ஜாராகா பொது முத்திரைக்கு அதிகாரியாகிய ராஜாஜீ முதக்கம்பி முதலியார் இராயஸம் கொடுங்கையூர் பெத்துநாயகர் மலர்கள் முன்பாக உல்லி வெங்கிடேசஞ் செட்டியார்க்குச் சிதனத்தார் ஒமநிசியித்த நிச்சயித்த பட் (பாய்) திருவொற்றியூர் கோரிலில் காலசந்திஉபயமும், மத்துழுவன் திருப்பணி முதலாகிய தருமங்களும்கு செய்து கொண்டு தாரங்கள் தங்கள் பரிபாலனம் பண்ணி (க்கொ) ஸ்ளக்கடவீரர்களாகவும் இத்தர்படிக்கு கணக்கன் ஆரிரங்காத்தான் எழுத்து,

வள்ளப்பக் குருக்கள் கையெழுத்து

காளத்திக் குருக்கள் கையெழுத்து

ஒற்றியப்பக் குருக்கள் கையெழுத்து.

இது, 17-வரியால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

திருவொற்றியூர் கல்வெட்டின் சாரம்

முற்றிற்று.

சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள்
அருளிச்செய்த
திருவொற்றியூர்த் தேவாரம்.

பண் - பஞ்சமம் (ந - ம், திருமுறை.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

விடையவன் விண்ணாண்டணுந் தொழுகின்றவன் வெண்
மழுவாட், படையவன் பாய்வுளித் தோலுடை கோவணம் பல
கரந்தைச், சடையவன் சாமவேதன் சசிதங்கிய சங்கவெண்
டோ, டுடையவன் ஹானமில்லி யுறையுமிட மொற்றியூரே.

பாரிடம் பாணிசெய்யப் பறைக்கூட் செறுபல் சுணப்பேய்,
வீரோடும் பாடலாடவிலயஞ் சிதையாத கொள்கைத், தாரிடம்
போர்விடையன் நிலைவன்றலையே கலனா ளுரிநிம் பிச்சைகொள்
வாணுறையும்மிட மொற்றியூரே.

வினிதரு நீருமண்ணும் விசம்போடனல் காலுமாகி, யனி
தரு பேரருளானரனாகிய வாதியூர்த்தி, கனிதரு வண்டுபண்
செய்கமழ் கொன்றையினோ டணிந்த, வொளிதரு வெண்பிறை
யானுறையும்மிட மொற்றியூரே. 3

அரவமே கச்சதாகவசைத் தானல கொன்றையந்தார்,
விரவிவெண்ணூல் கிடந்த விறையார் வரைமார்பனெந்தை, பர
வுவார் பாவமெல்லாம் பறைத்துப்படர் புன்சடைமே, லுரவுரீ
ரேற்ற பெம்மானுறையும்மிட மொற்றியூரே. 4

விலகினார் வெய்யபாவம் விதியாலருள்செய்து நல்ல, பல
கினார் மொந்தை தாளந்தகுணிச்சமும் பாணியாலே, யலகினால்
வீசிரீர் கொண்டடிமேலலரிட்டு முட்டா, துலகினாரேத்த நின்
ருனுறையும்மிட மொற்றியூரே. 5

கமையொடு நின்றசீரான் கழலுஞ்சிலம்பு மொழிப்பச்,
சுமையொடுமேலும் வைத்தான் விரிகொன்றையுஞ் சீசாமனையு,
மமையொடு நீண்டதிண்டோளழகாய பொற்றோடிலங்க, யுமை
யொடுங்கூட நின்றானுறையும்மிட மொற்றியூரே. 6

நன்றியால் வாழ்வதுள்ளம் முலகுக்கொரு நன்மையாலே,
கன்றினார் மும்மதி, லுங்கருமால் வரையே சிலையார், பொன்றி
னார் வார்சுடலைப் பொடிநீறணிந்தாரழலம், பொன்றினாலெய்த
பெம்மானுறையும்மிட மொற்றியூரே. 7

பெற்றியாற் பித்தனொப்பான் பெருமான் கருமாளினி
தோல், சுற்றியான் எத்திலுஞ் சுடர்க்கண்ணுதன்மேல் விடங்
கத், தெற்றியாற் செற்றரக்கன்னுடலைச் செழுமால் வரைக்கீ,
தொற்றியான் முற்றுமாள்வா னுறையும்மிட - மொற்றியூரே. 8

திருவினர்போதின னுந்திருமாலு மோர்தெய்வ முன்
னித், தெரிவினார் காணமாட்டார் திகழ்சேவடி. சிந்தைசெய்து,

பரவினார் பாவமெல்லாம் பறையப்படா பேரொளியோ, டொரு
வனாய் நின்றபெம்மா னுறையும்மிட மொற்றியூரே. 9

தோகையம் பீலிகொள்வார் துவர்க்குறைகள் போர்த்
துழல்வா, ராகமசெல்வனாரை யலர்தூற்றுதல் காரணமாக்
குகையம்மாக்கள் சொல்லேக்குறிகொள்ளன்மி னேழுலகு,
மோகைதந்தாளவல்லா னுறையும்மிட மொற்றியூரே. 10

ஒண்பிறை மல்குசென்னியிறைவன் னுறையொற்றி
யூரைச், சண்பையர் தந்தலைவன் றமிழ்ஞான சம்பந்தன்
சொன்ன, பண்புனை பாடல்பத்தும் பரவிப்பணிந்தேத்த வல்
லார், விண்புனைமேலுலகம் விருப்பெய்துவர் வீடுளிரிதே. 11

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிச்செய்தது.

திருநேரிசை. (சு-ம். திருமுறை.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

வெள்ளத்தைச் சடையில் வைத்தலேத தீதன்றன் பாத,
மெள்ளத்தா னடையவேண்டின் மெய்தரு ஞானத்தியாற்,
கள்ளத்தைக்கழிய நின்றார் காயத் துக்கலந்து நின், வு, வு, வு, வு, வு
நொடியுமொரு மொற்றியூருடைய கோலே. 1

வசிப்பெனும் வாழ்க்கை வேண்டா வானவரிதைவனின்று,
புசிப்பதோர் பொள்ளலாக் கையதனோடும் புணர்வுவேண்டி,
லசிர்ப்பெனு மருந்தவத்தாலான்மா விடம்காந், யுசிர்ப்பெனு
முணர்வு முள்ளா ரொற்றியூருடைய கோவே. 2

தானத்தைச் செய்துவாழ்வான் சலத்தூரோ யழுந்துகின்
றீர், வானத்தை வணங்கவேண்டில் வம்மின்கள் வல்லீராகின்,
ஞானத்தை விளக்கையேற்றி நாடியுள் விரவாவல்லா, ஞானத்தை
யொழிப்பர்போலு மொற்றியூருடைய கோவே. 3

காமத்துளமுந்தினின்று கண்டராலொறுப்புண்ணுதே,
சாமத்துவேதமாகி நின்றதோர் சயம்புதன்னை, யெமத்து
மிடைபிராவுமேகாந்த மியம்புவாருக், கொடுத்தொளியொய்காரு
மொற்றியூருடைய கோவே. 4

சமையமே லாறுமாகித் தானொருசயம்புவாகி, யிமை
யவர் பரவியேத்த வினிதி னங்கிருந்த விசன், கலையினைபுடை
யராகிக் கழலடி பரவ்வாருக், குமையொரு பாகார்ப்பெனு மொற்
றியூருடைய கோவே. 5

ஒருத்திதன்றலைச் சென்றானைக் கரந்திட்டா னுலகமேத்த,
வொருத்திக்கு நல்லனாகி மறுப்படுத் தொளித்தூரீண்டே,
யொருத்தியைப் பாகம்வைத்தா னுணர்வின லைய முண்ணி,
யொருத்திக்கு நல்லனல்ல ஞெற்றியூருடைய கோவே. 6

பிணமுடை யுடனுக்காகப் பித்தராய்த் துயிர்தூயீடுங்கள்,
புணர்வெனும் போகப் வேண்டா போக்கலாம் மொய்யாயீடுங்க,
பிணமுடை நெஞ்சினுள்ளானினைக்கு மாநினைக்கின்றாருக்,
குணர்வினோ டிருப்பர்போலு மொற்றியூருடைய கோவே. 7

பின்னுவார் சடையான் நன்னைப் பிதற்றிலாப் பேதை
மார்க், நின்னுவார் நரகந்தன்னுட் மொல்லினை திரவேண்
டின, மன்னுவான் மறைகளோடு மனத்தினுள் விளக்கொன்
றேற்றி, புன்னுவாருள்ளத்துள்ளா ரொற்றியூருடைய கோவே.

முள்குவார் கோபம்வேண்டின் முயற்றியா லீடர்கள்
வந்தா, லெள்குவாரெள்கி நின்றங் கிது வொருமாய மென்பார்,
பள்குவார் பத்தராகிப் பாடியுமாடியுநின், னுள்குவாருள்ளத்
துள்ளா ரொற்றியூருடைய கோவே. 9

வெறுத்துகப் புலன்களைந்தும் வேண்டிற்று வேண்டு
நெஞ்சே, மறுத்துகவார்வச்செற்றக் குரோதங்கனான மாயப்,
பொறுத்துகப்புட்பகத்தே ருடையானை யடரமுன்றி, யொறுத்
துகந்தருள்கள் செய்தா ரொற்றியூருடைய கோவே. 10

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருநேரிசை. (சு-ம். திருமுறை.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஓம்பினேன் கூட்டைவாளா வுள்ளத்தோர் கொடுமை
வைத்துக், காம்பிலாழுழைபோலக் கருகியோடு முகங்கமர்
லேன், பாம்பின்வாய்த் தேரைபோலப் பலலை நிகல்கின்
றேனை, ஓம்பினி யுய்யக்கொள்ளா யொற்றியூருடைய கோவே

மனமெனுந்தோணிபற்றி மதிவெனுங் கோலைபுன்றிச்,
சினமெனுஞ் சரக்கையெற்றிச் செறிசுடலோடுநீபாது, மரு
னெனும் பாறைதாக்கி மறியும்பேபாதறிய வொண்ணா, ஆனை
யுனுமுணர்வை நல்கா யொற்றியூருடைய கோவே. 2

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவிருத்தம். (சு-ம். திருமுறை.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

செற்றாக்களிற்றுரி கொள்கின்றதொன்று செருநெண்
கொம்பொன், நிறுதுக்கிடந்தது லோனுடின்மீறாத பாம்பு

னைச், சுற்றிக்கிடந்தது கிம்புரிபோலச் சுடரிமைக்கு, நெற்றிக்
கண் மற்றதன்முத்தொக்குமா லொற்றியூரனுக்கே. 1

சொல்லக்கருதிய தொன்றுண்டு கேட்குற்றொண்டாய
டைந்தார், அல்லற்படக் கண்டுபின்னென் கொடுத்தியலைகொண்
முந்நீர், மல்லற்றிரைச்சங்க நித்திலங்கொண்டு வம்பக்கரைக்கே,
ஒல்லைத் திரைகொணர்ந் தெற்றொற்றியூ நுறைபுத்தமனே.

பரவைவருதிரை நீர்க்கங்கை பாய்ந்துக்க பல்சடைமே,
அரவமணி தருகொன்றை யினந்திங்கள் புடியநோர், சூரவ
நறுமலர் கோங்கமணிந்து குலாய சென்னி, உரவுதிரை
கொணர்ந்தெம் றொற்றியூருறை புத்தமனே. 3

தானகங்கா டரங்காகவுடையரு நன்னடைந்தார்-மணக
நாறுமுடைதலையிற் பவிகொள்வதுந்தான், றேனக நாறுங்குரு
வொற்றியூ நுறைவாரவந்தான், தானகமேவந்து பேரானகம்
வேண்டியுழிதர்வரே. 4

வேலைக்கடனஞ்சமுண்டு வெள்ளோற்றொடும் வீற்றியூர்த்,
மலைச்சடையார்க் குறைவிடமாவது வாரிகுன்று, அலைக்கடும்
பொடு செந்நெற் கழனியருகணந்த, சோலைத்திறு வொற்றி
யூரை யெப்போதுந் தொழுமின்களே. 5

புற்றினில்வாழு மரவுக்குந் திங்கட்குங்கங்கையென்னுஞ்,
சுற்றிடையாட்குஞ் செறிதருகண்ணிக்குஞ் செர்விடமாம்,
பெற்றுடையான் பெரும்பேச்சடையான் பிரியாதேனையார்,
விற்றுடையா னொற்றியூ நுடையான்றன் விரிசடையே. 6

இன்றரைக் கண்ணுடையா ரெங்குமில்லை யிமயமென்னுங்,
குன்றரைக்கண்ணன் குலமகட்பாவைக்குக் கூறிட்டநாள்,
அன்றரைக் கண்ணுங் கொடுத்துமையானையும் பாகம்வைத்த,
ஒன்றரைக் கண்ணன் கண்டொற்றியூ நுறைபுத்தமனே.

சுற்றிவண்டி யாழ்செயுஞ் சோலைபுங்காவுந் துதைந்தி
லங்கு, பெற்றிகண்டான் மற்றியாவருங் கொள்வார்பிறரிடைநீ,
யொற்றிகொண்டா யொற்றியூரைபுங் கைவிட்டுறு மென்
றெண்ணி, விற்திகண்டாய் மற்றிதுவொப்ப தில்லிடம் வேதி
யனே. 8

சுற்றிக்கிடந்தொற்றியூரனென் சிந்தைபிரிவறியா, னொற்
றிக்திரிதந்து நீ யென்னசெய்தி யுலகமெல்லாம், பற்றித்திரிந்
தது பல்லொடுநாமென்று கண்குழித்து, தெற்றித் திருப்ப
தல்லா லென்னசெய்யுமித் தீவினையே. 9

அங்கட்கடுக்கைக்கு முல்லைப்புறவ முறுவல்செய்யும்,
பைங்கட்டலைக்குச் சுடலைக்களரிபருமணிகேர், கங்கைக்கு
வேலையரவுக்குப் புற்றுக்கலை நிரம்பாத், திங்கட்குவானந் திரு
வொற்றியூரர் திருமுடியே. 10

தருக்கினவாளரசக்கன் முடிபத்திறப்பாதந்தன்னு, லொருக்
கினவாறடியேனைப்பிறப்பறுத் தாளாவல்லா, நெருக்கினவான
வர் தானவர் சுடிக்கடைந்த நஞ்சைப், பருக்கினவாறென் செய்
கேனொற்றியூருறை பண்டங்கனே. 11

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்குறுந்தொகை. (நு-ம். திருமுறை.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒற்றியூருமொளி மதிபாம்பினே, யொற்றியூருமப்பாம்பு
மதனையே, யொற்றியூரவொரு சடைவைத்தவ, னொற்றியூர்
தொழ நம்மினையோடிமே. 1

வாட்டமென்றுரைக்கும் மலையான்மக, வீட்டவே யிரு
ளாடியிடுபிணக், காட்டிலோரிகடிக்க வெடித்ததோ, ரோட்டை
பொண்டலைக்கை யொற்றியூரசே. 2

கூற்றுத் தண்டத்தையஞ்சிக் குறிக்கொண்டு, ஸூர், மூத்
தண்டத் தடக்குமரனடி, நீற்றுத்தண்டத்தராய் நிலைவார்க்
கெலா, மூற்றுத்தண்டொப்பம்போ லொற்றியூரே. 3

சுற்றும்பேய் சுழலச்சுகொட்டெரி, பற்றியாடுவர்பாய்
புலித்தோலினர், மற்றையூர்களுல்லாம் பளிதோந்துபோ,
யொற்றியூர்புக் குறையுமொருவரே. 4

புற்றிலாடரவாட்டி யுமையொடு, பெற்றிமேலுகந்தே மம்
பெருமையான், மற்றையாரொடுவான வருந்தொழி, வொற்றி
யூருறைவானோர் கபாலியே. 5

போதுதாழ்ந்து புதுமலர்கொண்டிநீர், மாதுதாழ்ந்தாடை
வைத்தமணான, சோதுவேகியனார் திருவொற்றியூர், பாது
மேத்தப் பறையுநம்பாவனே. 6

பலவுமன்னங்கள் பன்மலர்மேற் மஞ்சங், கலவாமுஞ்சுந
கள் காரெனவெள்ளுறு, முலையையர் பொழிந்துந் திருவொற்
றியூர், நிலனிணாடி யேயடை நெஞ்சனே. 7

ஒன்றுபோலு முகந்தவரேற்றிற், வ, வொன்றுபோலு
முதைத்துக் கலைந்தது, வொன்று போலொளிமாமகிந்திற்று,
வொன்றுபோலுகந்தா ரொற்றியூரே. 8

படைகொள் பூதத்தர்வேதத்தர் தேதத்தர், சடைகொள்
வெள்ளத்தர் சாந்த வெண்ணீற்றின, ருடைபுந் தேனாலுகந்தா
ருறை யொற்றியூ, ரடையுமுள்ள த்தவர் விளையல்குமே. 9

வரையினருயர் தோளுடைமன்னனை, வரையினால் வளி
செற்றலர் வாழ்விடந், திரையினர் புடைசூழ் திருவொற்றியூ,
ருரையினற் பொலிந்தா ருயர்ந்தார்களை. 10

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத்தாண்டகம். (சு-ம், திருமுறை.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

வண்டோங்கு செங்கமலக்கழுரீர் மல்கு மதமத்தஞ்செஞ்
சடைமேன் மதியஞ்சூழித், திண்டோள்களாயிரமும் வீசி
நின்று திசைசேர நடமாடிச் சிவலோகனா, ருண்டார்நஞ் சல
குக்கோ ருறுதி வேண்டி யொற்றியூர் மேய வொளிவண்ண
னார், கண்டேனான் கனவகத்திற் கண்டேற்கென்றன் கடும்
பிணியுஞ்சுடுந் தொழிலுங் கைவிட்டவே. 1

ஆகத்தோர் பாம்பசைத்து வெள்ளேறேறி யணிகங்கை
செஞ்சடைமே லார்க்கச் சூழிப், பாகத்தோர் பெண்ணுடையா
ராணுமாவர் பசுவேறியுழிதரு மெம்பரமயோகி, காமத்தாலெங்
கணையான் றன்னைவீழக் கனலா வெரிவிழுத்த கண்மூன்றினா,
ரோமத்தா னான் மறைகளோதலோவா வொளிகுகழு மொற்றி
யூருறைகின்றோரே. 2

வெள்ளத்தைச் செஞ்சடைமேல் விரும்பிவைத்தீர் வெண்
மதியும் பாம்புமுடனே வைத்தீர், கள்ளத்தை மனத்தகத்தே
கரந்து வைத்தீர் கண்டார்க்குப் பொல்லாது கண்டெல்லே,
கொள்ளத்தா னிசையாடிப் பவியுங் கொள்ளீர் கோளாவங்
குளிர்ததியுங் கொடியுங்காட்டி, புள்ளத்தைநீர் கொண்டோரோ
தலோவா வொளிகுகழு மொற்றியூ ருடையகோலே. 3

நலாயார்த்தவிடை யேறிநீறுபூசி நாகங்கர் சரைக்கார்த்
தோர்தலைகையெங்கி, யுரையாவந் தில் புகுந்துபளிதான் வேண்
டவெம்மடிகுறும் மூர்தானே தோவென்ன, விசையாதே தேகட்
புரியல் வேற்கணல்லாய் விடுங்கலங்க ணெடுங் கடலுநின்ற
தோன்றற் திசைநோதக்கரை யேறிந் தங்கமுந் திரைவொற்றி
புரெண்டித் தியவாரீடு. 4

மத்தமாகளியாணை யுரிவைபோர்த்து வானகத்தார் தான
கத்தாராகிநின்று, பித்தர்தாம் போலங்கோர் பெருமைபேசிப்
பேதையரை யச்சுறுத்திப் பெயரக்கண்டு, பத்தர்கடாம் பல
ருடனே கூடிப்பாடிப் பயின்றிருக்கு மூரேதோ ணியீரென்ன,
வொத்தமைந்த வுத்திரநா டர்த்தமாக மொளிகிகழ மொற்றி
யூரென்கின்றாரே. 5

கடியவிடையேறிக் காளகண்டர் கலையோடு மழுவானோர்
கையிலேந்தி, யிடியபலி கொள்ளார் போவாறல்ல செல்லாந்தா
னிவ்வுடிகள் யாரென்பாரே, வடிவுடைய மங்கையுந் தாமுமெல்
லாம் வருவாரை யெதிர்கண்டோ மயிலாப்புள்ளோ, செடியாடு
வெண்டலை யொன்றேந்திவந்து திருவொற்றியூர் முக்கார்தீய
வாதே. 6

வல்லராய் வானவர்களுல்லாங்கூடி வணங்குவார் வாழ்த்
துவார்வந்து நிற்பா, செல்லையம்பெருமானைக் காணோமென்ன
வெவ்வாற்று லெவ்வகையாற் காணமாட்டார், நல்லார்க ணை
மறையோர் கூடிதேடி நாமிருக்கு ஸுரர்ணியீரடி கேடுஎன்ன,
வொல்லை தான்றிரையேறி யோதமினா மொளிகிகழமொற்றி
யூரென்கின்றாரே. 7

நிலைப்பாடே நான்கண்டதேடிகேளாய் நெருநலைநற் பக
லிங்கோரடிகள் வந்து, கலைப்பாடுங் கண்டலுநங் கலக்கநோக்
கிக் கலந்து பலியிடுவே நென்குங் காணேன், சலப்பாடேயினி
யொருநாட் காண்பேனாகந் றன்னாகந் தென்னாக மொநங்குந்
வண்ண, முலைப்பாடே படத்துழனிப் போகலொட்டே நொற்றி
யூருறைந்திங் கே திரிவானையே. 8

மண்ணல்லை விண்ணல்லை வலையால்லை மலையால்லை
லல்லை, வாயுவல்லை யெண்ணல்லை யெழுத்துல்லை யொரியால்லை
யிரவல்லை பகலல்லை யாகுமால்லை, பெண்ணல்லை யாணல்லைபெரு

மல்லை பிறிதல்லையானாலும் பெரியாய் நீயே, யுண்ணல்லை நல்லார்க்குத் தீயையல்லே யுணர்வரிய வொற்றியூ ருடையகோவே.

மருவுற்றமலர்க் குழலிமட வாளஞ்ச மலைதுளங்கத்திசை நடுங்கச் செறுத்து நோக்கிச், செருவுற்றவா ளரக்கன்வளிதான் மாளத் திருவடியின் விரலொன்ற லலறயூன்றி, யுருவொற்றி யங்கிருவ ரோடிக்காண வோங்கினவ வொள்ளழலா ரிங்கே வந்து, திருவொற்றி யூர்நம்மு மென்று போனார் செறிவளைக ளொன்றொன்றுச் சென்ற வாதே,

10

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிச் செய்தது.

பண் - தக்கேசி. (எ-ம். திருமுறை.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

அழுக்குமெய் கொடுத்திருவடி யடைந்தேன துடி நான் படப் பாலதொன்றானும், நிழல்கைவாரியும் பால்கொள்வ ரடி கேள் பிழைப்பானாகிலும் திருவாடிப் பிழைப்பென், வடிக்கி விழி னைந் திருப்பெய ரல்லான் மறவ நானாநி யென்பவாறாற்றா,

மொழுக்கவென்கணுக் கொருமருந்துரையா யொற்றியூரெனு
மூருறைவானே. 1

கட்டளேன் பிறந்தேனுனக்காளாய்க் காதல்சங்கிலிகார
ணமாக, வெட்டினுற்றி கழுந்திருமூர்த்தி யென் செய்வானடி
யேனெடுத் துரைக்கேன், பெட்டனாகிலுந் திருவடிப் பிழை
யேன் பிழைப்பனாகிலுந் திருவடிக்கடிமை, யொட்டினேனெனை
நீசெய்வதெல்லா மொற்றியூரெனு மூருறைவானே. 2

கங்கைதங்கிய சடைபுடைக்கரும்பே கட்டியேபலர்க்குங்
களை கண்ணே, யங்கைநெல்லியின் பழத்திடையமுதே யத்தா
வென்னிடராக் கெடுத்துரைக்கேன், சங்குமிப்பியுஞ் சலஞ்
சலமுரல வயிரமுத்தொடு பொன்மணிவரன்றி யொங்குமா
கடலேர் தம்வந்துலவு மொற்றியூரெனு மூருறைவானே. 3

ஈனறுகொண்டதோர் சுற்றமொன்றன்னு ளியாவராகிலெ
னன்புடையார்கு, டோன்ற நின்றருள் செய்துவிடுத்திடாற்
சொல்லுவாரையல்லா தனசொல்லாய், முன், மகண், ஹுடையா
யடியேன்கண் கொள்வதே கணக்குவழக்காகி, ஷான்றுகோ
லெனக்காவ தொன்றருளா யொற்றியூரெனு மூருறைவானே.

வழித்தலைப் படுவான் முயல்கின்றே னுண்ணிப்போலென்
னைப் பாவிக்கமாட்டேன், சுழித்தலைப்பட்ட நீரதுபோலச்
சுழல்கின்றேன் சுழல்கின்ற தென்னுள்ளங், சுழித்தலைப்பட்ட
நாயதுபோல லொருவன்கோல் பற்றிக்கறகற விழக்கை,
யொழித்துநீ யருளாயினசெய்யா யொற்றியூரெனுமூ ருறை
வானே. 5

மாணேநாக்கியர் கண்வலைப்பட்டு வருந்தியானுற்றவல்
வினைக்கஞ்சித், தேனையாடிய கொன்றையிலுள்ள லீலமுங்குண
முஞ்சிந்தியாதே, நானுமித்தனை வேண்டுவதடியே னுயிரொ
டுந் நாகத் தழுந்தாமை, ஊனமுள்ளான நிர்த்துறள்செய்யா
யொற்றியூரெனுமூ ருறைவானே. 6

மற்றுத்தேவரை நினைந்துனைமறவே நெஞ்சினுரொடு
வாழவுமாட்டேன், பெற்றிருந்துபெறா தொழிகின்ற பேதை
யேன் பிழைத்திட்டதை யறியேன், முற்றுநீயேனை முனிந்தி
டவடியேன் கடவதென்னுனை நான்மறவேனே, லுற்றநோயுறு
பிணி தவிர்த்தருளா யொற்றியூரெனுமு ருறைவானே. 7

கூடினாய் மலைமங்கையை நினையாய் கங்கையாயிரமுக
முடையானைச், சூடினாயென்று சொல்லியபுக்காற் றொழும்பனே
னுக்குச் சொல்லலுமாமே, வாடிநீயிருந்தென் செய்துமனனே
வருந்தியா லுற்றவல்வினைக்கஞ்சி, ஊடினாவினியாவ தொன்
றுண்டே யொற்றியூரெனுமு ருறைவானே. 8

மகத்திற்புக்கதோர் சனியெனக்கானாய் மைந்தனை மணி
யேமணவாளா, வகத்திற் பெண்டுகள்நாடுநா லு சொன்னா
லழையேல் போகுருடா வெனத்தரியேன், முகத்திற்கண்ணி
ழந் தெங்ஙனம் வாழ்கேன் முக்கனா முறையோ மறையோநீ,
புகைக்குந் தண்கடலோதும் வந்துலவு மொற்றியூரெனுமு
ருறைவானே. 9

ஓதும்வந்துலவுங் கரைதன்மே லொற்றியூருறைநெல்வனை
நாளு ஞாலந்தான் பரவப்படுகின்ற நான்மறையங்க மேலாயு
நாவன், சிலந்தான் பெரினுட்பிகவல்ல சி, வவ்வவ்ருண்ட
னாரனுரைத்த, பாடல் பத்திவை வல்லவந்தான்போய்ப்பரகதி
திண்ண நண்ணுவர் தாமே. 10

திருச்சிற்றம்பலம்.

பண் - குறிஞ்சி. (எ.ம். திருமுறை.)

திருச்சிற்றம்பலம்.

பாட்டும்பாடிப் பரவித்திரிவா, ரீட்டும் வினைகார்ப்பா
கோயில், காட்டுங்கலமுந் திமிலுங்கரைக்கே யோட்டுந் துறை
வாயொற்றியூரே. 1

பந்துங்கினியும் பரியும்பாவை, சிந்தை சுவர்வாரொந்தி
வண்ண, செந்தம்மடிக ளிறைவர்க்கிடம்போ, லுந்துந்திரைவா
யொற்றியூரே. 2

பவளக்கனிவாய்ப் பாவைபங்கன், சுவளக்களிற்றி னுரிவை
போர்த்தான், தவமுமதி சேர்ச்சடையாற் கிடம்போ, லுசுளுந்
திரைவா யொற்றியூரே. 3

என்னதெழிலு நிறையுங்குவர்வான், புண்ணாமலரும் புற
விற்றிகழுந், தன்னுபுண் ன நினைக்கற்கருவா, னுன்னப்படுவா
னொற்றியூரே. 4

பணங்கொளரவாள் பற்றிப்பரமன், சுணங்குங் குழங்குபால
மேந்து, வணங்குமிடைமென் மடவாரிட்ட அணங்குக்குவர்வா
னொற்றியூரே. 5

படையார் மழு வன் பால்வெண் ணீற்றவன், விடையார்
கொடியன்வேதநாவ, னடைவார் வினைகொறுப்பா னென்னை,
புடையா னுறையு மொற்றியூரே. 6

சென்றபுரங்குளரில்வேவா, வென்றாவிகர் தன்வினையை
விட்ட, நன்றுநல்ல நாதன்னரையே, மென்னை அடையானொற்
றியூரே. 7

சுவவமாரிப்போல் வளைக்கைநல்லார், பல்லுந் பரவாள் பவ
ளப்படியா, லுலகினுள்ளார் வினைகலர்ப்பா, முலவுந்துரைவா
யொற்றியூரே. 8

பற்றிவமையை யெடுத்தவாக்க, னிற்புறைய விரலாடை
த்தா, தெற்றுவினைகலர்ப்பாரோத, மொற்றிந்துரைவா யொற்
றியூரே. 9

ஒற்றியூருமரவும் பிறைபும், பற்றியூரும் பவளச்சடையா,
னொற்றியூர்மே ஓரணுரைத்த, கற்றுப் பாடக்கழிடும் வினையே.

திருவொற்றியூர்த் திருப்பதிகம் - அ.

திருவொற்றியூர்த் தேவாரப்பதிகம்

முற்றிற்று.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச்செய்தது.

யானே ஆள் பிறப்பஞ்சேன்

இறப்பதெனக் கென்கடவேன்

வானோடும் பெறில்வேண்டேன்

மண்ணுள் வான் ஈழித்துமிரேன்

தேனோடி மலர்க்கொன்றைச்

சிவனே பெய்நெருமானெம்

மாமினான் நருந்திராநா

ளென்றென்றே வருந்துவனே.

அருணகிரி நாதர் அருளிச்செய்தது
திருப்புகழ்.

கரிய முகில் போலு மிருள்ளக பார	
கயல் பொருத வேளின்	விழிநாதர்
கலவிகளின் மூழ்கி ம்ருகமத பார	
களப முலை தோய	வண்ணமுட்டை
விசக மதுவான மதனகலை யோது	
வெறிய னென நாளு	புலகோர்க்கள்
விதரணம்தான வதை நகைகள் கூறி	
முன் ஞான	வருடாராய்
அரி பிரமர் தேவர் முனிவர் சிவபோக	
ரவர்கள் புகழோத	புனிமீதே
அதிக நடராஜர் பரவுகுரு ராஜ	
வமரர் குல நேச	குமரேசர்
சிரகர கபால ரரிவை யொரு பாகர்	
திகழ் கனக மேனி	யுடையாளர்
திருவளரு மாதி புரியதனின் மேவு	
ஜெய முருக தேவர்	பெருமானே.

உ
திருவொற்றியூர்த் தலமான்மிய
தோத்திரங்கள்.

குணலய விநாயகர் துதி.

விலகரு மென்னெடுத்துயரும் வினைப்பயில்வு மென்மனத்தி
னிலகியெழு புன்றொடையு மெளிதின்முடிப் பதுகுறித்துப்
பலர்புகழு மொற்றியூர்ப் பருமணிப்பொற் கோபுரத்திற்
குலவியமுகக் கட்களிற்றுக் குணலயன்றாள் குறிக்கொள்வாம்.

சுப்பிரமணியர் துதி.

வார்புனைபுந் தனவள்ளி யானைபுண
ரீராறு மணித்தோண் மார்பும்
பார்வெருவப் பொருஞ்சூரன்
படவிடுத்த வயில்வேலும் பாவிரிகொண்டு
கார்குலவ நடமாடு மஞ்ஞையுமம்
மஞ்ஞையின்மேற் கலந் திருந்த
சீர்புலையு சுந்தனியு பொற்புதழும்
அ. ப. புகழஞ் சிந்தைசெய்வாம்.

ஆதிபுரித்தியாகர் துதி.

காராரு மாலயனார் கைத்தாள முழவொலிப்ப
வாராருந் தனத்துமையாள் கண்டுவந்து மனமுருகத்
தாராருஞ் சடையசையுப் பத்மதாண் டவாருஞ்
ஈராரு மாகிபுரித் தியாகர்கிரு வடிபோற்றி.

படம்பக்கநாதர் துதி.

சீரான நான்முகன்மா மேடிக் காணாத்
திருவுருவா யருவாகி யிரண்டு மின்றிப்
பேராத வலகமுத லைந்து மாகிப்
பெறுவாணுந் தருவாணுந் தாமே யாகி
ஆராயும் வேதமுத லெல்லா மாகி
யவைதமக்குந் தோற்றம லாபா லாகி
யேரான திருவொற்றி புழரின் வாழு
மெழுத்தறிவார் பதகமலஞ் சிரமேல் வைப்பாம்.

வடிவுடையம்மை துதி.

படிமிசையி லருளொளியாய்ப் பாரபர சத்
தியதாகிப் பரவி நின்ற
நெடியவனான் முகனாதி யுயிர்த்தொகை
டாம் போற்று நிலையும் பொற்பார்
தடவரைபோ ளிருதனமுட் பிறைநதது
மலர்விழியுந் தயங்கா நிற்கும்
வடிவுடைய மங்கையெனு மாதாவி
னிருதாளே வணக்கஞ் செய்வாம்.

திருநந்திதேவர் துதி.

மறந்தினியா னச்சதனில் வாராம லுருடந்து
சிறந்தபுகழ்க் காலிலைதனிற் திருக்கணங்கள் புடைசூறி
அறந்திகழு மரியயனே யாகியர்க்கும் வரமருளி
நிறைந்தசிவன் தனைப்பிரியா நேசநங்கி தாள்போற்றி.

திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் துதி.

காழிநகர்தனிற் றேன்றிக் கடம்பவனத் தமணழித்தே
வீழிநகர்ச் சிவனருளால் விளங்குபடிக் காசுபெற்றும்
யாழினிடைத் திருப்பதிக மிசையுடனே தான்பாடி
வாழிடணத்துட னிறையெங்கிழந் தடைந்தான் றுள்போற்றி.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் துதி.

விளங்குதிரு வாழூரில் வேளாளர் குலத்துதித்துக்
களங்கமுறு மமணர்செயுங் கடுந்துயரைத் தானீக்கி
வளங்குலவு மறைக்காட்டின் மறையடைத்த திருக்கதவைத்
தெளிந்ததிருத் தமிழாலே திறப்பித்தான் றுள்போற்றி.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் துதி.

எம்பிரா னாவலா ரிசைஞானி யிடத்துதித்தே
தம்பிரான் றேழனெனச் சங்கரனைத் தூதுகொண்டு
மும்பரெண்ணக் கராமுன்னு ன்றொட்டமறைச் சேயழைத்தே
கம்பமத களிதேறிக் கபிலைசென்று னடிபோற்றி.

மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் துதி.

மருவாரும் பொழின்மதுரை மன்னனுக்கே மங்குரியாய்ப்
பெருஞான வுபதேசம் பெருஞ்ஞானவிரி பெற்றநூலிக்
திருவாச கம்புகன்று சிவாநந்தக் கடன்முற்று
மொருவாத ஆராரி பதம்போற்றி யுளமகிழ்வாம்.

மற்றைத் திருத்தொண்டர் துதி.

நாவிசைக்குந் சிவமறையோர் நற்றவர்க டடைப்போற்றிக்
தேவார்பிரான் பணிவிடையோர் திருவடிக டடைப்போற்றி
மேவுதி ஶாரங்கட்ட டெய்த்தொண்டர் தடைப்போற்றி
யாவலும் னாடுபுரி யமர்வோர்நா ளிணைப்போற்றி.

திருவொற்றியூர்ப் புராண சாரம்.

நூ ல் வ ர லா னா.

ஓதரீர் சூழந் தொண்டை

யொற்றிமான் மியத்தை நன்கு

ஓதவே வேண்டி யந்த

வுயர்நைமி சாரண் யத்து

மாதவர் வேண்ட வாங்கே

மன்னிய தவத்தான் மிக்க

சூதமா முனிசி ரேட்டர்

சொல்லினர் தலந்தொ குத்தே.

தத்துவங் கடந்த தனிமுதற் கடவுளை நித்தமும் போற்றும் சித்தர்களான நைமிசாரணிய முனிவர்கள், சிவ யோகத்திருக்கும்போது, பவரோகம் நீக்கும் தவராசரான சூதமா முனிவர், அங்கு எழுந்தருள, அவரைக் கண்டு அவர் மிக்கொண்டு மண்ணாரப் பணிந்து உண்ணோக்காற் போற்றி உபசரித்து, முனிவர்கட்கரசு! நனியெலா முணர்ந்தீதாய்! பல கலை சுற்ற பரசிவபக்த! தேவரீர், முன்னர், திருமயிலைச் சிறப்பை, கருதி புனமிறுத் திருவாய்மலர்ந்தருளினீர், அக் கால், அத்தலத்திற்கு வடக்கில் 'திருவொற்றியூர்' என்னும் ஒருதலம் உன்டென்று அருளினீர்; அத்தலப் பெருமையைச் சித்த சஞ்சலமற முற்றிலும் எமக்கருள்வீராக, என்.பா. நைமி சாரணிய முனிவர்கள் வேண்ட, சூதமா முனிவர், திருவொற்றி யூ ரென்னுஞ் சொல்லைக் கேட்டன் மரத்திரத்தா னே, கண்ணல் மெழுகுபோன்று மனமிக வுருகி, அன்புமேலீர் என் கண் ணினீரோட மயிர்க்குச்செறிந்து, உயர் ஒற்றியூர் மகிமையைச்

சொல்லத் தொடங்கில், அல்லற்படும் பவம் என்னெத்தனைபு மின்றி மெல்லப் போய்விடுமென்று துணிந்து சொல்லத் தொடங்கினர்.

‘திருவொற்றியூர்’ என்று சொன்ன மாத்திரத்தால் எமபயமில்லை. திருவொற்றியூருக்குப் போகவேண்டு மெனப் புறப்படிப் பாவமனைத்தும் போய்விடும். திருவொற்றியூர் எல் லையை மிதிக்கில் கருஅற்ற நோயெலாம் ஒழியும்.

திருவொற்றியூர்க், குணைய விநாயகரைக் கண்ணாற் கண்டு பணியில் பண்ணும் பாவங்கள் நீங்கும்.

திருவொற்றியூர் மாணிக்கத் தியாகரைக் காணில் பூமிக் கண் பிறப்பதில்லை.

திருவொற்றியூர் படம்பக்க நாதரை நினைக்கில் அந்ந் துட்ட எமன் வரான்.

திருவொற்றியூர் வடிஅடையர்மையைப் போற்றில் பாடி மறை எல்லாச் செல்வமுமுண்டி, இல்லாளுந் மக்களுந் கண்டு பல்லாரிசர் ஆண்டும் வாழ்வார்.

திருவொற்றியூரில் இறக்கில் பிரமனுக்கும் எட்டாச் சுவர்க்கார் பெறுவர்.

திருவொற்றியூரில் அன்னமணிப்போர் உன்னதமாகிய இந்திரபதத்தை யடைவர்.

திருவொற்றியூரில், பிகிர்க்குளுக்கு என்னுந் தண்ணீரு மிறைக்கில் உன்னுந் சிவகதி யடைவர்.

திருவொற்றியூரில், திருவிழாச் செய்துணைப்போர் உரு வம் வழாத பிரமலோகத்தை யெய்துவார்.

திருவொற்றியூரில், ஆலையப்பணி மியற்புவோர் மாணு தையும் மேலுலகைப் பெறுவர்.

திருவொற்றியூரைத் தரிசியாதவர்க்கு முத்தி கிடைப்பது அரிதாம்.

திருவொற்றியூரினுஞ் சிவந்த தலம் ஒன்று உண்டென்று எண்ணுபவன் நரகை யடைவன்.

திருவொற்றியூர் மாணிக்கத் தியாகரின் நடவழிநைக் கண்டவர் வேறு தலத்தைக் காணவும் விரும்புவாரோ?

திருவொற்றியூர், வடிவையுடையவர்களைக் காணும் கண்களே கண்கள், மற்றைய கண்கள் புண்களே.

இந்திரன், பொன்னுலகையும் பிரபன், சந்திரன் அலகையும், விஷ்ணு வைகுண்டத்தை யும் பெற்றவன் லட்சுமி திருவொற்றியூரைத் தரிசித்த புண்ணியத்தின் பலனார்.

திருவொற்றியூரினுள்ள சுற்றவனைத்தும் இலங்குகங்கள், தண்ணீரனைத்தும் புண்ணிய கங்கை, மரங்களுள்ளும் கற்பக விருட்சங்கள், உணவும் பொருளெல்லாம் அமரத்திய அமுதம்.

திருவொற்றியூரில் நடத்தலே வலம்வரல், பேசுதல் மறையோதல், தூங்குதல் ஓங்குதல் நிமிடம்.

இன்றோரன்ன பல சிவபுகழை யுணையதால் திருவொற்றியூரே சிவலோகமாம்.

ஐவகை வேள்விகளை யாற்றினும், அட்டாங்கியோகம் நோம்பினும், தான முகவிய பல புண்ணியங்களைச் செய்தினும் திருவொற்றியூரைக் காணாதார் வருமுத்தி யின்பத்தை யடையார்.

தேவர்களும் திருவொற்றியூரில் ஒரு கொட்ட பழுவாக வேனும் பிறக்க விரும்புனார்களெனின், இத்தலத்தின் மகிமையை இன்னதென்று எடுத்துக் கூறலாவதோ?

திருவொற்றியூர் எல்லாத் தலங்களுக்கும் ஆதிகாரணமானதால் இதற்கு ஆராதனையானது முறையாய் நடக்கில் தலங்களைத் திற்குந் நடந்ததேயாம்.

திருவொற்றியூரைத் தரிசியாதவர் நற்குலம் நற்குணமுடையவ ரெனினும் தீயரேயாவர்.

திருவொற்றியூர் மகிமையை ஒரு பத்துதூறு நாவுடைய ஆதிசேடனும் கூறியமையாதேனின், யான் கூறல் எங்ஙனம்? ஆரியனும் திருவொற்றியூரைத் திருவருவருளால் தெரிந்தவரை சிறிது நூறுகின்றேன் என்று படம்பக்கநாதரையும் வடிவுடையம்மைமையுடைய மனத்துட் கொண்டவராய் சூதமா முனிவர் திருவொற்றியூர் மான்மியத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினார்.

நூல்வரலாறு முற்றிற்று.

திருவொற்றியூர்த் தல மான்மியம்.

நந்திராலை சொரியாவி நதிபொய்யாப் பாய்தொண்டை

நாட்டி. லுள்ள

எந்தைசிவ பிரானிருக்கு மெழிற், லங்கள் தனைச்சூழ

மேற்றம் பெற்று

வந்தவிய ராதிபுரி முகலாக மருவுபல

நாமம் வாய்ந்த

இந்ததிருத் தலமூவர் வெண்காடர் இனிதேத்த

விலகிற் றன்றே.

ஐயநான் வசிட்டமா முனிவர், பூசை செய்யுங்கால், அவமுடைய காமரீதநுவானது, இடபநீகவர்மீது விருப்பங்கொண்டதை யறிந்து, ஐயு தருப்பைப் புல்லை இளங்குன்றுக்கிச்

செல்லவிட,காமதேனு அதைக் கண்டு மனங்கசந்து பூலைப் பாலை நந்தி மலையிற் சொரிந்தது.

அந்தப்பால் ஒரு ஆறாய்ப்பெருகி, குறிஞ்சிநிலம், பூல்லை நிலம் பாலைநிலம், மருதநிலம், நெய்தல் நிலம் எங்கும் பாய்ந்து, தெங்கு, மா, பலா, கமுகு, கதலி முதலான பலவகை காவனங்கள் சூழ்ந்ததும், சான்றோர்களை மூடையாடாமாநிய தொண்டைநாட்டில் பாலியாறு (பாலாறு) என்னுந் திருநாமத்தாலும் பாய்ந்து ளைத்தைப் பெருக்குகின்றது.

அத்தகைய தொண்டை நாட்டில், வேதமாநிய முதலாநிலவில், சாதல் பிறப்பற்ற ஏகாம்பரநாதரை, உமா தேவியார், கம்பாநீராடி தனபிரண்டும் புதைய மனங்ககைந்து கூவிப் பெழத் தழுவி யணைத்து மகிழும் காஞ்சித் தலமும்,

திண்ணை ரென்னும் கண்ணப்ப நாயனார் உண்டாயர் வாய் நீரால் எண்ணுமஞ்ஞனமாட்டி கண்ணை மெய்த்துப்பரிய சீகாளத்தித் தலமும்.

சம்பரன் அப்பாதி என்னுந் கழுநகரிகளில் விடியா மனத்தால் வழுவினாது பூசை செய்யுந் திருக்கழகத்தாண்டித் தலமும், மலரவன் தாளந்தட்ட, மாயவன் உக்கை பெயர், நந்தியும் வாணசரனும் மத்தனத்தையும், குற வரத்தியத்தையும் முழக்க காளிலெவட்கக் காளகண்டனூய திருவாலங்காடு என்னுந் தலமும்.

இரவி, மதி, பிரமன், குமரன் என்பவர் அழைத்த அவர் கட்டுக் காட்சி யளித்தருளிய திருபூல்லைவாழி லென்னுந் தலமும்.

திருநந்திதேவர் அருங் கங்கை நீரை இடவும் என்னுந் பொழிகின்ற நந்திவாய்த் திருவூதல் (தக்கீகாலம்) என்னுந் தலமும்.

சேனுமைபங்களைக்காண் காழி மைந்தன் ஆண்பாற்பனை யைப் பெண்பாலாக்கிய திருவோத்தூர் என்னுந் தலமும், அந் தணச் சிறுவன் வந்தனை செய்ய தந்தலை சாய்த்த திருவிரிஞ் சைத் தலமும்,

ஒருபோது ஈசன் மறுகடுவந்து, உருகாதிரந்து சுந்த ரர்க்கு அன்னமிட்ட, திருக்கச்சூராலக்கோயில், என்னுந் தல மும், மற்றும், திருநாவலூர் முதலிய பல தொண்டைநாட்டுத் தலங்கள் சூழப் பெற்றதும்.

திருஞானசம்பந்தர், ஒரு மாதின் என்பை உருவாகச் செய்த திருமயிலையை அருகிலுடையதும், சென்னையம்பதிக் குப் பாங்கரிலுள்ளதும், கடலலைகள் வீச, படகுகள் கரையிற் சார, மடலவிழ் சோலைகள் சூழ்ந்ததுமாம்.

இத்தலத்தில் சிவகணங்களனைத்தையும் சிவபெருமான் காவலாகச் சூழ்ந்திருக்கும்படி ஏற்படுத்தியதால் “பூலோக சிவலோகம்,” எனவும்,

சலப்பிரளய முண்டானபோது ஆகியில் தோன்றினமை யின் ‘ஆகிபுரி’ எனவும்,

மற்றும், சிவாபுரி, பதுமபுரி, அவசாபுரி, பிரமபுரி, நிரந் தரபுரி, என்னும் திருநாமங்களும் இத்தலத்திற்கு உண்டு.

இத்தலத்தை வலஞ்செய்தவர் பூமண்டலத்தை வலஞ் செய்தவரேயாவர்.

மற்றும், சமயாசாரியார் மூவரானும், தம்மையே ஒப்பா கத் துறந்த பட்டினத் தடிகளாலும், விரவிய இரசம் வாய்ந்த, பரவிய திருவாக்குள்ள அருணகிரிநாதராலும், சராசரப் பொது வாய் என்றும் தராதலம்போற்றச் செய்த சன்மார்த்தம் நிறுவிய

இராமலிங்க சுவாமிகளாலும், மற்றும் பல ஆண்டோர்களாலும்
வடமொழி பதுமபுராணம் பிரமாண்ட புராணத்தாலும் போற்
றப்பெற்றது இத்தலம்.

தலமகிமை முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இ லி ங் க ம ன் மி ய ம்.

ஆதி பூழி யதிற்றிருமா லளித்த பிரம னாருங்கவத்தில்
நீதில் மூலக் கனல்தனிலே திகழ மெழுகந்த திழ்வுலகை
நாதன் வரவக் கனலாலே நண்ணும் பிரா ன யந்தாணும்
போதக் கட்டி யொற்றியதால் புகழும் ஒற்றி புதராநால்.

இருபுகாள் ! வராக ஐந்திக்கு முந்திய பதும ஐந்தியில்
இவ்வுலகனைத்தும் சலப்பிரளயத்தில் முழுகிவிட்டதால் மீண்
டும், உலகைப் படைக்க எண்ணிய மாரியான், முன்னர் பிர
மனை யுண்டாக்கக் கருதி, மெய்ப்போத விண்டப் பிழம்பாகிய
பரசிவனைச் சிந்தித்து, மறைமுடி கூறும் பஞ்சாங்கரத்தை

நண்ணி, திருப்பாற்கடலின் நடுவில் ஆதிசேடன்மீது ஒது சிவ யோகமென்னும் போத துயிலமர்ந்தனன்.

அந்திவண்ணனருளால் மாயோனது உந்திக் கமலத்தில் வந்தனன் பிரமன்.

பிரமனும், உலகைப் படைக்கும் இலகும் வன்மையை, நலமென்றடைய விரும்பி, மூலகுண்டலியடி காலூன்றி மேலை ஆயிரக்கமலவிதழ் நடுவில் கதிர்மதிர் மின்னொளிபோன்ற சிவ ஒளிகண்டு மனது இலயப்பட்டவிடத்து, பரசிவன் விமலைமகிழ விடையின்மீதேறி, விண்ணவர்கூழ், அருட்டிருமேனிகொண்டு எழுந்தருளி, பிரமனுக்குக் காட்சி யளித்தருளினன்.

அப்போது, பிரமன், பரசிவனைக் கண்ணாக்கண்டு, மண்ணாரப் பணிந்து, கருணையங்கடவுளே! அருமறைப்பொருளே! அறிதற்கரியோய்! எல்லா மாளேய்! எல்லாம் வல்லோய்! என்று போற்றி, யான், பன்முறை பிறந்திந்துழல் பெருந்துன்பன்றே, ஐய! ஆதலின் பிறப்பிறப்பை யொழித்து, அறப்பெரியார் போற்று நினது திருவடிக்கன்புயல் பெரிது வாழ அருள்செய்ய வேண்டுமென்றிரக்க. அவ்வாறே, பரசிவனார், பயப்படற்க இனிப் பெருநலமுற்று இனிது வாழ்வை, என்றருள் செய்து மறைந்தருளினர்.

மறைகட்டுகட்டா, கறைபிடற்றண்ணல், மறைந்தவுடன், பிரமன் மீண்டும் பரசிவனைக் காணவெண்ணி, ஐம்புலனடக்கி, பிங்கலை வழியாய், அம்பாமதலில் தம்பிரமான்மாவை இலயிக்கச் செய்து மூலக்கனலால் தூலவுடலைவாட்ட, சிவயோக வன்மையால் பவரோகமாற்றும் அம்மூலக்கனல் மண்டி யெழுந்து, சலப்பிரளயத்தை உண்டு, கண்டோர் திகைத்து விரிந்தது.

அப்போது, பரசிவனருளால் பொருதிரைச் சலப்பிரளயம் சிறியதோர் நீர்க்கட்டியாய் ஒற்றித்துளிரிற்று. மறுமர்,

அம்மூலக்கனற் பிழம்பின் நடுவில் நான்குமூலை வடிவாய் ஒரு சிவலிங்கம் விளங்கிற்று.

சுலப்பிரளயம் கட்டிப்பட்டு அவ்விளங்கத்திற்கு ஈசான திசையில் ஒரு தடாகமாயிற்று.

அத்தகைய சிவலிங்கமானது, பொன், வெள்ளி, நவ மணி, மந்திரம், இரவி, மதி, உடு, மின்னல், திக்கு, வான், மண், கல், என்பவைகளன்று, மற்றே, மனத்தால் எண்ணுதற்கும், வாக்காற் சொல்லுதற்கும் எட்டாததாம்.

அத்தகைய சிவலிங்கத்திலிருந்து குணக்கடலாகிய பா சிவன் வெளித்தோன்றி, அம்மூலக்கனலைக் குளிரச் செய்து, நானூற்றுத் தொண்ணூற்றாறடி உயர எழுப்பித்தமக்கொரு வன்னியங் கோவிலாய்ச் செய்து கொண்டு நுளினார்.

சிறுசுத்தியே, இத் தீண்டாதத் திருநீரெலி கொண்டு எழுந்தருளிய சிவபெருமானுக்கு 'வடிவுடை யான்மை' என்றும் பெயர் கொண்டு இடப்பாகத்தில் வந்தமர்ந்தான்.

இத்தலத்திற்கு, உலகமனைத்தும் பரங்குவந்த வெள்ளத்தைக்கட்டி ஒற்றும்படி செய்தருளினமையின் 'ஓற்றியூர்' என்னுந் திருநாமமும் வந்தது.

இவ்வாறு பலகை வடிவாய்த் திருவருக்கொண்டெழுந்தருளிய திருவொற்றியூர் நாதர் நிண்டையிலிருந்த பிரமணக் குப், படைக்குந் தொழிலையும், சிவசாயுச்சியத்தையு மணித் தருளினார்.

வன்னியங்கோவிலின்கண், உன்னிய வடிவார்ப்பிகையுடன், மறைமுடிப் பொருளாய், மாதவார்போற்றும் நாதனாய், முத்தியளிக்கும் முதல்வனாய், சித்தியளிக்குந் செல்வமாய், பத்தியில் பழுக்கும் பழமாய், பட்டினக்கநாதர் என்னுந் திருநாமம் பூண்டு, பாசிவனார் எழுந்தருளியிருக்கின்றனர்.

இக்கோயிலை வலம்வருபவர் அடிக்கு நூறு அகவரீமத வேள்விகளைச் செய்தவராவர் மற்றும், இம்மையில் அனைத்தும் பாலனவாய் நலங்களைத்தெய்தும் அடைந்தும், மரமையில் ஞானமும் பெற்றாயினுடன் அழியாக்கீர்த்தியையு மடைவர்.

இக்கோவிலின்கண் ஒருவிளக்கேத்துபவர் ஆயிரக் கணக்
கான வருடகாலம் கைலையில் வாழ்வார்.

‘திருவொற்றியூர்’ என்னும் பெயரே பவப்பணி நீக்கி,
மாதவத்தினை வளர்த்து, உவப்புறு முத்தியளிக்கும் மந்திர
மாம்.

இலங்கமகிமை முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மாணிக்கத் தியாகர் நடனமகிமை.

வெள்ளிப் பொருப்பில் திருநந்தி தேவர்

வேண்டக் திருநடனங்

கொள்ளாவிடமன் திருமகன் கோன்

கருபுரோம ரிஷிமுதலோர்

எள்ளளில்லா திருந்து செய் மினிய

நடனங் சுண்டெய்தார்

வள்ளலொற்றி மாணிக்கத் தியாகர்

நடனம் வகுப்பரிதே.

சிவானந்தச் செல்வர்காள் ! ஓருநாள் கைலாயில், சிவன் அம்பாளுடன் திருவோலக்கங் கொண்டெழுந்தருளிய யிருந்த போது, உபயசம்புவாகிய நந்தியம்பெருமான், சிவசந்தியை யடைந்து, உவப்புமிக்குறப் பணிந்து எழுந்து கைமுறுவித்து, ஆனந்தப் பிழம்பே ! தேனுந்திய கரும்பே வானென நின் மருள் மணியே ! குணங்களைக்கடந்த கொழிவை ! கின்று சரணம் சரணம், என்று போற்றி;

இக் கைலாயின்கண்ணே, நிரந்திராக் காஷத்தில் (நீதவரர்) செய்கருளிய ஞானத் தாண்டவத்தைப்பாரி, திஸ்ஸையின் பெயர் சபையிலும், மதுரை வெள்ளியம்மலத்திலும், திருவாலங்காட்டு இரத்தின சபையிலும், திருநெல்வெளிக் தாரை சபையிலும், திருக்குற்றாலத்திற் சித்திர சபையிலும், செய்கருள ஆனந்தத் திருநடனத்தைக் கண்டு களித்தீர்கள்.

இப்போது, சூத்திக்கொண்டே செய்கருளமுற்றித் துடிக்கத் துடிக்கப் புக விரும்புகிறேன் என் னுரைப்போனம்.

அதைக்கேட்ட கருணைக்க வாரிய வரமுனைப் பெருமான், “அன்பு நீ விரும்பியவாடே, இமயமலைக்குத் தெற்கில், பா லாறு பாயும் சீலமிசூந்த தெண்ணடை நாயில் கடற்கரையில் யார் சுயமாய்த் தோன்றியதும், எளிதில் முடிந்தியை யாள்பட்டதும், தொண்டர் வெண்டியவற்றை, சுண்டி கவிக்க உதவுவது மாகிய ‘திருவொற்றியூர்’ என்னும், ஓரு தலமுண்டு; அது எமக்கு மிக விருப்பமுடையது, அங்குச் சென்று தவமாத்றில் அத்தகைய திருநடனத்தை நீ தரிசிக்குமாய் செய்கின் றோம்,” என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர்.

அதைக்கேட்ட நங்கிதேவர், ஆழப்பாடி ஆனந்தமுடி, விடைபெற்றுக்கொண்டு கைலாயை நீங்கி, ஓர் அத்தணையப், திருவொற்றியூரை யடைந்து, ஆலயத்திற்கு எசான திசையில்

ஒரு தீர்த்தத்தை (நந்தி தீர்த்தம்) உண்டாக்கி அங்குச் சிவ யோகத்திருந்தனர்.

அங்ஙனமே, அறிதுயிலமர்ந்தோனும், உள்ளத்தில் பரசிவனது திருநடனத்தைத் தெள்ளிதிற்கண்டு களிப்புற்றிருக்கும்போதே, திடீரென திருநடனக்காட்சி மறைந்து விட்டது. அதனால், கண்ணபிரான் மனம் பதைத்து, முனஞ்செய்ததை மறந்து, கண்ணீர் சொரிய, மண்டைமல் விழுந்து புரண்டு வாய்குழறி உதறி ஆழிக்கு, எந்தையே! இமைப்பொழுதும் எந்நெஞ்சில் நீங்காத திருநடனம் இப்போது நீங்கிவிட்டகாரணம் என்ன? யான் செய்த பிழையாது? பொறுத்தருள்க. திருநடனக்காட்சி யின்றேல் ஒரு நிமிடமும் உயிர் தரியேன் என்று வேண்டிக்கொள்ள, பரசிவன் கனிந்து, அன்ப! விண்ணவே! நீ திருவொற்றியூருக்கு மாரித்திங்கள் ஞாயிற்றுக்கிழமை மக நட்சத்திரத்தில் வருவாயேயல், என்து திருநடனக்காட்சி களை ஆரம். ஆதலின் அதனாறும் அங்குச்சென், நான் வருந்து செய்து கொண்டிருக்கக் கடவாயென்று ஆகாயவாணி ஒன்று எழுந்தது. விவாடு அதைக்கேட்டுக் களிப்பார், நான் குருகையங்கடலாகிய சிவபெருமான் செய்தருளியதை நினைந்து நினைந்து உருகிக்கொண்டிருந்தனர்.

அருகிலிருந்த, இலக்குமி தேவியார் அதைக்கண்டு ஐய! தீர் சற்று நேரத்திற்கு முன் முற்றார் கவலைக்குட்பட்டிருந்த தீர் இப்போது பெருங்களிப்பில் மூழ்குவீர் இஃதென்ன? என வினவி, அதற்குவர், முன் நடந்தவற்றைக் கூறிவிட்டு, திருவொற்றியூருக்கு விஷ்ணுவானவர் புறப்பட்டனர்; இலக்குமி, தானும் வருவதற்கு எழ அதற்கிடைசந்து இருவரும் திருவொற்றியூரை யடைந்து, நந்தியைக்கண்டு வணங்கி, முந்திய பாடப்பக்க நாகலாஜ் தரிசித்துப் பணிந்து போற்றி இருவரும் கிழங்கிலும், அக்கினி திக்கிலும் இரண்டு தீர்த்தங்களை

யுண்டாக்கி அவற்றில் நீராடி, நீராவிக்கு, கண்டினை புதுமை,
பஞ்சாக்கரத்தை மொழிந்து தவஞ் செய்தார்கள்.

இதை யுணர்ந்த உரோமரிஷியும் திருநா லுத்தைக்காணா,
ஒருமனதாயுறுதிகொண்டு திருவொற்றியூரையாண்டதுபாப்
பக்கநாதரைப் பணிந்து ஸ்ரீ இரத்திரிநுந்து அபாந்நீரென்ற
மைம்புலனைபுமடக்கித் தவஞ்செய்கனர்.

திருக்க, பழைய பிரமன் மரிக்க, புதுயிரிதரப்
பிரமன் விதியதாயுதிக்க: அவன் இவ்வுலகை நீதரில்
இஃதென்றனை வியப்பு? படைப்பவன் யாவற்றிதற்கு இவ்வா
கைப் படைத்துள்ளவன் யாவர்? என்னுந் தவநிலைகண்ட உல
கைக்காண விரும்பிச்செல்லந் துதாப் பங்குமுதலில் தவமொழிந்
பூரை யடைந்து அங்கிதந்த மாநியாணங்கண் டு எண்ணுந் து
ஓ விஷ்ணுவே! யானன்றி இவ்வுலகைப் படைத் தவன் யாவன்?
என வினா; விஷ்ணு இவ்வாறு இராமபிரமன் கண்ட, உபா
கக்கருதி இதோ இங்குள்ள உரோமரிஷியின் கைதரில் ப
கழிந்திருக்கின்றதே அது என்ன காரணம்? என் னாயின்
வினாவுவோம், பின்னர் இவ்வி யங்கியையுங் நீதரோம் என்ற
எண்ணிக்கொண்டு உரோமரிஷியும் அத்தில் இராம சர்ப்பென்ற
தவச்செல்ல! நினக்கு உடலெங்கும் உரோமம் பூசுக்கொண்
டிருக்க, கையில் மாத்திரம் உரோமங்கள் உதிர்க்கி அப்பதந்த
காரணம் யாது? என வினாவினர்.

அதைக்கேட்ட உரோமரிஷி, ஓயா! எண்ணில்லாத இராம
மதிகளுந், தேவர்களுந் இறங்கில், பிரமன் ஸ்ரீ நான் திருநா
பன்; எண்ணிறந்த பிரமர்களிறங்கில் மாலியான் ஸ்ரீ நான் ப
பன். எண்ணிறந்த, மாயோர்கள் இறப்பதில் என்னு உரோமம்
ஒன்று உதிரும் என்றனர்.

இவ்வாறு கோடிக்கணக்கான பேர்கள் இறந்ததால் எனக் குச் சில மயிர்கள் உதிர்ந்தன என்றனர். இத்தன்மையர் மற் றும் பலரும் உளர் என்றும் அறிவுறுத்தினர்.

அதைக்கேட்ட பிரமன் நடுக்குற்று, மாதவ! எனது பிழையைப் பொறுத்தருளல் வேண்டும். இருவரும் உரோம முனிவரை வணங்கிக்கொண்டு நந்திதேவர் நரின மலர்ப்பதத் தைப்பணிய, நந்திதேவர், விஷ்ணுவே! நீ இப்பிரமனுக்கு மகா மந்திரமாகிய சிவபஞ்சாக்கரத்தை யுபதேசித்து இத்தலத்தி லேயே தவமாற்றும்படி செய்குவை” என்றருளினர். அவ் வாறே பிரமன் உபதேசம் பெற்று, இத்தலத்தின் வாயு திசை யில் ஒரு பன்னகசாலை யமைத்துக்கொண்டு, வடதிசையில் தன் பெயரால் ஒரு சிவலிங்கத்தையும் தாமித்துப் புசித்து, கீழ்த்திசையில் பஞ்சாக்கர செபஞ்செய்து, ஈசான திசையில் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தனன்.

பிரமனது பிரியாளாகிய கலைமகளும், மலைமகள் கொழு நனது அருளைப்பெறுவதற்கு இத்தலத்தின் நிருதி திசையில் ஒரு தீர்த்தமுண்டாக்கி, அதன்கரையில் தவஞ் செய்து கொண்டி ருந்தனள்.

இவ்வாறு இவர்கள் தவஞ் செய்துகொண்டு, எப்போது? எம்பெருமானார் திருநடனக்காட்சி கிடைக்குமோ? என, எங் கிக்கொண்டிருக்கையில், தேவதூதர் முதலான ஸுவகை வாத்தியங்களும் ஆகாயத்தில் முழங்க, கற்பகத்தரூ புட்ப மழை பொழிய, அமரர் ஆரவாரிக்க, நான்மறையொலி காது களைத்தாக்க, கந்தருவர்பாட, சிவகணங்களாட, திருச்சின்ன சங்கங்கள் ஒலிக்க, பாடும்பங்க நாதநுக்குப் பின்புறமாய் மேற் றிசையில், திருமுகமண்டலமுந், திருச்செவியிற் குண்டல முந், சூரபுருஷனும், காகா கண்டம், கரத்தில் மாயுந், மாணம், பாம்பும் புலிக்கோலும், கங்கையுங் கொன்றையும் அசைந்

தாட, அம்மையாரும், விராயகரும், வேலவரும், குலுங்கியாட, மாணிக்கத்தியாகர் திருநடனஞ் செய்தருளினர்.

அதைக்கண்ட நந்தி முதலிய சிவகணங்களும் பிரமன் முகுந்தன் முதலான எண்ணிறந்த தேவர்களும், உரோமர் முதலான இருடி கணங்களும், எல்லார்க்கும் அடைக்கல்! வல்லார்க்கு மாட்டார்க்கும் வரமருளும் வரமே! எல்லாம் வல்ல இறைவ! யாங்கள் முற்பிறப்பிற்செய்த பற்பல புண்ணியப்பயனால் தேவரீர் திருநடனங்காட்டி யருள்செய்தீர்; இத்தகைய இவ்வரிய பெரிய ஞானநடனத்தைக் கண்டு இவ்வுலகமும் உய்யுமாறு, இத்தலத்தில், திருவொற்றியூர் நாதனை விட்டு நீங்காதிருந்து எப்போதும் திருநடனஞ் செய்தருளவேண்டுமென்று வேண்ட, அவ்வாறே தியாகராஜப் பெருமானாரும் இசைந்தருளினர்.

இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த தியாகராஜப் பெருமானான ஞானத் திருநடத்தை, இத்தலத்தில், அமாவாசை முதலான புண்ணிய தினங்களில் அன்போடு கண்டு தரிசிப்பவர் இம்மையில் இன்போடு செல்வத்தையும், மறுமையில் அருட்செல்வத்தையும் அடைந்துய்வர். இதை, வேறுவகையாகவும் கூறுவர் சிலர் அது வருமாறு:—

முனிவர்கள் சூதமுனிவரை நோக்கி, முனிவா! ஆகியுரி என்னும் 'திருவொற்றியூரின் கண், பாசிவன், நடனங்காட்டுங்கால் ஆறுமுறை நடத்தத்தற்குக் காரணம் யாது?' என்று வினாவியதற்கு,

முனிவர்காள்! முதன்முறை செய்தருளிய திருநடனத்தால், பார்வதி தேவியார் மிகக் களிப்பற்றனர். இரண்டாம் முறை நடனத்தால் தேவர்களும், மூன்றாம் முறை நடனத்தால் முனிவர்களும், நான்காம்முறை நடனத்தால் மக்களும்,

ஐந்தாம் முறை நடனத்தால் அன்பார்களும், துன்பம் நீங்கி இன்புற்றனர் என்றனர்.

இவ்வாறு பரசிவனது திருநடனத்தைக் கேள்விபுற்று, காசி மன்னன், அத்தகைய திருநடனத்தைத் தரிசிக்கப் பேராவலுடன் வந்தான். வரும் வழியில் திருநடனக் காட்சி முடிவுற்றது என்பதைக் கேட்டு, பெருந்துன்பக் கடலுள் மூழ்கி, இனியாம் செய்வதென்னை? என்று உறுதிபெற்று இம்முந்நிலையாய் உயிர் துறத்தலே தகுதியெனக் கண்டு கல்வினமீது தனது தலையை மோதித் கொண்டான்.

இவ்வணமிருக்க, கைலாயில், தேவகணங்களுடன் களிப்புற்றிருந்த பரசிவன் திடீரென மனவாட்டத்துடன் முகவாட்டமு முற்றனர். அதைக்கண்ட பிரமன் வணங்கி சுவாமின்! இன்று தமக்கு விரைவில் கலக்கம் உண்டாவதற்குக் காரணம் என்ன? என்று வினயத்துடன் வினாவினான்.

அதற்குப் பரசிவனார், இப்போது காசி மன்னன் கணக்கிலாக ஐயருற்றிருக்கின்றான்; அதுவேதான் காரணம் என்ற முயலினார்.

அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த கங்காதேவியானவள் யான் சென்று அவனுடைய மனத் துயரை மாற்றி வருகின்றேனென்று புறப்பட்டுக் காசிமன்னன்பாற் சென்று ஆரவாரிக்க, அதைக்கண்ட காசிமன்னன், அந்தோ! இதைவனது கருணை இருந்தவாறென்னே! என்று மனங்கிந்து கைகுவித்து கங்காதேவியைப் பணிந்து போற்ற, தேவியார், “அன்பு! திருவொற்றிநீரிலுள்ள பிரமதீர்த்தநாடி அருகிலுள்ள புற்றிடங் கொண்ட பாடம்பக்கநாகரைக் காணில் முத்தியினைவை” என்ற முயலினார்.

அதைக்கேட்ட, மன்னன், அம்மையாரே! நான் திருவொற்றியூருக்கு வருதல் எற்றுக்கு, நான் குறிப்பிட்ட சிவதாண்டவம் ஆகிவிட்டதே என்றான்,

கங்காதேவி, காசிமன்னனைப் பலவாறாகத் தேற்றி, நீ உயிர் துறக்க விரும்பினும் திருவொற்றியூர்த் தவத்திலேயே உயிர் துறக்கலாம் என்று வற்புறுத்தி, காசி மன்னனை திருவொற்றியூருக்கு வருமாறு செய்தனர்.

பின்னர், காசி மன்னன், திருவொற்றியூரை யடைந்து பிரமதீர்த்தமாடி, முறைப்படி சுவாமி தரிசனஞ்செய்து கொண்டு மீண்டும் திருநடனக்காட்சி தந்தருள வேண்டுமென்று திருவொற்றியூர்ப் பெருமானைப் பலநாள் பலவாறாக வேண்டிக்கொண்டு வந்தான்.

பின்னர், ஆதிபுரியின் பாதிமங்கையர் காசிமன்னனது தூசில் பக்தியைக் கண்டு வியந்து ஆறாவதாக ஓர்த் திருநடனஞ் செய்து காட்சி யளித்தருளினர். அதைக் கண்ணாரக் கண்டு ஒண்ணுதனைத்து மடைந்து எண்ணில்லாத ஆனந்தக்கடலில் மூழ்கினன்.

அதன் பின்னர், பரசிவன், காசி மன்னனை நோக்கி, அன்ப! உனக்கு வேண்டிய தென்னை? என்று வினாவினான். அதற்கு, மன்னன், எந்தாய்! யான் வாழும் இடத்தில் கங்கையும் வாழ்தல் வேண்டும், அகில் நீராடினோர் காசிமணிகர்ணிகையில் நீராடிய பயனையடைய வேண்டும் என்பதே யென்றான்.

பரசிவன், அப்படியே அருள்புரிந்தனன் ஆதலின் இப்போதும் திருவொற்றியூரிலுள்ள பிரமதீர்த்த மென்னும் தீர்த்தமானது, காசித்தீர்த்தமென வழங்கப்பட்டு அவ்வாறே பலனையும் அளிக்கின்றது என்பதாம்.

தியாகராஜர் நடனமான்மியம் முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

உமைகேள்வி மகிமை.

மன்னுறு கைலையில் மலமகள் சலை
உன்னிய வலகின ருய்திறமரு ளென
முன்னவன் ஒற்றியி னயன்றட மூழ்சினார்
என்னையே வழிபடஇ ரின்பாட தெய்துவர்.

சிவபத்தர்களான முனிவர்தான் ! அருளே வடிவாகவுடையதும், ஊழியில் அழியாததும், எண்ணிறந்த பிரமன் விஷ்ணு முதலான தேவர்கள் வாழ்வதற்கு இடமுமாகிய வெள்ளியங்கிரியின்மீது, சிவபெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கும்போது, ஒருநாள், மலைவளர் காதலியாகிய உமையவள் வணங்கி, இறைவ! கலியுகத்தில், இருவினையாற் கட்டப்பட்டுப் பிறந்திற்றுத்துழலாநின்ற ஆன்மகோடிகள், ஆன்மலாபத்தைநடும், முத்தி வீட்டையும் பெற வழியற்றவர்களாய் இருக்கின்றார்களோ, அவர்கள் எவ்வாறு தமது திருவடி நிழலையடைந்து உய்வர் ?

அதை, தையமிக்கூர்ந்து அடியாளுக்குத் தி ருவாய்மலர்ந்த தூ
வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

அதைக்கேட்ட பரசிவன், புன்னைகொண்ட இன்
னிகை மொழியிற் கூறுகின்றனன்:—பார்வதியே ! நீ வினாவி
யது உலகிற்கு இனியதாகும், அதைக் கூறுவாம் (கீதப்பா
யாக. இவ்வுலகில், யாம், அருட்டிருநீரெனிகொண்டு எழுந்தரு
ளிய தலங்கள் எண்ணிறந்தன. அவற்றின் மிகப் பெருக்கை
அறுபத்தெட்டு. அவற்றையெட்டத்து எழுந்தருள்தலில் நீயடி
உதயப்போதில் எல்லாம் ஆராதிப்பவர் முத்தியடைவர்.

கிரகண முதலான புண்ணியகாலங்களில் ஆராதித்தவர்
கள் பிறப்புக்கடோறுஞ்செய்த பாவங்களை வெறுத்தவர் சிவ
லோக மடைவர்.

அங்கு பஞ்சாக்கர அபரீதசம் பெற்ற வர்க்கொண்டவர்
உண்மை ஞானிகளே யாவார்.

அங்குனமாயினும், அவையனைத்தினும் பெற்றதது, மர்மம்
வழி படாதவரும் முத்தியடைதற் பொருள் நினைவியின் முக
லில் உண்டாகிய ஆகிரி யென்னும் திருவொற்றியூர்த் தல
மாம்.

அதில் யாம் பிரமணுணாய முலக்கனையே திருத்தொயி
லாகக்கொண்டு வீற்றிருக்கின்றோம்.

அங்குள்ள பிரமநிர்ந்தாதத்தைக்காணினும் கையுயராவங்
களும் நீங்கும். அதில் நீராமில் பிரமன், விஷ்ணுக்கள் அனை
யத்தரும் பதவியை யளிப்போம்.

அங்குள்ள கயம்புலிங்கத்தைக்காணில் பலகோடி. அசு
வமேதயாகங்களின் பலன் கிடைக்கும்.

இத்தலம் பிரமனால் பூசிக்கப்பெற்றமையின் ‘சொர்ண
புரி’ எனவும், நாராயணன் பூசிக்கப்படையின் ‘நாரணபுரி’

எனவும் வேதங்கள் பூசித்தமையின் வேதபுரி எனவும் அழைக்கப்பெறும். யாம், மறை முடியின்மீதும், இத் திருவொற்றியூரிலும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றோம். ஆதலின் இத்தலம் மிகச் சிறந்ததாம்.

காசியில் இறக்கிலும், சிதம்பரத்தைக் காணிலும் அருரில் பிறக்கிலும், அருணையைச் சொல்லினும் முத்தியிட்டு. திருவொற்றியூரை நினைத்தன் மாத்திரத்தானே முத்தியிட்டு டாம்.

உலகெலாம் அழியினும் ஒற்றியூர் அழியாது. பிரம நீர்த்தத்தில் நீராடி, பொன், அன்னம், பசு, புத்தகம், கமண்டலம், யோகசண்டம், என்னு மிவைகளில் ஒன்றையேனும், சிறந்த சிவனடிபார்க்கு அளிக்கில் மாபாதகங்களுள் ஒழியும்.

மெய்மையே நன்றாகின்றவன் இத்தீர்த்தத்தில் நீராடில் முப்பு நீங்கி இளமையடைவார். இத்தீர்த்தம் கங்கை முதலான நதிகளையும் புரிந்துசெய்வதாம். கிரகண காலத்திலும், அமாவாசையிலும், பருவத்திலும், மாதப்பிறப்பிலும், இதில் நீராடினவர் சீவன் முத்தராவார்.

வளர்பிறை அட்டமியிலும், மார்கழித் திருவாதிரையிலும், இதில் நீராடினோர் மிகப்புகழாவார். மாசிமாத மகத்தில் நீராடி நீறுகண்டிகை பூண்டு நன்மை வணங்கினோர் இம்மையில் செல்வத்தையும் மறுமையில் முத்தியையும் அடைவர்.

இதில், ஞாயிற்றுக்கிழமை, காலையிலும், உச்சியிலும் அந்தணர் முதலானோர் நீராடலாம். திங்கட்கிழமை உதயத்தில் துறவிகளும், செவ்வாய்க்கிழமை மாதர்களும் நீராடலாம். புதன்கிழமை அமரர்கள் வந்து நீராடுவர்.

கல்விகையானவள் வியாழக்கிழமை நீராடில் விரைவில் மணியாம். தாலிகட்டியவள் வெள்ளிக்கிழமை நீராடில் நல்ல

திருவுண்டாகும். சனிக்கிழமைமரில் நீராடிச் மக்கட்டிபெறுண்டு. கைம்பெண் நீராடிச் துன்பம் நீங்கும். ஏழுகிழமைகளிலும் நீராடி எம்மை வழிபடில் வேண்டியவனைத்தையும் ஒருங்கே யடைவர்.

இத்தலத்தில், நித்திரை செய்தலே நிட்டையாம். பேசுதலே சிவபுராணம் படித்தலாம். திரிதலே வலம் வருதலாம். நினைத்தலே வேள்வி செய்தலாம். பசுதானஞ்செய்யில் பசுவின் ஒவ்வொரு மயிர்க்கும் ஒருகற்பகாலம் நம்முலகில் வாழ்வார்.

இறந்தவரின் எலும்பை குடத்தில் வைத்து வாய்ப்பாடி. இலக்குமி நீர்த்தத்திற்கு அருகில் புதைக்கில் முத்தியடைவார்.

இத்தலம் எமக்கு மிகுந்திரிய முடையது. இதில் ஸ்வவொரு அமாவாசையிலும் நந்திக்கு முன்னே நாம் நடனஞ் செய்வோம். இதைக்காணாதவர் புண்ணியவாண்களாராயினும் பாவிசேயாவார். இதைக்கண்டார் பாவிசேயனாயினும் புண்ணியர்களே யாவர்.

உமைகேள்வி மாண்மியம் முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

வேதசுத்தி மாண்மியம்.

வருணன்றரு மகவாகிய வரவான்மிக முனிவன்
திருநின்றருள் பலமாதலந் தெரிசித்திவ ணைய்தி
மருவுந்திறன் மருந்திசனை மகிழ்வோடாயிச் சித்தி
துருவம்மெனுப் பெருநித்தியத் துவமேநனி பெற்றான்.

தத்துவஞானிகளான முனிவர்கள்! முன் ஒரு பதும ஆழியில், சலப்பிரளய முண்டாக, விஷ்ணு அதினடுவில் சிவ

யோகத் துயில்கொள்ள, அவரது உந்தியங்கமலத்தில் நான் முகன்றோன்றினன்.

அவனுடைய நான்கு முகங்களிலும் நான்குமறைகள் திகழ்ந்தன. இருதயத்தில் புராணங்களுண்டாகி விளங்கின. பிரமன் அவற்றைக்கண்டு களித்தனன். பரசிவன் பிரமனுக்கு உலகைப்படைக்கு மாற்றலை யளித்தனன்.

பிரமன், முதலில் தேவர்களையும் அசுரர்களையும் உண்டாக்கினன். இருதிறத்தார்க்கும் பெரும்போர் தோன்ற அதனால் தேவர்கள் வேதமந்திரங்களையே படைகளாக்கி அசுரரைத் தோல்வியடையச் செய்தனர்.

அதைக்கண்ட அசுரர், வேதங்களைக் கவர்ந்துகொள்ள நினைத்து, மது, கைடவன் என்னுமிருவரையும் மாயையின் துணையால் வேதங்களை யெடுத்துக் கடலின் நடு சேற்றில் புதைக்கச் செய்து விட்டனர்.

தேவர்கள், வேதமொழிந்தமைபற்றி விதியினிடம் முறையிட்டனர். விதியும் தனது படைப்புத்தொழிலை யுணராது, மாயோன்பாற் சென்றனன், விஷ்ணு கருடன் மீதேறி அசுரர் முன் சென்று, பலநாள் போராற்றி வெல்ல முடியாமல் பரசிவனது யோக சத்தியை மனதில் நினைத்துப் பூசிக்க அச் சத்தி வெளிப்பட்டு அருள்செய்தமையால் அசுரரை மயங்க வைத்து சக்கரப்படையால் அக்கணங் கொன்றனர்.

அவர் உடனே பாதாளஞ் சென்று வேதநான்கையுந் தேடிக்காணாமல் கடற்கரைரீனின்றி, மறைகளே! நீவிர் பரசிவனது அருமைவாக்குகளன்றோ, உங்களாலல்லவா, மூவரும் முத்தொழிலைக் கொண்டனம். மும்மூர்த்திகளான யாங்கள் உங்களுடைய ஆணையின்படி யன்றோ நடக்கின்றோம். உங்களுடைய முடியிலன்றோ, சிவப்பொருள் திகழ்கின்றது.

உங்களாலன்றோ, யாம் பரசிவனது மகிமையை இன்னதென் றுணர்ந்தோம், நீங்களின்றேல் யாம் என்செய்வோம்? தயை செய்து வாரிரோ, என்று வேண்ட, வேதமுர்த்திகன், மாயவ! எங்களை அசுரர் கடலுக்குட் புதைத்து விட்டனர், இங்கு வந்து எங்களைக் கொண்டு போவாயாக என்றன.

அதைக்கேட்ட விஷ்ணு மகர மீனாகக் கடலுட்புகுந்து கலக்கி வேதங்களை வெளிக்கிளப்பி, திருவொற்றியூரில், படம் பக்கநாதரின் சந்நிதியில் வைத்துப்பணிய, படம்பக்க நாதர் தமது திருக்கடைக்கண் சாத்திப்புறிகஞ்செய்து, அன்ப! அடியாருட் சிறந்தோய்! நீ மறைகளின் பொருட்டு நிறைந்த பிரயாசை எடுத்துக் கொண்டனை, நீ, இனி மனையாளோடு இனிது அரிதுயிலமருதி என்றருளினர்.

விஷ்ணு, எந்தையாடிய பரசிவ! என்னால் ஆவது இங்கு ஒன்றுமில்லை. உனது அடியவர்க்குள் யான் ஒரு தொண்டனாக வின் எல்லாம்வல்லேன். யான் தமது திருவாடியில் ஓடிதகவாணையெடுத்துச் சாத்தியதாலும், தமக்கு இடமாவாழிபுத்தலானும், தமது வில்லுக்குப் பாணமானதாலும், தமது மயக்கொக சத்தி யாயிருத்தலானும் அனைவரும் மதிக்க வாழ்கின்றேனை யன்றி, எனக்கென ஒரு புகந்திரம் சிறிதளவு வரில்லை, என்ற பாலவாறு புகழ்ந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு திருப்பாற்கடலை யடைந்து சிவயோக நித்திரையில் அமர்ந்தனர்.

வேதசுத்தி மான்மியம் முற்றிற்று.

பாணினி வடமொழி வியாகரணஞ் செய்த மான்மியம் 89

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

பாணினிமுனிவர்
வடமொழி யிலக்கணஞ்செய்த மான்மியம்.

ஒற்றியிறை பிரமாவி னுரைகேட்டுப் பாணினியும்
முற்றுசிவ சூத்திரமாம் வியாகரண மூலமெனப்
பெற்றுபதி னுண்கிணையும் பெருகுமெட்டு வியல்வகுத்து
அற்றமிலா வியாகரண மாநவிரித் தனனம்மா.

சிவநாமப் பிரியர்களே ! பாணினி, என்னும் பண்டைக்
காலத்திய முனிசிரேட்டர் ஒருவர், தாம் வேதங்களை முழு
தும் இனிது உணரவேண்டுமென, பிரமணேநோக்கி நெடு
நாள் தவஞ்செய்தனர். நான்முகன் அபரஞ்சுந் து வெளிப்
பட்டு, அன்ப ! உனது தவத்திற்கு வியப்புற்றோம். ஆகவே,
நீ விருந்தியவாதே கைநடுதற்குரிய உபாயமொன்றைச்
சொல்லின்றோம் கேட்பாயாக.

கல்விக்கிறைவர் கண்ணுதற்கடவுளாவார். அவரே வேதங்களுையும் திருவாய்மலர்ந்தருளியவர். அவர் அன்போடு அருட்டிருமேனிகொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கின்றது திருவொற்றியூராம். அத்தலத்தில் ஒருநாள் தவம் பண்ணில், ஏனைய தலங்களில் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்கள் தவஞ்செய்ததனாலாயபலம் எளிதிற்கைகூடும். இதிற்கிறந்த சிவத்தலம் வேறெதுவுமில்லை. இத்தலத்திற்கென்று படம்பக்கநாதரைப் போற்றித் தவஞ்செய்வையேல், நினைத்தது கைகூடும் என்றனர்.

பாணினி முனிவர் அதைக்கேட்டுக் களிப்புற்றவராய் திருவொற்றியூரையணுகி அடிவைத்தவுடனே தலத்தை நன்கு பணிந்து, கைகளைத்தலையின்மேல் குவித்து உட்புகுந்து பிரமதீர்த்த நீராடி, நீறு கண்டுகை யணிந்து ஐந்தக்கரத்தைக் கூறிக் கொண்டே வலம் வந்து, ஆலயத்துட்புகுந்து, நந்தியம் பெருமான்பால் விடைபெற்று, விநாயகரையும் வெற்றி வேலவனை யும் பணிந்து, படம்பக்கநாதர் சந்நிதியில் பன்முறை விழுந்து பணிந்து துதித்து, வடிவுடையம்மையைக் கண்டு வாழ்த்தி அன்றிரவு முழுதும் நிட்டையில்மர்ந்து பகல்களில் முன்போன்றே சிவனைப்பூசித்து வருகையில், தீண்டாத் திருமேனியரங்கிய படம்பக்கநாதர் சிவலிங்கத்திலிருந்து மெய்ப்போத விற்ப வடிவாய் அருட்டிருமேனி கொண்டு வெளிப்பட்டுப் பாணினி முனிவரை நோக்கி, “உத்தம! உனக்கு வேதப் பொருள்கள் உள்ளவாறு விளங்கும்படி அருள் செய்தோம்”. வேதமரபு வழாதபடி, வடமொழி இலக்கணத்திற்கு மூலகாரணமாகிய பதினான்கு வியாகரண நூத்திரங்களுடையும் உனக்கு அளித்தோம். இச்சிவ நூத்திரங்களைக் கொண்டு மிக விரிவாய் “வியாகரணநால் செய்யக்கடவை” என்று அருள் செய்துவிட்டு மறைந்தருளினர்.

பாணினி முனிவர் அன்பின் வயத்தாராய் ஆழப்பாடி அழுது தெளிந்து சிவபெருமான் ஆணைப்பாட்டி வியாகரண

வான்மீகி முனிவர் நித்தியத்தன்மை பெற்ற மான்மியம் 91

நூலை எட்டத்தியாயங்களாக விரித்துச் செய்து மறைப்
பொருளையுணர்ந்து இனிது வாழ்ந்தனர்.

பாணினி வடமொழி செய்த மான்மியம் முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

வான்மீகி முனிவர்

நித்தியத்தன்மை பெற்ற மான்மியம்.

வருணன் றரு மகவாகிய வரவான்மிக முனிவன்
திருநின்றரு பலமாதலந் தெரிசித்திவ ணைய்தி
மருவுந்திறன் மருந்திசனை மகிழ்வோடரிச் சித்தே
துருவம்மெனும் பெருநித்தியத் துவமேநனி பெற்றான்.

நீறணிந்த நெறியுடைய முனிவர்காள் ! சிவனடியையே
சிந்திப்பவரும், உலகவாழ்வில் உவர்ப்புடையவரும், வேதாசும
புராணங்களை யோதுகின்றவரும், சிவச்சின்னங்களை யணிகின்
றவரும், பாசுவனையே பரிவினுடன் வழிபடுகின்றவருமாகிய

வான்மீக முனிவர், சிவத்தலங்களைத் தரிசிக்க விரும்பி, வட திசை சென்று கங்கைகீராடி, காசி விசுவநாதரைக் கண்டு பணிந்து, துறாவும், குச்சரம் முதலான தேசங்களிலுள்ள சிவத்தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு, சிசைலம், திருக்காளத்தி, காஞ்சி, அருணை, திருக்கோவலூர், திருமுதுகுன்றம், திருமுட்டம், திருமயிலாடுதுறை, திருவழுநைவுநர், திருவீழிமிழலை, திருவிடைமருதூர், திருவையாறு, திருநாளைக்கா, திருச்சிராப்பள்ளி, இரத்தினகிரி, திருநாலவாய், திருநெல்வேலி, திருக்குற்றாலம், இராமேசுவரம் முதலான தலங்களுடையும் தரிசித்துக்கொண்டு, திருநாறைக்காட்டை யடைந்து ஒரு குடிசைபோட்டுக்கொண்டு அங்குச் சிலநாள் தவிராற்றிக் கொண்டிருந்தனர்.

அங்கு, திழ்கடற்கலையில் விஷ்ணு, அரக்கர்களை வென்று கொண்டு தனது கோதண்டத்தை, தனது புகளையங்குண்டியில் ஊன்றிக்கொண்டு நிற்கும்போது, சில அரக்கர் செல்லுமா வெடுத்து வில்லின் நாணியை அறுத்துவிட்ட, கோதண்டம் களம்பி விஷ்ணுவின் சமசையறுத்து வெறு துரத்திப் கொண்டுபோய்ப் போய் விட்டது. அதைக்கண்ட இலக்குமி, ஒடோடிப்போய்ப் பூசிக்க முன்டோல் சமசையளித்த திருவாரூர் முதலிய தலங்களுடையங் கண்டு தரிசித்துக்கொண்டு,

நடராசர், ஆனந்தத்தால் நடிக்கும்போது விஷ்ணு, மத்தளங்கொட்டியது மிழை பட்டமையால் காலால் உதைக்க, அதனால் விஷ்ணு, நடராசர் முஞ்சித பாதத்தைத் தாக்கக் கொண்டிருத்தலின், இன்னும் உதைப்பாரோ, என்னும் பயத்தால் பயந்து படுத்துக்கொண்டிருக்கும் சிதம்பரம், முதலான தலங்களையுந் தரிசித்துக்கொண்டு திருநெவாற்றியுறையடைந்து தரிசனஞ் செய்தவுடன் அத்தலத்தைவிட்டு நீங்க மனமில்லாத வராய் அங்கேயே வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது ஒருநாள் முழுமுதற்கடவுள் அருளுருக் கொண்டு எழுந்தருளி, முனிவ! உனது தவத்திற்கு வியந்தனம், நினக்கு வேண்டிய தென்ன? என்று வினாவிருளினர்.

அதற்கு வான்மீகி முனிவர், எந்தாய்! நினது அருவருவத்திருமேனியை எனது கைகளாற்றொட்டுப் பூசிக்கவேண்டுமதே எனது வேண்டுகோள் என்றனர்.

அதைக்கேட்டருளிய பரசிவனார், அன்ப! அரிபிரமர் முதலானோரும் என்னைத்தொட்டுப் பூசிக்க வல்லராகார். நீ தொட்டுப் பூசித்தல் என்பது எவ்வாறு? அங்ஙனம் உனக்கு பேரன்பு இருக்குமேல், நமது அடியவர் ஒருவருக்கு, மாணிக் கத்தைக் கொடுக்கும்படி சென்று திருவிளையாடற்செய்த தலம் இத்தலத்திற்குத் தெற்கில் இருக்கின்றது. அத்தலத்திலும் நாமே அருட்டிருமேனி கொண்டு எழுந்தருளி இருக்கின்றோம். தேவர்கள், அங்கு, திருப்பாடற்கடலிற் கடைந்த அமுதத்தை, ஒரு சிவலிங்கமாக்கிப் பூசித்துள்ளார். நீ, அங்குச்சென்று உன்மனவிருப்பின்படி வழிபடுவாயாக என்று அருளிச்செய்து மறைந்தனர்.

வான்மீகி முனிவர், அவ்வாறே திருவொற்றியூரீசரின் ஆணைப்படியே திருவான்மியூர்சென்று பெருந்தவ மாற்றி வந்தனர்.

அக்கால் ஒருநாள், அங்குள்ள 'மருந்திசர்' என்னும் எம் பொருமான் அருளுருக்கொண் டெழுந்து "அன்ப! உனது வழிபாட்டில் மிக மகிழ் வெய்தினம் நீ இத்தலத்திலேயே ஊழிகாலமிருந்து தவமாற்றி முடிவில் நமது திருவாடியை யடைந்துய்வை" இத்தலமும் உனது பெயரால் அநாவது 'திருவான்மியூர்' என்று வழங்கக்கடவது என்று அருளி மறைந்தனர்.

அது முதற்கொண்டு இதுகாறும், வான்மீகி முனிவர் திருவான்மியூரிலும், திருவொற்றியூரிலும் தரிசனஞ்செய்து கொண்டு நித்தியராய் இருக்கின்றனர்.

வான்மீகி முனிவர் நித்தியத்தன்மை பெற்ற மான்மியம்
முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

வாசுகி முத்திப்பெற்ற மான்மியம்.

நாக மன்னனும் வாசுகி நலிபவ வேட்கை
தாக மென்னநற் றவமலி புபமன்ய முணியின்
ஏக வின்னருள் பெற்றுவித் தலமதை யிறைஞ்சி
பாக மங்கைகொள் படம்பக்கர் தாடலைப் படிந்தான்.

சிவபத்தர்காள் ! பாதாளவுலகிலுள்ள எண்வகை நாக மன்னர்களுட்கிறந்த வாசுகி என்னும் சரப்பராசன், அற நீதிப் படி, ஆணை செலுத்திக்கொண்டு, பல்லாரிமன் சரப்பங்கன் தன்னைச்சூழ வாழ்ந்து சிவபத்தருட் சிறந்தவனாயிருந்து வந்தனன். இவன் பரசிவனை வழிபடுவதிலேயே தனது முக்கர

ணங்கிலையும் செலுத்துவதேயன்றி பிறவற்றிற் செலுத்தாதவனாவன்.

இவ்வணமிருக்கு நான் ஒருபோது தனக்குத்தானே எண்ணுவானாயினன், சிவனை நினைக்கில் திரைமுடுகின்றது, உலகை எண்ண வுவப்பெழுகின்றது, பொய் மெய்யாகின்றது, மெய் பொய்யாகின்றது, நாடோறும் இறப்பதைக் கண்டும் யாம் எக்காலும் வாழல் வேண்டுமென்று விரும்புகின்றது, மற்றும், நலம் தீதாகவும், தீது நலமாகவும் தோன்றுகின்றது, இஃதென்ன வியப்பு ? இம்மாயை எவரால் வெல்லற்பாலது ? அம்மம் ! எவராலும் வெல்லப்படாதது. அரிபிரமர் முதலானோர் இவ்வலையிற்சிक्கி உழல்பவரெனின், யான் எத்துணையன் ? எனது தாய் தந்தையர் எங்கே ? மண்ணாடாண்ட மன்னர்கள் எங்கே ? விண்ணாடாண்ட வேந்தர்கள் எங்கே ? ஆயிரத்தெட்டு அண்டங்களையும் ஆண்ட அசுரன் எங்கே ? நிலையாமையையே மேற்கொண்ட உடல், தனம், மனை முதலானவற்றில் பற்றுவைத்தல் பித்தரின் செய்கையன்றோ, இஃதென்ன மயக்கம் ? ஆராயில், பசிக்கில் உண்பதும், மயக்கில் உறங்குவது மன்னியில் வேறென்னை ? ஆதலின்,

உள்ள வெளியில் நள்ளும் பகலும் நடனமிடும் சிவனைத் தியானித்து அதனாலடையப்படும் சிவானந்த வாழ்வன்றோ, என்றும் நிலையானது. ஆதலின் இனி யாம் ஞான அரசாட்சியை யடைய வேண்டுமென்று மனத்துட்கொண்டு இருவினையொப்பும் மலபரி பாகமுமுடைய அதிகாரியாய், மேல் யாம் செய்யற்பாலது முத்தித்தலமாகிய திருவொற்றியுரையே யடையவேண்டுமெனத் துணிந்து, தனது இராச்சியத்தை புத்திரன்பால் ஒப்புவித்து, சுற்றந்தார்க்கும் வேண்டிய இடங்கூறி விட்டு, பூவுலகத்திற்கு வருங்கால், இடையில் ஒருவனாக்தில் தவறிஞ்செய்து கொண்டிருந்த உயமன்யு முனிவரைக் கண்டனன்.

கண்டு பணிந்து, தன்கருத்தை உபமன்யு முனிவருக்குக் கூற, அதைக்கேட்ட முனிவர், சரப்பராஜ! நினது பக்குவத் தன்மை வியக்கற்பாலதேயாம்.

அங்ஙனமாயினும் ஞானத்திற்கும் ஒரு படிவேண்டு மல்லவா? கருவியின்றி யாதும் கைகூடாதன்றோ? அதுதான், நீ, சிவதிட்சை பெற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும் என்றருளினார்.

அதைக்கேட்ட வாசகி, இதுவே முறையெனக்கொண்டு, திட்சை செய்து வைக்குமாறு உபமன்யு முனிவரை வேண்டி, திட்சை செய்து கொண்டு, அம்முனிவருக்கு நெடுங்காலம் தொண்டு செய்திருந்து அவரைவிட்டு நீங்கித் திருவொற்றி யூருக்குச் சென்றனன்.

சென்று, நாடோறும் பிரமதீர்த்தமாடி, படம்பக்க நாதரைப்பணிந்து, வடிவாம்பிகையை வழுத்தி போற்றிக்கொண்டு வரும் நாளில், இவருடைய பத்தி மேலிட்டால் சிவபெருமான் அருட்டிருமேனி கொண்டு எழுந்தருளி, அன்ப! இத்தலத் திற்கு வடதிசையில், வானவர்கள் வாண்டுகளாய் வந்து தேனை யுண்டு தியக்கும் ஒரு பாலை மரத்தடியில் எழுந்தருளியிருக்கும் எம்மை, நாடோறு வழிபட்டுக் கொண்டிருப்பாயாக என்றருள் செய்தனர்.

அவ்வருளைப் பெற்று, வாசகி, பாலைவனமடைந்து அங் கெழுந்தருளியுள்ள ஆகிபுரி யீசரை நாடோறும், அன்போடு வழிபட்டு வருகையில், பலகை வடிவாகிய சிவலிங்கத்தினின் றும் எம்பெருமான் வெளிப்பட்டு வாசகியையே பாம்பினை எடுத்துத் தனது திருவடியில் வைத்துக் கொண்டு மலற்றத் துளி னார்; வாசகியும் சிவலிங்கத்தில் இரண்டாகக் கலந்தது.

அது பற்றியே இதுபோதும் திருவொற்றியூர்ப் படம்பக்க நாதர் என்னும் மூல இலிங்கத்தில் சரப்பரம் ஒன்று தோன் றிக் கொண்டிருக்கின்றது.

வாசகி முத்திபெற்ற மான்மியம் முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆதிசேடனும் சந்திரனும்
அருச்சித்த மான்மியம்.

பத்தி மிக்கெழ பாதலத்துறு பணிகள் போற்றிடு சேடனும்
நித்த மங்குள பூவிவண்கொடு நெருங்கி யொற்றியூ ரீசனை
முத்தி தந்தருள் பூசனைசெய முந்திரீண்மதி யாற்றிடு
நத்த ருச்சனை யாலமரெழ நம்பன்சோதிய தாகுணரோ.

மாதவர்காள் ! திருவொற்றியூரில் வாசுகி முத்தியடைந்
ததைக் கேள்வியுற்ற ஆதிசேடன், களிப்புற்று, பாதாள டுல
கத்தில் தனது நந்தவனத்திலுள்ள அரியபூக்களை யெடுத்துக்
கொண்டுவந்து திருவொற்றியூரில் எழுந்தருளியிருக்கும் படம்
பக்கநாதரையும், வடிவாம்பிகையையும், அருச்சித்துப்போற்றி
அடிபணிந்து ஆடிப்பாடிக் களிப்புற்று மீண்டும் பாதாள
லோகத்திற்கே போய்க் கொண்டிருந்தனன்.

இதைக் கேள்வியுற்று வானிலுள்ள சந்திரனும், அங்
நனமே, தானும் திருவொற்றி யூரையடைந்து அருச்சிக்க
விரும்பினவனாய், இரவில், மணமிகுந்த பூக்களைக்கொண்டு
வந்து, ஆதிசேடன் அருச்சித்துள்ள பூக்களைக் களைந்துவிட்டு
தனது பூக்களால் அருச்சித்து போற்றிக்கொண்டு வந்தனன்.

ஆதிசேடன், நாடோறும் தான் அருச்சித்த பூக்கள்
சிவன் திருமேனியிற் காணுமையின் மிக மனம் வருங்கி, இர
வில் பழம்பூக்களைக்கொண்டு அருச்சனை செய்வான் என்று
பூக்களைக் களைந்தெறியும் கள்வன் இன்னொருவனத் தெரிந்துகூட

அப்பாவியைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டுமெனின் பாதாளலோகஞ் செல்லாமல் இங்கு இருத்தல் வேண்டும். இருக்கிலோ எனது குடிகள் வருந்தும், அங்ஙனமாயினும், எவ்வாற்றாணும் இக் கொடியவனைப் பிடித்துத் தண்டித்தலே நலம் என்று துணிந்து, ஒருநாள் பாதாளலோகம் போகாமல் இங்கேயே தங்கி ஆலயத்தின் ஒரு பக்கத்தில் தெரியாமல் மறைந்து கொண்டிருந்தான்.

வழக்கம்போல் அருச்சிக்கின்ற சந்திரன் அருச்சிக்கத் தொடங்கினன். அதைக்கண்ட ஆதிசேடன் இவனே திருடன் என்று, அடா! கள்வ! இவ்வாறு தீச்செயல் செய்யலாமா? யான் அருச்சித்த பூவைக் களைவதற்கு நீயார்? யான் அருச்சிது வருங்கால் நீ எவ்வாறு அருச்சிப்பை? நீ காவகமுடைய கயவன், சூநாமனையைப் புணர்ந்த கொடியன், புத்தியற்றோய்! உனக்கு மதி சிறிதுமில்லை என்று கடிந்தனன்.

சந்திரன், அதைக்கேட்டு, ஆதிசேட! நீ சிறிதுமில்லை, ஆராயாது கூவுகின்றனை; சிவனை யருச்சித்தற்கு அன்புதான் முக்கிய காரணமேயன்றி பிறிதில்லை. கருணையே யுருவாகிய கடவுள் நிறைந்து நின்றருள்பவர். எல்லாவுயிர்க்குமும் இரக்கங் கொண்டருளும் இறைவர். அத்தகைய பரசிவன் உனக்கு மாத் திரம் சொந்தமாவரா? எல்லாருக்கும் அவர் இறைவரல்லரோ? பொல்லார்க்கும் அருளும்புரண நோக்குடையரல்லரோ? நாம் அவர்க்குச் செயற்பலது என்னை? எல்லாம் அவருடைய தன்றோ? மற்றும், யாம் அன்பொன்று மாத் திரமே அவருக்குச் செயற்பாலது அரிதுமாம். ஆகையால் யான் அன்புமேலிட்டால் அருச்சித்து வருகிறேன் நீ என் வீணாய்! பிதற்று கின்றனை? நினது வன்மையும் எனக்குத் தெரியும் என்றனன்.

அதைக்கேட்ட ஆதிசேடன் மிக வெகுண்டு, சந்திர ! நீ, கற்ற வித்தையை என்பால் காட்டுகின்றனையோ ? வாயை மூடிக்கொள்ளுதி. உன்னை இப்போதே எனது விஷச்சவாலையால் எரித்து விடுகின்றேன் என்று எழுந்தனன்.

சந்திரன், கயவனுக்கு இதஞ்சொல்லில் அகிதமாகும், இவனை யடக்குதலே தகுதி என்று கோபமீக் கொண்டெழ, ஒருவருக் கொருவர் பெரும்போர் விளைந்தது.

கருணைக்கடலாகிய திருவொற்றியூர்ச்சிவபெருமான் இருவரையும், ஆட்கொள்ளத் திருவுளங்கொண்டு, அரிபிரமர்கட்க்கிடையில் அக்கினி மலையாய் எழுந்தருளியது போன்று, ஆதிசேடன், சந்திரன், என்னும் இருவருக்கு மிடையில் தீப்பிழும் பாய்த் திருமேனி கொண்டெழுந்தருளினர்.

அதைக்கண்டு இருவரும் பயமடைந்தவராய் போராடுவதை யொழித்து, கண்ணீர் சொரிய, மண்ணிற் கூத்தாடி, ஆடிப் போற்றிப்பரவி நின்றார்கள். கருணையங்கடலாகிய திருவொற்றியூர்ச் இவ்விருவரின் மனவுறுதிக்கு வியப்புற்றவராய் அன்பர்களாள் ! உமது அன்பின் உறுதிப்பாட்டை யுணர்ந்தனம் ஆதலின் நீவிர் எண்ணியபடியே உங்களுக்கு நித்தியத் தன்மையை யளித்தோம் என்றருளிவிட்டு மறைந்தனர்.

பின்னர், இருவரும் மனக்களிப்புற்று பிணக்கதை விட்டு கட்டியணைத்து முத்த மிட்டுக்கொண்டு தம்முள் அளவளாவித் தத்தமது வலகங்களை யடைந்தனர்.

சேடனும் மதியும், அருச்சித்த மான்மியம்

முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

கற்பக விருக்ஷங்கள் மகிழ்மயமான மலர்மலியார்.

விண்ணுறை ஸயலகை வியன்ற அங்கொழி
அண்ணலியின் வெற்றியின் ஸயலகை வியன்றதகை.
பண்ணிய தவப்பயர் பரமனு பரமுர
மண்ணதில் மகிழ்நன் மரமென மலர்ந்ததால்.

சிவானந்தச் செல்வர்கள் ! ஸ்ரீரங்காலத்தில் கலங்கித்தி
லுள்ள ஐவகைத் திருக்களும், இப்பொண்ணுலகத்து, நமக்
கிறைவனாகிய இந்திரனுடைய செல்வத்தைக் கண்ட பொரு
மையால் அடிக்கடி அபரர்கள்வந்து நீபரநிகின்றனர்.
போராடி நம்மையும் துன்புறுத்துகின்றனர். முனிவர்களும்
சாப மிடுகின்றனர். இவ்வாறு அல்லற்படுவதைப் பார்த்தாலும்
இவ்வுலகை விட்டொழித்து வேறு யாண்டீடனுந் சென்று
உய்வதே நலம் என்று தம்முள் உசாவித் தீர்மானித்துக்கொண்
டிருக்கூங்கால், அங்குவந்த சில அடியவர் வாயிலாகத் திரு
வொற்றியூர் மகிமையைக் கேள்வியுற்று, திருவொற்றியூருக்கு

வந்து, படம்பக்கர் சந்திரியில் செடுநாள் கடுத்தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தன.

ஒருநாள், பச்சிளங்கள்ளையாகிய பார்வதி தேவியாரென் னும் வடிவாம்பிகையோடு, மான், மழு, நாற்கரம், காள கண்ட முக்கண்களுடன் படம்பக்கநாதர் அருட்டிருமேனி கொண்டு எழுந்தருளி அவ்விருட்சங்கட்கு அருகில் வந்து, தருக்களே ! நீவிர் எதைக்குறித்துத் தவஞ்செய்கின்றீர்கள் ? என், வினாவியருள, உடனே தருக்கள் அன்போடு பணிந்து, ஆட்கொள்ளாவந்த அண்ணலே ! எங்களுடைய வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி யருளல் வேண்டும் என்றிரந்தன. அவ்வேண்டு கோள் யாதென்று ? இறைவன் வினாவ, தருக்கள், எந்தாய் ! ‘ யாம் உமது திருமேனியைத் தொட்டுப் பூசித்துக்கொண்டே யிருத்தல் வேண்டும் ’ என்பதே யாம் என்றன.

அதைக்கேட்ட பரசிவனார் புன்னகை கொண்டு, தருக் கார் ! நீங்கள் கொண்ட எண்ணம் மிகச் சிறந்ததாம். ஆயினும், நாம் இத்தலத்தில் தீண்டாத் திருமேனியாய் எழுந்தருளி யிருக்கின்றோ மாதலின் அது பொருந்தாது.

ஆதலின், எம்மைத் தொட்டுப் பூசிக்கவந்த, இளையபெரு மாணகிய முருகனும், உருத்திரகணங்களும், ஏழுமாதர்களும், பன்னிரு இரவிகளும், ஆதிசண்டர், கபாலமுனிவர், வாலி, சந் திரன், வேதம் விஷ்ணு முதலானோர்களும், திருமயிலையை அடைந்து எம்மைப் பூசிக்குமாறு செய்து அருள்செய்துள் ளோம். ஆதலின் தருக்களே ! உங்களுடைய கருத்து நிறை வேறுது. ஆனால் தவம் வீணாகாவாறு நீங்கள் இத்தலத்தில் ஒரு மகிழ்மரமாய் இருப்பீர்களாக. இருக்கில் அந்நிழலில் நாம் தங்குவோம்” என்றருளினார்.

அதைக்கேட்ட தருக்கள், எம்பெருமானே! இக்கோலமாகவே, வருடந்தோறும் எங்கட்குக் காட்சியளித் தருளல் வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டன.

அவ்வாறு தென்றற்காற்றோடு தேவரீர் எழுந்தருளும் போது தரிசித்தவர்கள் அனைவருக்கும் முத்தியை யளித்தருளல் வேண்டும் என்றும் இரந்தன.

சிவபெருமானார், அதைக்கேட்டு “அங்ஙனமே யாகக்கூடவதென்று” வரமளித்துவிட்டு மறைந்தருளினார். உடனே, ஸ்ரீரங்க தருக்களும் ஒரு மகிழ்மரமாகி திருவொற்றியூர்த் தலத்தில் இன்றும் இருக்கின்றன. இம்மரத்தைப் பரசிவமாகக் கண்டு பணிபவர் தேவசேயாவார். இம்மரத்தினின்று எறுபவர் நரகசேயாவார். இதன் இலையையும் பூவையும் கண்ணில் ஒத்திக்கொண்டவரும், பாவம் நீங்கி, புண்ணியம் வளர்ந்து வரனை யொழிந்து செல்வந்தழைத்து முடிவில் சிவபத மடைவர்.

கற்பகத்தருக்கள் மகிழ்மரமான மான்மியம் முற்றிற்று.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

அகத்திய முனிவருக்கு
மணக்கோலங் காட்டிய மான்மியம்.

மலைமகளை மணக்கவரன மண்ணுடும்
விண்ணுடும் வந்துகூடித்
தூலையழியத் தரையதுவுந் துன்போர்ந்து
தூலையருளாற் சிரசிற்றாய
கலைமதியன் குடமுனியைப் பொதுகையின்பாற்
கடவியதாற் கைலைவாழ
நிலையுதவு மகத்தியற்கு மணக்கோலம்
நிகழ்த்திடுமா தலநேருண்டோ.

சிவ யோகிகளே ! முன்னர் இமயமலையின் புத்திரியாகிய பார்வதி தேவியாரை மணஞ்செய்து கொள்ளுதற் பொருட்டு, பரசிவன், கைலையங்கிரியை நீங்கி இமயமலையை யடையுங்கால், உலகங்கட்கு, அன்னையும் பிதாவுமான அவ்விருவருடைய மணக்கோலத்தைக் காணுதற்கு, மூவுலகத்தவர்களும்

ஒருங்கே திரண்டு இமயமலையை யடைந்த மாத்திரத்தில் பெருஞ்சுமை தாங்கமுடியாமல் பூமியின் வடதிசை தாழ்ந்தும், தென்றிசை உயர்ந்தும் நிலைதடுமாறுவதைக் கண்ட தேவர்கள், பரசிவன் சந்நிதியிற் பணிந்து, இதைத் தெரிவித்தனர், எம் பெருமான் அதைக்கேட்டுக் கருணைகூர்ந்து, சூம்பமுனிவரை நோக்கி, முனிவர! நீர், தென்றிசைசென்று பொதியமா மலையின்மீது அமரல் வேண்டும் என்று பணித்தருளினர், அதைக்கேட்ட அகத்திய முனிவர், இறைவ! தேவரீரது திரு வாக்கைச் சென்னிமேற்றாங்கிச் செல்கின்றேன் ; ஆனால், எந்தாய்! ஒரு விண்ணப்பம், அதாவது பல் கோடி ஆன்மாக்கள் உமது மணக்கோலத்தைத் தரிசிக்க, பாவியாகிய யான் மாத்திரம் தரிசியாது செல்லல் பாவத்திற்பாவமன்றோ, எவ்வாறு தமது மணக்கோலத்தைக் கண்டு களிப்பேன் என்று, மனங்கரைந்து வேண்டிக்கொள்ள, அதைக்கேட்ட கருணைக்கடலாகிய மலைமகட் கிறைவன், முனிவ! உலக நலத்தின் பொருட்டு நீ இக்காரியத்தை நிறைவேற்றுவாயாகில் பின்னர், யாம் ஒரு புண்ணிய தலத்தில் நினக்கு மணக்கோலத்தைக் காட்டுவோம் என்றருளினர். அதன் பின்னர், அகத்தியர் அவ்வாறே தென்றிசை சென்று பொதியமலையின்மீ தமர்ந்த மாத்திரத்திலேயே பூமிப்பரப்புச் சமமாகி விட்டது. கைலையில் எம்பெருமானார்க்கு விவாகமும் முடிந்தது.

இவ்வாறு அகத்தியர் பொதியமலையிலிருக்குங்கால், ஒரு நாள், பரசிவன் மணத்தை முடித்துக்கொண்டு கைலையை யடைந்திருப்பர். அடியேற்குந் திருவாய் மலர்ந்தருளிய மணக்கோலக்காட்சி, எப்போது? எங்கேகாட்டுவரோ? அறிகிலேன் என்று மனங்கசிந்து சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், “அகத்திய முனிவ! அஞ்சற்க, யாம் மிகப்பரியதகடென் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் திருவொற்றியூருக்கு வரக்கூடவாய்,

அங்கு உனது மனக்குறையை நிறையச் செய்கின்றோம்” என்று ஒரு அசரீரி வாக்கு

அகத்தியர் அதைக்கேட்டெழுந்து ஆடிப்பாடி ஆனந்தங் கொண்டாடி, தேவரீர் அடியேன் பால் வைத்திருந்த திருவரு டிறம் என்னே ! என்னே ! என்று எண்ணியெண்ணி, திருவரு ளைப் பன்னிப்பன்னி உடனே பிரயாணப்பட்டு திருவொற்றி லுரை யடைந்து பிரமதீர்த்தத்தில் நீராடி அநுட்டானஞ் செய்து கொண்டு சிவபூசை முதலியவற்றையும் முடித்துக் கொண்டு, படம்பக்க நாதரையும் வடிவாம்பிகையையும் வணங்கிப் பலவாறுகப்போற்றி, நாடோறும் திருவொற்றியூர் மாடவீதியை வலம்வந்து எப்போது எம்பெருமானுடைய திருக்கடைக் கண்ணோக்கெழுமோ ? என்று சிவ சிந்தனையுட னிருந்தனர்.

ஒருநாள், அவ்வாலயத்தில், பலவகை வாத்தியங்கள் முழங்க, கற்பகப்பூமாரி பொற்புடன் பொழிய, மறைகள் ஒலிக்க, தேவமாதர் ஆட, கந்தருவர் பாட, மலைமகளுடன் மணியாசனத்தி லமர்ந்திருக்க, பிரமன் மணச்சடங்கு செய்ய வும், மலையரையன் நீர் வார்த்துக் கொடுக்கவும், மற்றும், பல வகை வியப்புடன் அத் திருமணக்கோலத்தைக் காட்டியரு ளினர்.

அகத்தியனார், அதைக்கண்டு களித்து, கண்களில் ஆனந்த பாஷ்பஞ் சொரிய, மணங்கசிந்து கசிந்து கரைய மயிர்க்குஞ் செறிய, விம்மிதமுடையராய் போற்றி வலம்வந்து பணிந்து, ஆடிப்பாடி, எந்தாய் ! வணக்கம் வணக்கம், அடியேனை யாட் கொண்ட அரசே ! வணக்கம். பிறவி யொழித்த பொம்மானே ! வணக்கம், முத்தியளித் தருதல்வா ! வணக்கம், என்று போற்றி, இறைவ ! இத்தலத்தில் எப்போதும், இத்தகைய கோலந்

துடனே கல்யாண சுந்தரர் என்னுந் திருநாமப்பூண்டு எழுந்
தருளல் வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொண்டனர்.

மற்றும், தம்மைத் தரிசிக்கின்றவர்கட்கு மணம் விரை
வில் முடிதலும் வேண்டும். என்பது முதலான பலவரங்களை
யுங் கேட்க, அவ்வாறே கிருபைபாவித்து விட்டு ஆகிபுரீசர்
மறைந்தருளினார்.

அகத்தியர்க்கு மணக்காட்சியளித்த மான்மியம் முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

தொண்டைமான் திருப்பணி மான்மியம்.

பன்னருங் காஞ்சியாடும் பழுதிலாத் தொண்டைமான்மால்
ஒன்னலர்க் காயமாய னுதவிடு திரிபாற
நன்னக ரொற்றியூசர் நயந்தபுல் மழுவாற்றியர்
இன்னலை மாற்றியீண்டு யிறைத்ததிடு பணிகளாமால்.

அருளிற்றிந்த முனிவர்காவ் ? காஞ்சிபுரியில் அரசாட்சி
செய்து கொண்டிருந்த தொண்டைமான், தனது நாட்டிலுள்ள
குறும்பர்களை யழித்துக்கொண்டு வருகையில் வடகிழத்
திசையிலிருந்த, வாணன், ஒணன் என்னும் இரண்டு குறுநில
மன்னர்கள் இவனுடன் எதிர்த்துப்போராட, தொண்டைமா
னுடைய சேனைகள் அவர்களுடைய சேனைகளைச் சின்ன நின்
னப் படுத்த அவர்கள் தோல்வியுற்று ஒடிப்போய் தமது கோட்
டைக்குள்ளிருந்த பைரவமுர்த்தியைத் தியானித்து, ஒரு
பூதத்தை யுண்டாக்கிக்கொண்டு மீண்டும்போர் செய்யவந்தனர்.

வந்து, போராடுங்கால் அப்பூதம் தொண்டைமானுடைய சைன்யங்களை வாரி வாரியுண்டது ; அதனால் தொண்டைமானுடைய சேனைகள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் ஓடி மறைந்தன.

அதைக்கண்ட தொண்டைமான், நடுக்குற்று இனிச் செய்வதென்னை ? என்று ஆராய்ந்து, திருவேங்கட மலையை யடைந்து விஷ்ணுமூர்த்தியை நோக்கி, எட்டக்கரத்தைக்கூறி ஐம்புலனையடக்கி மோன முற்றுத் தவமாற்றினன்.

அதைக்கண்ட விஷ்ணு, கிருபைகூர்ந்து கருடன்மீதேறி விரைவோடுவந்து தொண்டைமானை நோக்கி, மன்ன ! நினக்கு வேண்டியவரம் யாது ? என்று வினாவியருள, தொண்டைமான் பணிந்தெழுந்து கரங்கள்கூப்பி, இறைவ ! வாணன் ஓணன் என னும் இரண்டு குறுநில மன்னர்களுரான எனது பகைவர்கள் ஒரு பூதத்தைக்கொண்டு என்னோடெதிர்த்துப் போராடி எனது சைன்யத்தை அப்பூதத்திற்கு இரையாக்கி என்னையுந் தன்னந்தனியனாக்கி விட்டார்கள் ; ஆதலின் அவர்களைவெல்ல, தேவரீர் தமது சக்கரப்படையைத் தந்தருளவேண்டும் என்று இரந்தனன். அவ்வாறே தொண்டைமானுக்கு விஷ்ணு சக்கரப்படையை யளித்து மறைந்தருளினர்.

அதைப்பெற்றுக் கொண்டு தொண்டைமான் மீண்டும் போர் தொடங்கவும், அப்பூதம் தனது தண்டாயுதத்தால் அடித்து அச்சக்கரத்தையும் ஓடித்து விட்டது.

அதைக்கண்ட தொண்டைமான் துடுக்கிட்டு இனிச் செய்வதென்னை ? என்று விசாரமுற்று, திருவொற்றியூரையடைந்து, அங்கு பெருந்தவ மாற்றிக் கொண்டிருக்கிற உரோம முனிவர் திருவடியிற்பணிந்து தனது குறையை அவரிடம் கூறினன். அதைக்கேட்ட உரோமரிஷி மனங்கசிந்து பட்டாக்க நாதரைப் பணிந்து சிறிது போது அவரை மனத்தில் உன்னி அவரு

டைய திருவருளைத் தாங்கி, அச்சந்நிதானத்திலிருந்து ஒரு தருப்பைப் புல்லையெடுத்து மழுவாயுதமாகப் பானித்துத் தொண்டை மானிடங் கொடுத்தருளி, ஐய! இதைக்கொண்டு உனது பகைவரை வெல்லுவாயாக, என்று அருள் செய்தனர்.

தொண்டைமான் பணிந்து இருக்கைகளாலும் அதை ஏற்று ஆசீர்வாதத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு போயுங்கால், விஷ்ணுவின் படையே அப்துதத்தை வெல்லமுடியாத விடத்து, இத்தருப்பைப்பால் யாது செய்யும்? அதனால் பெரியாருடைய அருளிருக்கில் எதுதான் முடியுமா? என்று உன்யி, மற்றும், இதையும் பார்க்கலாமென மனத்துள் கொண்டு அதனுடன் போய், வாணியையும், ஓணியையும் முன்பேயல் எதிர்த்தனன்.

முன்போல் அப்துகர் வந்து அப்துகாசன் செய்யவும், அரசன், தருப்பையை அதன்மீது வலினன்; அது மழுவாகச் சென்றபோது பூசுந் அதைக்கண்டு பயந்து ஓ! ஓ! இது நாயது சிவபெருமாலாயது ஆயுதம், இதை நாம் வெல்லமுடியாது, இங்குச் சிறிதுநேரம் இருப்போமாகில் நம்மைக் கொன்று விடுமென்று ஓடுங்கால், அதை, தருப்பையாய்ந்த மழுவாயுதமானது கொன்று விட்டது.

உடனே தொண்டைமான் வெற்றி முரசுலாந்து அவர்களுடைய கோட்டைகளைத் தன் வசமாக்கிக் கொண்டனன்.

அதன் பின், தொண்டைமான், மீண்டும் திருவொற்றி யுரையடைந்து உரோமமுனிவரைத் தரிசித்துப் பணிந்து ஐய! இனி யான் செயற்பாலதாகிய தொண்டு யாது? என்று வினாவினன். அதற்கு உரோமமுனிவர், அன்ப! இவ்வாலயத்திற்கு, கிருமதில், மண்டபம், கோபுரம், முதலானவற்றைக் கட்டுவித்துத் திருவிழாவும் செய்வாயாக, என்று கட்டளை யிட்டனர்.

பின்னர் தொண்டைமான் உரோமரிஷியின் ஆணையைச் சிரமேற்றாங்கி, காசிமாநகரை யடைந்து, ஐதூறு சிவலிங்கங் களையுங் கொண்டுவந்து திருவொற்றியூரில் குடியேற்றி, ஆல யத் திருப்பணியையும் செய்து முடித்து, அவ்வாலயத்திற்குக் காவலாக, வீரமாகாளியையும், அவளுடைய மந்திர சக்கரத் தின் தாபிதமாகிய ஒருவட்டப் பாதையையும் ஏற்படுத்தி, மாவிரதப் பிராமணர்களுக்கு பொருளனைத்தும் விளங்குமாறு உபதேசித்தருளும் மூர்த்தியாகிய பரசிவத்தையும், தியாக ராஜருடைய திருக்கோவிலுக்கு மேற்குப்புறத்தில், தாபித்து, ஏழுகாளிகட்கும் வைரவர்கட்கும், மற்றையயோர்கட்கும் வரி சையாய் ஆலயங்கலையமைத்து, ஊர்கலையும், அங்குவேண்டிய வளப்பங்கலையும் வகுத்து, பல தீர்த்தங்கலையும் புதுப்பித்து, மாசிமாத, மகநட்சத்திரததில், சுமுத்திர தீர்த்த முதலான மகோற்சவங்கலையும் வகுத்து, அவ்வாறே சிவாசாரியரைக் கொண்டு நடத்தி, உரோமரிஷியைப் பூசித்து, பலநாள் அவருக் குக் தொண்டுபுரிந்து, அவருடைய அநாஞ்ஞையால், காஞ் சியையடைந்து இனிது அரசாட்சிசெய்து கொண்டிருந்தனன்.

தொண்டைமான் திருப்பணி மான்மியம் முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

லவன் வேள்வி மான்மியம்.

எண்ணில்சீ ரிலவனா ரித்தலத்தின்
 மகிமைகளை றினிதினோர்ந்து
 மண்ணில்மா தலமாகு மிவண்மருவி
 மறுவில்பிர தேகாஷந் தன்னிற்
 பண்ணிரா சயுறையம் பயனடைந்து
 படம்பக்கர்ப் பாதம்போற்றி
 நண்ணியே யரசாட்சி நலந்துய்த்து
 நற்பெயரும் நாட்டினனல்.

சிவஞானச் செல்வர்கனான முனிவர்காவ் ! பிரமணிக்
 தில் திருவொற்றியூர் மகிமைகளைக் கேட்டு இனிதுணர்ந்திடுங்க
 நாரதர், ஒருநாள், அயோத்தியையடைந்து இராமபிரமணின்
 புதல்வனாகிய இலவனைக்கண்டனர்.

உடனே இலவன், நாரதரின் திருவடி யில் நன்குபணிந்து,
 தனது சிம்மாதனத்தமர்த்தி, முனிவர் ! யான் பிரமபதனியை
 யடைய விருப்புற்றேன், அதன் பொருட்டுச் செயற்பாலது
 யாது ? அதை எனக்கருள்வீராக, என்று வேண்டிக்கொண்
 டனன்.

அதைக்கேட்ட நாரதமுனிவர் அருள்கூர்ந்து, அன்ப !
 இது நிறைவேறுவதற்கு, அனைத்தினுஞ் சிறந்த இராசசூய
 யாகமே செய்யற்பாலதாம். அது திருவொற்றியூரென்னும்
 திவ்யத்தலத்திற் செய்வையேல் இனிது நிறைவேறும், என்
 மருளி விட்டு மறைந்தனர்.

பின்னர், இலவன் அவ்வாறே செய்யக்கூற்தி, அயோத்
 தியை விட்டுப்புறப்பட்டு, பலதேசத்து அரசர்களை வென்று

கொண்டு காஞ்சிபுரியையடைந்து, கம்பாநதியில் தீர்த்த மாடி, மாமரத்தடியி லெழுந்தருளியுள்ள, காமாட்சியோடு கூடிய ஏகாம்பரநாதரைப்பணிந்து !போற்றிக்கொண்டு திரு வொற்றியூரையடைந்து இராசசூய யாகஞ்செய்தற்குரிய நல்ல நாளை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அங்குச்சிலநாள் வசித்

திருவொற்றியூரான் திருவருளால் ஒருசிவனடியார் அவ னிடம் வந்தனர். அவர், சுக்கிலபக்ஷம் திரயோதசி, அல் லது, கிருஷ்ணபக்ஷத் திரயோதசி, உதயாகி, உதயாந் தம் அறுபது நாழிகைகளிலும் இருப்பது உத்தமமாகிய பிரதோஷகாலம், முப்பதுநாழிகைவரை யிருப்பது மத்தி மம். இருபத்தாறேகால் நாழிகைக்குமேல் ஒருவினாடியாவது இருப்பது அதமம். துவாதசியுடன் கலந்து வருவது அத மாதமம்.

ஒருநாளுக்கு முகூர்த்தம் பதினாறு, அவற்றுள் மத்தியி லுள்ள முகூர்த்தங்கள் எட்டு. அவற்றுள், உதயாகிமுதல் ஏழுமுகூர்த்தங்களைக்கழித்து, எட்டாவது முகூர்த்தமே பிர தோஷகாலமாம். ஒருமுகூர்த்தமென்பது மூன்றே முக்கால் நாழிகை கொண்டது. அதை மூன்றாப்பகுத்து முதற்பகு தியில் பிரதோஷத்தைக் கொண்டாடுவது உத்தமம், இரண் டாம்பிரிற்கொண்டாடல் மத்தியமம். மூன்றாம் பகுதியிற் கொண்டாடல் அதமம்.

பிரதோஷ சமயம் ரஜனிமுகவேளை, அதாவது மஞ் சள் வெய்யிற் கடும்போது, ஏகாதசியில் சிவபெருமான் விஷத்தையுண்டு, துவாதசியில் விழித்திருந்து, திரயோதசி யில் நடனஞ்செய்த அவசரமாம், பிரதோஷகாலத்தில், சிவா லயத்திற்குள் தேவர்களனைவரும் வந்திருப்பார்கள். ஆகை யால் அப்போது சிவாலயத்தைத்தவிர்த்து வேறிடஞ் செல் வோர் நரகடைவர்,

பிரதோஷகாலத்தில் கணிகையரின் ஆட்டத்தைக் காண வந்தவரும் சிவஞானமடைவர்.

பிரதோஷத்தில், நந்தியின் இடப்பாகத்தைத் தொட்டுக்கொண்டு, அதன் கொம்புகளின் நடுயில் சிவரிராஜைத் தரிசிக்கில் வினையனைத்தும் போம். பிரதோஷத்தில் வலம் வரில் பிணியெலாம் நீங்கும். அக்காலத்திற் செய்த சிவத் தொண்டு சிறிதாமாயினும் கோடானுகோடியாய்ப் பலனை யளிக்கும்.” என்று பிரதோஷ மகிமைகளைக் கூறினர்.

அதைக்கேட்ட இலவன், பிரதோஷகாலமே இராசசூய யாகத்திற்கு நல்லதினம் என்று தீர்மானித்துக்கொண்டு காஞ்சியை விட்டுத் திருவொற்றியூருக்குப் புறப்பட்டுப்போது அவனது அன்பை வெளிப்படுத்தற் பொருட்டு திருவருளால் நிறைய மழைபெய்யத் தொடங்கியது; மழை மிகுதியால் வெள்ளந்திரண்டு ஓடியது, அதனால் வழியே தெரியாமல் தடமாடும்படி. நேரிட்டது.

அதைக்கண்ட இலவன், பிரதோஷகாலம் நெருங்கியது மழையோ சிறிதும் விடவில்லை. பிரதோஷகாலத்தைக் கடந்து நான் திருவொற்றியூருக்குச் செல்வதெனில்... இறத்தலே நலம் என்று துணிந்து தனது வாலோயுருவித் தனதுகழுத்தை வெட்டிக்கொள்ள முயன்றான்.

கருணைக்கடலாகிய திருவொற்றியூரீசர் அருண்மேனீட்டால் உடனே இடப்பாகஞாடராய் இலவனுக்கு அவிசிடத் திலேயே காட்சி கொடுத்தருளினார்.

அக்காட்சியைத் தனது கண்குளிரக்கண்ட இலவன், எந்தாய்! இவ்விடம் இது முதல் “இலவனார் பேரார்” என வழங்குவரல் வேண்டும். [இது சென்னைபிரெஞ்சு புனிதருந்த வல்லிக்குப் போகும் வழியில் போரூர் எனப்படுகின்றது.]

இங்குத் தேவரீர் சுயம்புவாகத் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளல் வேண்டும், என்றிரந்தனன். சிவபெருமான் அவ்வாறே வரமளித்துவிட்டு மறைந்தருளினர்.

பின்னர், இலவன் அங்கிருந்து திருவொற்றியூரையடைந்து தீர்த்தமாடி படம்பக்கநாதரையும், வடிவுடையம்மையையும் பணிந்துபோற்றி, பிரதோஷகாலத்தில் அங்கு இராசசூரியாகத்தைச் செய்து நிறைவேற்றி, பலவித வரங்களைப் பெற்று அயோத்தியை யடைந்து இனிது அரசாட்சிசெய்து கொண்டு வாழ்ந்தனன்.

இலவன் ஷேர்விமகிமை முற்றிற்று,

உ

• திருச்சிறம்பலம்.

எழுத்தறியும் பெருமான் மான்மியம்.

“அறத்தினைக் குறையென வகக்கணக் கெழுதுமா
றெறுத்தமார் தாதன்முன் னெற்றியூர் நீங்கலென்
குறித்தல்கண் டயன்குளம் குளித்துநற் குமரனாய்
முறுக்கெனி னெற்றியூர் பொழிவதற் கெளியதோ.”

மெய்த்தவர்கான் ! பூர்வம் கிருநாயுதத்தில் அரசாண்டு வந்த மாந்தாதா வென்னும் மன்னன், வஞ்சனையார் பொருள் தேடாதவன். உண்ணமைய நாடுபவன், அரசுநீதிப்படி உலகையாள்பவன். உடம்பெலாம் வெண்ணிறணி பவன். திருநீறில்லாதாரைத் தரிசியாதவன். சிவநேசன். சிவனடி யார்க்குத் தாசன். பலவகைக் கிவநாடுங்களைச் செய்யவன். குளம், சத்திரம், சிவலோகி முதலான தருமங்களை யுஞ் செய்பவன்.

பெருங்கீர்த்தியும், அருஞ்சீர்த்தியு முடையவன். கல்வியிற் கடலான். செல்வப்பெருக்கான். சான்றோராத் சூழப்பெற்றவன் அத்தகைய, அயோத்தி நாடாண்ட மன்னன், மூர்ப்படைந்து நரையுற்று, தசைவற்றி, பற்கள்வீழ்ந்து, சொற்கள் சோர்ந்து வருந்தும்போது,

ஒருநாள் சிவஞ்சகரை நோக்கி, ஐயன்மீர்! யான் இன்னும் இங்குத்துன்புறவண்ணம் விரைவில் உடல்நீங்குமாறு செயற்பாலது யாது? என்றான். அதற்கவர்கள் புண்ணிய மிகுந்த திண்ணியமன்ன! நீர் செய்துவரும் புண்ணியங்கள் கேடுறும்படி. ஒரு காரியத்தைச்செய்யில் அவ்வாறாகும் என்றான்.

அதைக்கேட்ட மாந்தாதாவானவன், அவ்வார்த்தையை நம்பி, கருணிகளை (கணகளை) யடைத்து, “நீ உடனே சென்று சிவத்தலங்கட்கு நான் நடந்துவரும் தருமங்களை யெல்லாம் குறைத்துக் கணக்கெழுதிவிட்டு வருவாயாக” என்று ஆணையிட்டான்.

கருணிகளும், அவ்வாறே எழுதி அக் கணக்கெட்டையும் அரசன்பால் கொடுத்தனன். அதைப்பார்க்க, அதில் “திருவொற்றியூர் நீங்கலாக” என்று எழுதியிருந்ததைக் கண்டு வெகுண்டு கருணிகளைத் தண்டிக்க முயன்றான்.

கருணிகள், ஐய! திருவொற்றியூர் நீங்கலாக, என்னும் எழுத்து எனது கையெழுத்தன்று, என்று இரங்குகிற, அரசனும் பார்க்குங்கால் அதுமாத்திரம் வேறொரு கையெழுத்தாக இருந்ததைக் கண்டு கோபந்தணிந்து, அதையடித்து விட்டு அவ்வேட்டைத் தனது அரசன்மனையிலுள்ள ஒரு அறையில் வைத்து மூடிவிட்டான்.

மறுநாள் அந்த ஏட்டை யெடுத்துப்பார்க்க மீண்டும் அவ்
வெழுத்து அவ்வாறே யிருந்தது. அதைக்கண்டு வியப்புற்றவ
னாய் இது தெய்வீகமாகிய எழுத்தென்று தெளிந்து ‘திரு
வொற்றியூர்ப்’ பெருமானுடைய மகிமையையுணர்ந்து உடனே
திருவொற்றியூரையடைந்து தனது மனையாளுடன் திருவீதி
யில் நடந்துவந்து, பிரமதீர்த்தமாடி, படம்பக்க நாதரைப்
பணிந்து முன்போல் இளமைப்பருவத்தை யடைந்தனன்.

அதைக்கண்ட மாந்தாதா, பேருவகை பொங்க, சுவாமி
சந்நிதியினின்றுகொண்டு போற்றி, மங்களகுணங்கள் நிறைந்த
மாதேவ! எங்களை அடிமை கொள்ளுதற்குத் திருவுளத்
தெண்ணி, கணக்கேட்டில் வரிப்பிள்ளத்தெழுதிய எழுத்
தறியும் பெருமானே! நின்கருணை இருந்தவாறென்னே?
என்னையாண்டருளுவாய் என்று பலவகையாக வழத்தி,
“ இவ்வடைந்த நாயனார் ” என்னுந் திருநாமத்தால் ஒருசில
விங்கத்தை அங்குத்தாபித்து, பூசித்து, பல்லாயிரங்கோடி
தருமங்களை திருவொற்றியூரில் செய்துவிட்டு, அயோத்தியை
யடைந்து அரசாண்டு கொண்டிருந்து முடிவில் கைலையை
யடைந்து சிவனடியில் வாழ்ந்தனன். இது நிர்த்த மகிமை
யெனவும்படும்.

பெருமானார் எழுத்தறிந்த மான்மிய முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

தி ய ரு கே ச ர் ம ர ன் மி ய ன்.

“ஆருருக் கருகிலுற்ற வாடகத் தலத்த மர்ந்த
ஏருரு மந்தணருக் கேலேல சிங்க னிடம்
சீருரும் மணியளிக்கச் செய்த வரூட்டி நம் வார்த்த
தேருரும் மாணிக்கத் தியாகர்நலங் கொடுத்தால்.”

சீவன் முத்தர்கனான முனிவர்கள் ! முன்னொரு காலத்
தில் அந்தணர் குலத்திற் சிறந்த இரண்டு வவரு கைகள்,
வடமொழியில் இரண்டு பதிகங்களும் பாடிக்கொண்டு, சிவ
லோகமாவிய திருவொற்றியூருக்கு வந்தார்கள். அந்தரன் என்,
அவ் வடமொழிப் பதிகங்களைக்கேட்டிடு மந்தர்த்த, அந்நன்
பொருட்டிப் பரிசுகொடுத்தனர். ஆனால் அவர்கள் அங்குல்
விருப்பில்லாதிருந்தனர்.

அப்போது திருவொற்றியூரிலுள் என், ஸ்ரீமன் ! நீயி
வாழ்விடம் யாது ? இங்குவந்தகாரணம் என்ன ? நாங்கள்
அன்போடளிப்பதை எற்றுக் கொள்ளாததற்குக் காரணம்
என்ன ? என்றனர்.

அதற்கு அவ்விருவரும், அன்பர்கள் ? நாங்கள் வாழ்ந்
தனரோ, ஆடகபுரியாம், அதன்மகிமையைக் கேட்டிருக்கோம் : -
முன்னர் ஏழு முனிவர்கள், கலிகாலக்கொடுமைகளி னின்றும்
தப்பித்துக் கொள்ளுதற்கு, பிரமனிடம்போய் வேண்டிக்
கொள்ள, பிரமன், கருணைக்கடலாகிய பரசிவனிடத்துற்செல்
லுமாறு செலுத்த, பரசிவன், ஆடகபுரியையெ ன்று தவஞ்
செய்யில் கலிகாலக்கொடுமை தொடராதென்று கூட விளாபித்
ட்டானினர். அவ்வாறே ஏழுமுனிவர்களுஞ்சென்று தவஞ்
செய்கின்ற தலம் ஆடகபுரியாம்.

மற்றும், அரிதுயிலமர்ந்த மாயோனுடைய உந்தியக் கமலத்தில் எழுந்த பிரமனை, மாயோன் இவ்வாடகபுரிக்கு அனுப்பித் தவஞ் செய்விக்க, பிரமன் தவஞ்செய்து வேதாக மங்களின் உண்மையையுணர்ந்து படைப்புத்தொழிற்கு ஆற்றலையடைந்து கொண்டது இத்தலத்திலாம்.

அகத்தியரால் உண்டாக்கின, நீர்த்தம், நதி, சிவகங்கை, சூரிய சந்திர நீர்த்த முதலாரின இத்தலத்திலிருக்கின்றன.

மற்றும், திருந்தண்டலை, திருவாய்மூர், திரு இடும்பை, வேதாரணியம், திருக்களரி, திருக்கோட்டூர், திருத்தெங்கூர் முதலான அரிய பெரிய சிவத்தலங்களாற் சூழப்பெற்றது இத்தலம்.

முசுருந்த மன்னனாற் செய்யப்பெற்ற பலதிருப்பணி களையுமுடையது.

நாங்கள் பலவகையாய்த் தேடிய பொருளை இத்தகைய ஆடகேசருக்கே அருப்பணஞ் செய்வோம்.

இந்த ஆடகபுரி என்பது திருவாரூர்க்குத் தென்புறத் திலுள்ளது.

அத்தகைய ஆடகேசரப் பெருமானார்க்கு நாங்கள் செய்துள்ள இரத்தினமாலைக்கு நடுநாயகமணி ஒன்று அகப்பட்டா மையால் சிவபெருமானைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தோம் அப்போது, “திருவொற்றியூருக்குச் சென்றால் அவ்வண்ண மாகிய மணி கிடைக்கும்,” என்று அசரீரிவாக் கெழுந்தது; ஆதலின் இத்தலத்திற்கு வந்தோமென்றனர்.

அதைக்கேட்டவர்கள், அப்படியானால், அந்தணர்கள் ! நீங்கள் படர்ப்பக்க நாதராகிய திருவொற்றியூரீசர் சந்நிதியில் அவ்வாடமொழிப் பதிகங்களை விரித்துரைக்கில் உங்களுடைய எண்ணம் நிறைவேறி விடும் என்றனர்.

அவ்வாறே அவ்வந்தணர் சிறுவர்கள் திருவொற்றியூ
ரீசர் சந்நிதியில் அவ் வடமொழிப்பதிகங்களை அரங்கேற்றங்
கால், எந்தையராகிய கருணாநிதிக்கடவுள் சிவசின்னங்களை
நிறைய அணிந்துள்ள ஒரு சிவத்தொண்டராய்த் திருமேனி
தாங்கி எழுந்தருளி வந்து, வித்துவ சிரோமணிகான் ! நீங்கள்
விரும்பிய இரத்தின மணியைத் தேடிக்கொடுக்கின்றேன்
வாருங்கள் என்று, திருமயிலையிலுள்ள ஏலேலசிங்க ரெட்டி
யாரிடம்போய், எங்கட்கு சில இரத்தினங்கள் வேண்டு
மென்று அவரைக்கேட்க, செட்டியார் வணக்கத்தோடு தன்
னிடத்திலுள்ள ஆரிய பெரிய இரத்தினங்களை யெல்லாம்
கொண்டுவந்து அவர்கள் முன் வைத்து விட்டனர்.

அதைக்கண்டு, இவற்றின் யார் வேண்டிய இரத்தின
மணி இல்லையென்றனர், ஐய ! அரசாங்குகென்றே ஒரு இரத்
தினம் வைத்திருக்கின்றேன் என்றனர். ஆற்றைல், அதைக்
காட்டுவீராக என்றனர். அவ்வாறே அதைக்காட்டி, அந்த
ணர்கள் பார்த்து இத்தலை எங்கட்கு வேண்டிய தென்றனர்.

உடனே, வந்த சிவனடியார் அம்மணியை யெடுத்து, அந்
தனர் கையில் கொடுத்துவிட்டு மறைந்தருளினர்.

ஏலேலசிங்கர் இதைக்கண்டு இங் திருவருள் விளையாட்
டென எண்ணிக்கொண்டு தனது மனைக்குச் சென்று விட்டனர்.

அந்தணர்களும், அம்மணியை எடுத்துக்கொண்டு இங்கு
வருங்கால், கள்ளர் அதைக்கவர் நினைக்க, இடையில் ஒரு வெள்
ளத்தை யுண்டாக்கிக் கள்ளர்களைத் தடுத்தருள, திருவொற்றி
யூரை யடைந்து படம்பக்கநாதரைப் பணிந்து போற்றிக்
கொண்டு ஆடகபுரியை யடைந்தனர்.

இதையுணர்ந்த சிலர், அரசனிடஞ்சென்று, “மன்ன ! தங்
கட்கென்று வைத்திருந்த விலையிலா மாணிக்கத்தை ஏலேல

சிங்கர் ஒரு அந்தணருக்குக் கொடுத்து விட்டனர்” என்று சொல்ல, உடனே அரசன்மிக வெகுண்டு செட்டியாரை அழைப்பித்துக் கேட்க, செட்டியார், ஐய! இரத்தினம் தயாராய் இருக்கிறது நல்லநாள் அன்மையின் கொண்டுவரவில்லை நாளைக்குக் கொடுக்கின்றேன் என்றனர். அதைக்கேட்ட மன்னன் கோபந்தணிந்து அப்படியேயாகுக, நீர் போகலாம் என்று அனுப்பி விட்டனன்.

பின்னர், செட்டியார் தனது வீட்டிற்குவந்து, அதுவே ஏக்கமாய் இடையறாது சிவத்தியானத்தையே செய்து கொண்டிருந்தனர். அப்போது அவதூர நித்திரையில், “பயப்படற்க நினது பெட்டியில் இரத்தினம் இருக்கின்றது” என்று திருவருட் கணவுகண்டு விழித்து, பரசிவனைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

திடீரென ஏவலாள் வந்து செட்டியாரைக் கொண்டுபோய் அரசன் முன்னிலையில் விட்டு விட்டனன்.

அரசன், மிக வெகுண்டு இரத்தினம் எங்கே! என்றனன், ஐய! நான் பெட்டியைத்திறந்து இரத்தினத்தை எடுத்துக் கொண்டு வருவதற்குள் ஏவலாளர்கள் என்னை மடக்கிக் கொண்டு வந்து விட்டார்கள் என்றனர்.

அற்றேல், அப்பெட்டியை இங்கு வரவழைக்கலாமென்று ஏவலாளரை அனுப்பி அதைக் கொண்டுவந்து சேர்க்க, செட்டியார் கருணைக்கடலாகிய சிவபெருமானது தியானத்துடனே பெட்டியைத் திறந்தனர். அப்பெட்டியில் ஒரு பைரிறைய மாணிக்கங்குன்றந்தன; அவற்றுள் ஒன்றை எடுத்து அரசன் கையில்லுகொடுத்தனர்.

அரசன் மிகமகிழ்ந்து செட்டியாரே! இன்னும் ஒரு மாணிக்கத்தை எடும் என்றனன், இவ்வாறே அநேக இரத்தினங்களைப் பார்த்தவுடன் கண்கள் கூசு, மன்னன் அன்பின் மிகுதியால் செட்டியாரைக் கட்டியனைத்துப் பாராட்டி, அவரது மனைவரை காலால் நடந்து சென்று பலவுபயாரங்கள் புரிந்து திரும்பினன்.

செட்டியாரும் திருவொற்றியூர் மாணிக்கத்தியாகரை வாழ்த்திக் கொண்டே இனிது வாழ்ந்து, இம்மை மறுமைப் பயன்களை யடைந்து உயர்ந்தனர்.

தியாகேசர் மான்மியம் முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்,

பட்டினத்தடிகள் முத்திபெற்ற மான்மியம்.

முனிவர்கள்! அப்பால் ஐயர் திருவொற்றியூரை யடைந்து, திருவொற்றியூரனைக் கருங்கருதிய மனத்தினும் கடிது வருவார்.

இவ்வாறிருக்குங்கால் திருவொற்றியூர்ப் பெருமான் திரு வருளமுதம் ஊறிப்பெருகலே.

“கண்டங் கரியதாங் கண்முன்றுடையதா
மண்டத்தைப்போல் வழிகியதாம்—நீதாண்டார்
உடலுருகத் தித்திக்ரு மோங்குருக தொற்றிக்
கடலருகே நிற்குங் கரும்பு.”

என்ற தனி வெண்பாப்பாட்டை பாடிக்கண் - சராசர முழுவதும், குருளின்க சங்கமங்களாகக் கண்டு ஆபரணம் மிக அன்பு பெருக,

“வாமியெல்லார் தீர்த்த மணலெல்லாம் வெண்ணீறு
காவறங்க ளெல்லாங் கணநாதர்—பூவுலகில்
ஈதுசுவலோக மென்றென்றே மெய்த்தவத்தோர்
ஓதூர் திருவொற்றியூர்.”

என்ற திருவெண்பாவாற் றுதித்துப் பன்முறை பணிந்தெ
ழுந்து, திரு எல்லையைக் குறித்து வணங்கி உட்புகுந்து திரு
வீதி யடைதலும் தம்மை யறியாதெழுந்த பேராசைக்கடலுள்
மூழ்கி,

“ஒடுவிழுந்து சிப்பாயு மொன்பதுவாய்ப் புண்ணுக்
கிடுமருந்தை யானறிந்து கொண்டேன்—கடுவருந்துந்
தேவாகிதேவன் றிருவொற்றியூர்த் தெருவிற்
போவாரசியிற் பொடி.”

என்ற தனித்திரு வெண்பாவை யோதி, மேலும் மேலும்
அடங்காக்காத லெழுந்தமைபின்.

“கடப்படுவாரறியார் புரமுன்றையுஞ் சுட்டிரான்
றிடப்படுமாமதிற் றென்னொற்றியூரன் றெருப்பரப்பில்
நடப்பவர் பொற்பத நந்தலை மேற்பட நன்குருண்டு
கிடப்பதுகாண் மனமே விதியேட்டைக் கிழிப்பதுவே.

என்று துதித்து, அத்திருவீதியை அங்கவலர் வந்து சந்தி
யையடைந்து, அடியவர் தங்குருக்கு ஆராவமுத னென்னும்
திருவொற்றியூரனை அடங்காத அன்பு பெருக விழியான் முகந்
துண்டு அருட்டகடலிலிலைந்து அழுந்து உடல் குழைய அன்பு
நெக்கு விட்டுருகக் கரைந்து கரைந்து கண்ணிருங் கடப்பையு
மாய்க் கைகளுர்சிமேல் வைத்து,

திருவொற்றியூர்த் கொகை.

“இருநிலமடந்தை யியன்வினி, லுடுந்த
யொருகடன் லேகலை முகமெனப் பொலிந்த
வொற்றி மாநக முடையோய்,

என்றெடுத்து அகவலொருபா வொருபதாகிய ஒற்றியூர்த் தொகையைப் பாடி முடித்துத் துதித்து, தம்வசமிழந்து பரவசமுற்று நெடுநேரம் நின்று பின்தெளிந்து பிரியாவிடைபெற்று மீள்வார், படம்பக்கப் பெருமானார் திருவடியிலே,

“ஐயுந் தொடர்ந்து விழியுஞ்செருடு யறிவழிந்து, மெய்யும் பொய்யாகி விடுகின்றபோதொன்று லேண்டுவன் யான், கையுந் தொழப்பண்ணி ஐந்தெழுத்தேதாநடிந் கற்பியுமே.”

என்று விண்ணப்பித்து, அரிதுபுறம் யோந்து, திருவெல்லையைப் பிரியாதவராய், சாக்கிர முதலிய ஐந்தவத்தைகளையுங்கடந்து, அருளுக்குத் தம்மையுணவாக்கி, முழுவுதும் விழுங்கப் பட்டாராய், தத்துவ முழுவுதும், இச்சைவழி பணிதேடி, பிரணவமே திருவுருவாக அருட்சகசம்நிறக்கவே உலகில் பேயாகப் பசுமேய்க்குஞ் சி.வவரோடுகூடி, ஆடியும் நாடியும் பலவினையாடல் புரிந்திருக்கு நாளில், முதல்வன் முறையேநி, அருட்புலம்பல், இறந்தகாலத்திரங்கல், நெஞ்சொடு புலம்பல், அருட்புலம்பல், புரணமலை, நெஞ்சொடு மகிழ்தல், உடற்கூற்று வண்ணம் என்னும் நூல்களை அநுரிச்செய்து, பருவிரைமேய்க்கும் அச்சிறுவரோடுகூடி, மறைஞ்சுன்றிலும், புள்ளைச் சூழலிலும், பலவினையாடல் செய்து வீற்றிருக்கு நாளில், ஐந்தெழுச்சருச்சனை முறைப்படி செய்து திருவருளுக்குத் தம்மை முற்றும் உணவாக்கி, தத்துவ முழுவுதும் தாபரியல்வேறுபட்டு அருள் வடிவாய்த் தம் வசப்படவே, தாம், பஞ்சாவத்தையை யுங்கடந்து, பஞ்சபூத காரியமாகிய நூலடிப்பிட்டு பஞ்சாக்கர காரியமாகிய மந்திர சரீரமாகத் திரிந்து நின்றது.

அப்போது, திருவெண்காட்டடிகளுள், உடனினையாடும் சிறுவர்களை நோக்கி, சிறுவர்காள்! நங்குட்குச் சில வினோதங்காட்டுவோம், எம்மை, ஒரு குழி, கெல்லி ஆதிநிறுத்தாடுமென அவர்களுக்குக்கூற, அவர்களும் அவ்வாறே பிழைத்தாடின,

வியப்புண்டாம்படி வெளிப்பட்டு அடிகள் வேறோர் மணற் குன்றின்மீது நின்றனர். அது கண்டு அவர்கள் மனங்களித்து, மீட்டும் மீட்டும் புதைக்கப் புதைக்க வெளிப்பட்டு நின்று பராக் குக்காட்டி அப்பால் ஒருவிசை புதைக்க, இவர் வெளிப்படாமல் சிவலிங்கமாய் முளைத்து நின்றார். அப்போது சிறுவர்கள் கண்டு வியப்பும், அச்சமும் அடைந்து ஊரிலுள்ளவர்களுக்கு நடந்தவற்றை அறிவிப்ப, அவர்கள் யாவரும் திரண்டு வந்து அவ்வற்புதத்தைத் தத்ததமது கண்கள் செய்த தவப்பயன் பலிக்கும்படி தரிசித்தனர், பூமழையும் பொழிந்தது தேவ தூந்துவி முழங்கிற்று, முனிவரும் சிவனடியவரும் அரகர வென்று முழங்கினர். உலகெலாம் பேரானந்த வெள்ளத்தில் மூழ்நின. இம்முத்தியே முடிவான முத்தி நிலையாம், என்று முனிவர்களுக்குச்சூதர் அருளிச்செய்தார்.

பட்டினத்தடிகள் முத்திபெற்ற மான்மியம் முற்றிற்று.

உ
திருச்சிற்றம்பலம்.

இராமலிங்க சுவாமிகளின் திருவொற்றியூரான்
உபாசனை மான்மியம்.

இராமலிங்கப் பெருமானார் செல்வ ரிகுந்தோங்கும்கென் னைக்கு அணித்தாயும் ஆளுடைய நம்பி, ஆளுடைய பிள்ளை

யார், ஆளுடைய அரண்மனை, என்னும் முவர் தாழ்த்திக்கொண்ட முதுமைபுடையதாயும், சந்தரமுர்த்தி சுவாமிகளை, சங்கிலி நாச்சியார் மணவாளமாகக்கொண்ட மாண்புடையதாயும், மாணிக்கத்தியாகர், இளமைதந்த தியாகர், எழுத்தறிபுரப் பெருமானார், வியாகரண வியாச்யானேசுவரர் முதலான திருநாமங்களைப் பூண்ட முர்த்திகளை யுடையதுமாகிய திருநெவாற்றியூரையடைந்து நாடோறும் நியதமாய் அத்தல் விருத்தியாகிய அத்திமரத்தடியில், அசையாதமங்கு, ஐரம் லண்டம், தம்பலமறந்து, ஒற்றியூர்ப் பெருமானையும், திருமுருகத்தரி யம்மையாரையும், அநன்யமாய் உபாசித்துவருகின்றார்.

ஒருநாள், தம்முடைய மாணவர்கள் பலரும் தம்மைச் சூழ்ந்துவரத் திருவொற்றியூரக்குச் செல்லும் இராமலிங்கப் பெருந்தகையார், இடைவழியில் மறைவந்தவையால் சூழ்ந்துவழியாக அவர்களுடன் மறைந்தனர்; அழைத்த அருக்கன்மீட அனைவரும் திருநெவாற்றியூரி விழுந்தனர்.

மற்றொருநாள், ஒற்றியூர்ப் பெருமானைத் தரிசித்துவிட்டு இராமலிங்கப் பெருந்தகையார் ஓடிடத்தில், கண்ட தாயில், அதனையறிந்த கள்வனொருவன், இவரடியில்வந்து வலதுகாது விருந்த கதிக்கலைக் கழற்றினான். அதனையறிந்த இராமலிங்க சுவாமிகள் இடது காதையும் திருப்பிக்காட்டி அக்கன்வன் அக்காதிவிருந்த கடுக்கனையும் கழற்றிக் கொண்டுபோய் விட்டான்.

இவ்வாறாக நம்முடைய வாழ்வின் பொருட்டாகத் தம்முடைய வாழ்வை விடுத்த தயாநிதியாகிய இராமலிங்கப் பெருமானார், சதாநினைவாக அசையாத்திரவிருத்தியாய் நாளில், ஒருநாள் திருநெவாற்றியூரினான் படையணத்தொருவரின் ஆலயத்திற்கு அருகிலிருக்கும் குளத்திற்கருகே சென்றனர்.

அங்குப் பலநாட்களாகப் பட்டினத்தடிகளின் ஆலயத்தொண்டு புரிந்து வந்த, வயது முதிர்ந்த ஒரு அம்மையார் இராமலிங்க சுவாமிகளை நோக்கி, அடிபணிந்து அன்போடு, ஐய! அடியாள் உய்யுமாறு ஒரு அற்புதநெறியைக் காட்டியருளல் வேண்டுமென்று வேண்டிக்கொள்ள, உடனே பெருமானார் அம்முதியாளின் அரிய பக்குவ நிலையைபுணர்ந்து ஒருபடி மணலை வாரி அவர் கையிற்கொடுத்து மூடிக்கொள்ளுமாறு பணித்தனர். அவ்வம்மையாரும் அவ்வாறே மூடிக்கொள்ளத், தாம் அவ் விடத்தைவிட்டு டகன்றுவிட்டார். அகன்றவுடன் அவ்வம்மையார் தமதுகையைத் திறந்துபார்க்க, அம்மணலெல்லாம் சிறு சிறு சிவலிங்கங்களாவே தோன்றின; தோன்றவும், அகமிக மகிழ்ந்து அன்றா முதல் இராமலிங்க சுவாமிகளிடத்தில் அனாவிலா அன்புடையராய் வழிபட்டு வந்தனர்.

இத்தகைய மோம்பாடுகளையுணர்ந்து இராமலிங்க சுவாமிகள் ஒற்றியூரையடைந்து பெருமானாரைப் பணிந்து எழுந்து மனங்ககிந்து ஆனந்தபாட்பம் இருகண்களிலும் ததும்ப,

“ சிந்தை மயங்கித் தியங்குகின்ற நாயேனை
முந்தையனைத் தொலைத்துன் மொய்க்குமுந் காளாக்காதே
நிந்தையா நோயா நிகழவைத்த நீதியுதோ
எந்தையீ யொற்றி யெழுத்தறியும் பெருமானே,

என்றற் றொடக்கத்து அரியபாடல்களைப்பாடி வழிபட்டு வந்தனர்.

இவ்வாறு பலநாள் திருவொற்றியூரையடைந்து வழிபாட்டுச் சென்னையம்பதிக்குவந்துகொண்டிருக்கும்போது ஒரு நாள் மாலை, மிக நேரமாகி விட்டபடியால் தமது மனைக்குவந்து பார்க்க, தமையானின் மனைவி முதலியோர்கள் கதவைத் தாவிட்டுக் கொண்டு உள்ளே உறங்கி விட்டனர்; அப்போது

சுவாமிகள் அகாலத்தில் வீண் கொந்தைய எதற்கென்று வெளியில் படுத்துக் கொண்டனர். படுத்துக்கொண்டு சிறிது நேரஞ்சென்ற பின்னர் தமது அண்ணையாயைப் போன்ற ஒரு மாத வந்து, அப்பா! மைந்த! அன்னம் உண்பாயாக என்று அன்போடு அன்னம் படைத்தனர் இராமலிங்க சுவாமிகளுந் களிப்புடன் அருந்தினர்.

அதன் பின், சிலநிமிடத்தில் சுவாமிகளின் அண்ணியார் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியில்வந்து, ஸ்ரீ! இதுவரை ஏன் அன்னம் அருந்தலீர் என்றனர். அதைக்கேட்ட சுவாமிகள் இஃதென்னை கியம்மாயிருக்கிறது? நீர்தான் இப்போது அன்னம் படைத்தீர் என்றனர். அதைக்கேட்ட அம்மையாரும், அன்னமிடமுறிய அம்மையார் திரிபுகத்தி யாராகிய தேவியாரே என்று தெளிந்து மனம் நடுங்கி சுவாமிகளுக்கு மெய்த்தொண்டு செய்து வந்தனர்.

இவ்வாறு திருவொற்றியூப் பெருமான வந்தியாட்டு அருள்பெற்ற வலியாலன்றோ இராமலிங்க சுவாமிகள் எல்லாம் வல்லராய்த் திகழ்ந்தனர்.

இராமலிங்கசுவாமிகளின் உபாசனை மான்மியம்

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருவொற்றியூரான் அடிமை.

அருள்பெற்ற மான்மியம்

அகத்தியமாமுனிவரின் கமண்டலநீரை, கணபதி காக்கையாய்க் கவிழ்க்க, அஃதொரு ஆரூயப்பெருகவே, அக்கன்னியை, கவேரன் எடுத்து வளர்த்தமையின் காவேரி யென்னுந்திரு நாமம்பூண்ட காவிரியாறு பாய்ந்து வளர்ந்த, கமுகு, கதவி, தெங்கு, பலா முதலான பற்பல சோலைகள் நிறைந்ததும், வயல்களில் நெற்குவியல்கள் குன்றுகள் போன்று குவிந்துகிடப்பதும், 'சோழநாடு சோறுடைத்து' என்றபடி சோறு மிக் குடையதும் சோழனால் ஆளப்பெற்றது மாகிய சோழ நாட்டின் நாப்பண், பொற்புணின் நடுவில் மணியைப்போலும், நற்காட்சிபுருக்களுள் மதியம் போலும் நனிதிகழ்வதும், பராசமுனிவரின் அமுதபுட்கரணி, வசிட்டதீர்த்தம், உமையின் மாலையாலுதித்த மணிமுத்தாநதி, சிவகங்கை, விண்ணாறு, (வீணன் வெட்டிய ஆறு) என்பது முதலான தீர்த்தங்களால் அமுதூற்றதும், திருநாவுக்கரசர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தஞ்சைத் தளிக்குளத்தீசர், பெருவுடையார் (பிருகதீசர்) பெரிய நாயகி (பிருகதாம்பிகை) சுருவேல நாதர் என்பது முதலான தேவர்களால் சிவமணங்கமழ்வதும், வசிட்டர் முதலான மகரிஷிகளால் தவப்பயன் பழுத்ததும், 'சுரிவனம்' என்று வழங்கப் பெற்றதுமாகிய தஞ்சைக் கருந்திட்டைக்குடி யென்னும் புண்ணிய தலத்தில், மந்தாரடி செல்லப்பிள்ளையார் கோவில் வீதியில், வேளாளர் மரபிற்குத் திலகமாய்த்திருமும் பஞ்சநாதம்யிள்ளை என்னுந் திருநாமப்பூண்ட ஒருவர், சுந்தரம் மாள் என்னும் தமது கற்புடைய மனைவியாரோடு,

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வவன் வானுறையும்,
தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்”

என்றவாங்கு, இல்லறம் நடாத்தி வந்தனர். அவ் வம்மையார், முற்பிறப்புக்களிற் செய்த பெரும்புண்ணியப் பேற்றால் கௌசல்யை இராமனைப் பெற்றது போன்று, பஞ்சநதிகளும் ஒருகடலில் ஒன்று சேருமாறு ஐந்தாவதாக ஓடு ஆண் குழந்தையைப் பெற்றனர். பெற்றவுடன், ஏனைய குழந்தைகளை யீன்ற தினின்றும் இக்குழந்தை யுதித்தவுடன்,

“சுன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
சான்றோனெனக் கேட்டதாய்”

என்ற திருவாக்கின்படி தன்னோ யுணராமலே பேருவகை கொண்டனர். இது,

“எழுபிறப்புந்தீயவை தீண்டா பழிபிறங்கா
பண்புடைமக் கட்பெறின”.

என்றதை, அவ் வம்மையாரின் உள்ளத்தில் திருவருள் தோற்றுவித்தாற் போலும்?

மற்றும், இராமன், சிவபெருமானை வழிபாட்டுப் பெரும் புகழ்பெற்றது போன்று, இக்குழந்தையும் சிவ வழிபாட்டில் நாயன்மார்களைப் போன்று வன்றொண்டராய்ப் பெருங்கீர்த்தி வாய்ந்து இனிது வாழ்ந்துவரு மென்பதைத் திருவருள் விளக்கியதால் ‘இராமசாமி’ என்னுந் திருப்பெயரைச் சூட்டினர்.

இக்குழந்தை வித்தை கற்கவேண்டிய பருவத்தில், சிவ குருநாதர் இனிய தண்டமிழ்ச் சுஸ்வியைக் கற்பித்ததுடன், மார்க்கண்டன் போன்று மாபெருந்த சிவ வழிபாட்டையும் நடிக்கும் வகையால் விடித்துக்கொள்ளும் பேருதவியையுஞ் செய்தருளினர்.

அக்காலத்தில், அங்குள்ள கருவேலநாதர் சந்நிதியில், மறையோது மொலிகேட்டு இச்சிறியார் விருப்பத்துடன் அங்குச் சென்றால் மறையந்தணர் பொறுமை கொண்டு வெருட்டுவர், அப்போது, இச்சிறியாருக்கு, அந்தோ ! வேதப்பொருளையறியுமாறு திருவருளுண்டாங்காலம் எதுவோ? என்று மனம் வருந்துவர். இவ்வெண்ணமே பின்னர் வேதங்களைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்க வித்தாயிருந்தது. இவ்வாறு, இச்சிறியார் பதினாறு பிராயம்வரை தனது பிதாதேடிய ஊதியத்தால் வாழ்ந்து, பின்னர் நாம், தஞ்சன் போரிட்டதும், பஞ்சம் தருவதுமாகிய இவ்வுரை விட்டு, சென்னன் ஆண்டதும், செல்வம் பூண்டதுமாகிய சென்னைபுரியை யடையில் நலம்பெறலாமெனக்கருதி தனியராய்ச் சென்னைக்கு வந்து விட்டனர்.

அப்போது, இவர் முற்றிற் பிற்செய்த புண்ணிய வசத்தால் செல்வப் பிள்ளையாரின் செல்வத்திருவருளும் இவரது உள்ளத்தில் வாசனை வடிவாய் வந்துவிட்டது. ஆனால் அது இவர்க்குத் தெரியாது.

சென்னையம்பதிக்கு வந்து.

“நீரினும், ஞண்ணினு நெய்யென்பர் நெய்யினும்

யாரு மறிவர் புகைநுட்பம் —தேரின்

நிரம்பிடும்கையாளன் புதுநெ புகையும்

புகற்கரிய பூழை துழைந்து. ” என்றபடி, சில வியாபாரத் துறையிற் புகுந்து, அந்நகரிலும், பொருளுால் வலிநென்பதற்க்கியை நிறிகு பொருளிட்டி வந்தனர்.

பின்னர், சென்னைக் கைக்கொண்டான் திருவருளால், அம்மாவைக்கு ஆண்டாண்டாக, திருச்சியிலுள்ள சீரார் காவிரியின் பாடித்தித்தாய் செல்வத்திறியாய்த் திகழ்ந்துவளர்ந்த நீனும்பாலை மணந்தெய்வத்தனர். இது இராமனுக்குப் பேரண்டான் நீனைக் கொண்டிருந்த குகன் கதையை நோக்கில் இராமன் ஆண்டிராநீனை யேற்றிக் கொண்டமையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

இவ்வாறு, மீனும்பாளும், இராமசாமியென்னும் திருவொற்றியூரான் அடிமையாரும், இராமனுந் சீதையும்போல், உடல் வேறுபிரிப்பினும் உயிர் ஒன்றாகவே யிருந்து கட்டகமொடோல் வாழ்ந்து வந்தனர். இவர்களுக்கு இரண்டொரு மக்களுந் முதிந்தனர்.

இவ் விராமசாமித் தொண்டர். பலவகை வியாபாரஞ் செய்து வரினும், யோகப்பயிலல், தூல்கற்றல், அடியார்க்குண விடன் முதலிய வழிபாடுகளையுஞ் செய்துகொண்டு சிவ வழிபாடு முதலான நல்லறங்களிலேயே விருப்பமுடையராய் முழுகி வந்தனர்.

மற்றும், “ஆற்றுப்பெருக்கால் அடி சுடு மந்நாளும், ஊற்றுப் பெருக்கால் உலகட்டும்” என்றவாங்கு தனது வாழ்நாளில் வீழ்நான் படாது நல்லதையே செய்து வந்தனர்.

பின்னர் “தொண்டமைத்தாரே நாய கதியினிற் சேர்ப்பன்” என்றபடி. திருவொற்றியூர்ப் பெருமானார், பட்டினத்தடிகள், இராமலிங்க சுவாரிகள் முதலானோருக்கு அருள் செய்தது போன்று அருள்செய்யத் திருவுள்ளங் கொண்டு, சிவ வழிபாட்டில் ஊக்கமுண்டாக்கி நாடோறும் திருவொற்றியுரையடைந்து இறைஞ்சி வருவாறு அருங்கிசுத்தனர்.

பின்னர், திருவொற்றியூர்ப் பெருமானாரின் திருவருளால், அவ்வுலகை யாளுதற்குரிய அருள், ஏற ஏற, இவ்வுலகை யாளுதற்குரிய பொருளும் ஏறி ஏறி வந்தது.

எல்லாவல்ல இறைவனார், தமது திருங்கடைய் கண்ணோக்கால் வரியோனையும் குடேறணுக்குவிசைமுல் தமது அடியார்க்குப் பொருட்செல்வத்தை யளித்தல் அரிதானோ?

மற்றும், பொருளேறுவதோடு, இவ்வி ராமசாமித் தொண்டருக்குத் திருவருளால், அருள், கல்வி, தோனம், தனைய, பொறை, கொடை முதலான பொருத்தனாகவெல்லாம் வான அரசாட்சிக்கு அங்கங்களாய் இனிது அமைந்தன.

மற்றும் இத்தொண்டர், செல்வமிசூந்து, இடம்பொருளே வல் விரிந்து திடம்படு குறுமன்னர்போல் இருந்தும் செருக்கென்பது சிறிதுமிலாது, திருவொற்றியூரானுக்கு அடிமை பூண்டு, சிவத்தொண்டு செய்தல், சிவனடியார்க்கு அன்பு "செய்தல், சுற்றம்பேணல், அறிவுடையார் மாட்டு அன்பு பாராட்டல், வறியார்க்கிரங்கல், எள்ளலாய் வழங்கல், கல்விச்சாலை புரிதல், மறையலில் வித்தல் முதலானவைகளிலேயே தமது பொருளைச் செலவிட்டு வந்தனர். நல்குரவுற்றார்க்குச் செல்வநலந்தோன்று மென்றதற்கும்,

“கைப்பொருள் பெற்ற நூன்றே நடவுவாலயத்துக் கீந்தும், மெய்ப்படு புராண நூல்கள் விருப்பொடு கேட்டுவந்தும், வைப்பென இரப்போர்க் கீந்தும் வருபவருளரேற் சுற்ற, மொய்ப்புயந் தண்டந்தாழ்பி முன்னவனில்பத் தாழ்வார்,”

என்ற திருவொக்கிறும் இலக்கியமாயிரந்தனர்.

அஃதென்றியும், ஊலில், மாரியாணுடைய மனைவியாகிய செல்வத்தைய, அன்பார்களுக்கும் யாண்டேனும் ஓரடி அன்பரிடத்து வைத்து விட்டது, அம்மாவார் அறியாமையால், செல்வமாகிய விஷ்ணுவின் மனைவியைத் தனதாகப் பாவித்தது தடுமாறுவது போலலாதது, இச்செல்லவாதது விஷ்ணுவின் மனையாள் தனதின் காலது என்பதே கூடாதெனவுணர்ந்து விஷ்ணுவின் வடிவமான அடியார்களுக்கும், அரண்மனைக்கும் ஆக்கவந்தனர்.

இவ்வாறு, திருவொற்றியூரையடைந்து நாடோறும் வழிபட்டு வருங்கால், ஓரடிகள் அங்குள்ள பிரமநிர்த்தமடி. யெழுந்தபோது ஓரடி சிவனடியார் வந்து, “ஐய! தாம், திருவொற்றியூரானிடத்தில் பேரன்புடையா ராதலின், இவ்வாலயத்தைப் புதுப்பிக்கில் நலம்” என்றனர். அதைக்கேட்டு, இது திருவொற்றியூரான் கட்டளையே யென்று சிரமேறிகொண்டு திருவொற்றியூரான் ஆலயத்தைப் புதுப்பிக்கத் தொடங்கி முறையாய், புதை, திருவிழா, திருவிளக்கு முதலானவைகள் நடந்து வருமாறு செய்தனர்.

அதன் பின்னர்,

“ஈது சிவலோக மென்றென்றே மெய்த்தவத்தீநார்,
ஓதுந்திருவொற்றியூர்” என்ற வாங்கு, இது சிவலோகமென்ற
துணிவோடு இடை விடாமல் பன்னிரண்டு வருடம் ஓடிய நியம
மாய் நாடோறும் திருவொற்றியூராணைப் போற்றி வழிபட்டு
வரல் வேண்டுமென்று மனத்துட் கொண்டு அவ்வாறே ஓடிவரு
வந்தனர். இதுபோன்றே திருமகனும் விடாமல் நாட்டோறு
நினைது வீட்டிற்கு நான் வருகின்றேன் என்று வந்து
கொண்டே விரும்புந்தனர்.

இவ்வாறு, திருப்பாவை நடந்தேறி வரவந்தேறும் இவரது
நியமம் தவறுது நடந்து வந்தது.

இப்படி நடக்கும் காலில், இவ்வாறு வரவந்தேறும் காலம் மது
பத்தியை கண்ணாப்பச் செய்துவிடவன், மிக உறுதியாகத்தி
யுறந்து திருவுறங்கொண்டு, இவரது மன்களை இழந்து மாறு
செய்ததுடன், இவர் நியமப்படி காலையில் திருவொற்றியூர்க்
கூடப் போயுந் திருணத்தல் ஓடிவந்தேறவது உயிர் துயர்துப் போ
மாறு செய்துமறினர். அங்கண்ட இம் தெய்வம் வாய் அப்படி
யடிசுள் போன்று புத்தான் இறந்து கிடப்பதைப் போய்
பாடுக்தாது நியமப்படி திருவொற்றியூர்த்துப் சென்று வந்தது
யாரைப் பணிந்து போற்றி நியமத்தை முடித்துக் கொண்டு
வந்து மகற்கு வேண்டிய இறுதிக்கூட சுவர் செய்தனர். அம்ம!
அம்ம! இவரது மனவுறுதி எடுத்துவைச்சுப் பாற்றி?

“இறக்கினும் இன்றே இறக்குக என், வ
மிருப்பினு மிருக்குக வேற்கன்
ஒறுக்கினும் ஒறுக்க விலகையு புட்டின
புட்டினு புட்டிக வாவிற
சிறக்கினும் சிறக்க கொடிய தீநாகிற
சேர்கினுஞ் சேருக சிவத்தை
மறக்கிலம் .....

என்று, திருவாதவூரடிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளியது இவர்
பால் கண்கூடாமன்றோ?

இது தவிர்த்தும், மற்றொருநாள், இவரது செல்வப் பெருக்கானது, திருவொற்றியூரான் திருவருளால் வந்ததென் றுணராதாள் சிலர், இவர்பால் பொறுமைபுற்று, பெருவிரோத முற்றி இவரை எவ்வாற்றினும் கொலைபண்ணலே நலமென உறுதிப்படுத்திச் சமயம் நோக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

அதற்குரியவுடன், திருவொற்றியூரான் திருவருள் விளங்க முறையும், இத்தொண்டரிடத்துள்ள பேரருளை உல கிற்கு அறிவுறுத்தவும், திருவருட் சம்மதப்படி, மாலையில் கடற்கரை சென்று சில நண்பர்களுடன் சகடவாயிலாய் கடற் கரைச் சென்று, அங்கு, கடலின் அருகிலுள்ள மணற்புதியில் உட்கார்ந்து கொண்டு, கடலை நோக்கி, கடலானது, தன்பால் பல நதிகள் வந்து சேரினும், அவற்றைத் தன் மயமாக்கிக் கொண்டு, பெருகாது குறையாது கலங்காது தெளியாது ஒரு தன்மைத்தாகவே இருப்பதுபோன்று, பரசிவனும், பன்னெறி களுந் முடிவில் தன் மாநிலவந்து முடிவுற்றனும், தனதுன்மையை யுணராதே, மாநிலமாகக் கொள்ளினும், மறுக்கினும், மற்றும் பலவாறாக மாநிலமாகக்கினும், ஒரு தன்மைத் தாகவே எல்லா வயிரகட்டும் அருள்செய்கின்றனன்.

அங்குமிடம் இங்குமிடம், அலை, நகரை, குமிழி முதலாயின உத்தித்தொடுக்கென, பரசிவனிடத்தில் பிரமன் விஷ்ணு முத லான எல்லாவுயிர்களுந் தொன்றி நின், வ ஒடுங்குகின்றன என்றும், மற்றும், பலவாறுகவும் சிந்திக்கொண்டிருக்குந் தரு ணத்தில், தருணகவன் பின்புறமாகவே வந்து, வாக்குக் கர சரை வதைக்க வெண்ணிய சுண்ணரைப்போன்று, வான் கொண்டு இவர்க் குழந்தைக் குறியாக்கி வெட்டினன்; திருவரு ளானது அவ்வெட்டுச் சுழத்திற்படாமலே தவறி விட்டது. நீண்டும் இரண்டொருமுறை வெட்டினும் அவ்வெட்டுகள் திரு வருளால் இராமசாயித் தொண்டரிது படாமலே சிலவிடத் தில் மிக வளிதாய்ப்பட்டது. அதற்குள் திருவருள் வலியால் அவனுடையகண்கள் மூடிவாறு செய்ய அவனும் மண்மீதுவிழ அப்பகைவனுடைய கையிலேருந்தவானும் இம்மெய்த் தொண் டரின் கைக்குவந்து விட்டது. அதற்குள் நண்பரும்வந்து

சூழ்ந்தனர். அந்தோ! பகைவாறுடைய தீர்ச்செயல்கள் வெய்தத் தொண்டன்பாதம் செல்லுமோ? சூழ்ந்த தலைகாத்து நென்றதூர் பழுதாமோ? அம்ம! அம்ம! திருவொற்றியூர்தான் இயற்கைவா நென்னே! கற்றுணை புட்டிக் கடலிற் பாய்சினதையும், கண்ணம்புச் சூனியில் வைத்து எரித்தன் முருகனவற்றையும் எளிதினீக்கியருளிய பேரருட் பெருமைக்குத் திருவும் ஓநா அரியதாமோ? 'கடவுளை நம்பினோர் கைவிடப்படார், என் பது உண்மையன்றோ? இதுவும் தடிந்தார். கொன்றதற்குவிடப் பெருங்கருணைபோலும்?

இவ்வணம் பொட்டுண்ட போதும் ஆங்கிலமுதலானவையிற் பயர் பலர் தடுத்தும் கேளாமல் அன்பின் திருவிவாதிருந்தையடைந்து சேவித்து வந்தார். இத்தகைய பொறுத்ததொன்றை நாயன்மார்களுள் ஒருவராக எண்ணில் இழுக்கென்னை?

இவ்வாறு திருநாட்டென்ற பின்னர், 'வெய்தத்தலிற் தவிர்ப்பகைவாறு'ம், 'ஓம்ப - முடிந்த தீர்ப்பகைவாறு'ம், 'மற்று முன்ன எல்லாப் பகைவார்களு'ம், 'திருவருளால் இவ்வெய்தப் பதிக் தொண்டனரையே சரணடைந்தனர். அதுள் வலியான மருமன் வலியிற் பெரிதன்றோ?

இங்ஙனம் பன்னிரண்டு வயதுங்கடந்த தாய் எடுத்திக் கொண்ட நியதம் முடிந்ததுடன் திருப்பாவையின் மற்சாகத் தோடும் அன்போடும் நிறைவேறியது.

திருவொற்றியூரான் திருவருளால் இத்தொண்டக்குஞ் செல்வத் தழைத்து, தனைய மிகுந்து, அருள் கருத்து, கொண் உயர்ந்து, இவரது வாழ்நாளான் தவகாளாகக் கழிந்து வந்தன.

இவருக்குள்ள மக்கள்கள் இறந்த பின்னர், இறந்த மக்களின் அறிவின் வலிமைகளைத் தரும் ஓநா உணர்வாய்வந்தமையப் பெற்ற ஒரு ஆண்மகவைப் பெற்றெடுத்தனர்.

அக்குழந்தை, மாதா பிதாக்களுக்கும் கண்ணீர் பன்றிருத்த லானும், கண்ணன் போன்று சிவபக்தியில் மிகச்சிறப்புறு

மென்னுங் குறிப்பானும், நந்தகோபனுக்கும் யசோதைக்கும் பிறந்த கண்ணபிரான் போன்றிருந்ததாலும் சண்ணன் எனும் காரணத் திருநாட்டு சூட்டினர்.

அக் கண்ணனுக்குக் கல்வி கற்பிக்க வேண்டிய காலத்தில் கல்வி கற்பித்து வைத்தனர். அக்குழந்தையும் திருவொற்றியூரன்றிருவருளால் இளமதிபோன்று நாளுக்குநாள் வளர்வதுடன் அறிவு விளக்கத்தையும் பெற்று விளங்கு கின்றது.

இவ்வாறு, இவ்விராமசாமித் தொண்டர், தமக்குத் திருவொற்றியூரான் திருவருளால் செல்வந்தமைக்கத் தழைக்க, அவரது திருப்பணியையுங் கருங்கல்லால் இழைத்து இழைத்து, கருப்பக்கிரகம், அர்த்தமண்டபம், மகாமண்டபம், உட்பிரகாரம் முதலான திருப்பலிகளை தேவரும் விரும்பு மாறு செய்து முடித்தனர்.

மற்றும், சனகாதிசுளும், பட்டினத்தடிகள், பத்திரகிரியார், இராமலிங்க சுவாமிகள் முதலான ஞானிகளும், துன்புரு, கின்றனர், நாரதர் முதலா லோரர்களும், வினயதேவர்களும் மெய்யுணர்வடைந்து பொய்ப்பிறப்பை யொழித்திருந்த இன்பை நிலையை விடுத்தது,

“இறையில் எப்பதமுள்ளுந் தேவாடிலென் என்றார்
பிறவிதேவாடுவென்றின் திற்ப்பணி செயப்பெறின்”

என்று கூறிய வாங்கும்,

“வாரிடைத்தவரும் மண்ணில் வந்தரன் தனையருச்சிப்பர்”

என்றாடியும் இவ்வாலயத்தின் தாப்பங்கனில் நின்று கொண்டு திருவொற்றியூரானை வழிபாடுக்கின்றன ரெனின்? இத்திருப்பலிகளின் மெருமை சொல்லுதல் கொள்கிறதா?

இராமன் சிவந்தொண்ட அருளார் முதற்ருண்டானது போன்று திருப்பணியும் எல்லாக் திருப்பணிகட்கும் முதலாவதாய்த் திருநாடுகின்றது.

இவ்வாலயம், திருவொற்றியூரான் அடிமையின் திருப்பலிசெய்யும் திறமையை கொக்கி, திருவொற்றியூரானையிவ்விடமாலும், தமது ஆணையை முன்னிதி மனமுடித்துக்

கொண்ட சுந்தரர் பழுதுற்றமைகண்டு ஊன், புகோல் கொடுத்தருளினார். அத்தலம் திருவென்பாக்கம் எனப்படும்; அத்தலத்தையும் இப்பணியாளரைக் கொண்டே திருப்பணி செய்து கொள்ளத் திருவுள்ளத் தெண்ணிச் செயவித்துக் கொண்டருளினார்.

இத்தகைய சிறப்புவாய்க்க திருவொற்றியூரான் ஆலயத்திற்கு, தானுடைய வைகாசிமீ 18உ அதுவது ஆங்கிலம், கி-பி, ஆயிரத்துத் தூனாயிரத்து முப்பத்தாறாம் வருடம் மேமாதம் முப்பத்தேகாரந் தேய்தியில், என்னில் பொதுள் செலவிட்டு கண்ணிற்காணாத காட்சியாக, மண்ணிலுள்ளவர் வந்துசூழ, விண்ணிலுள்ளாரும் விரும்பமாறு சும்பாநிலேகஞ் செய்து முடித்தனர்.

இவர் தமது பெயரால் ஸ்ரீ சிவலிங்கப் பிரதிட்டையுஞ் செய்து வைத்துள்ளார்.

மறையர், இக் சும்பாநிலே காரிகேற்சுவத்தில் துரிதமாகக் உய்யும் பொறுதி, சாமலேதந்தைத் தாய்தில் மொழி பெயர்ப்பித்த அருளிட்டு கண்ணொடை யாகவும் அளித்தனர்.

திருவொற்றியூரானடிமை அருள்பெற்ற மாண்மியம்

முந்நிம்.

வாழி.

“ஓதுகல் லொற்றியூர் பேருலநிலைநிலைங்கி வாழ்க
பாதிவென் மதுகித்திழர் பாம்பக்ககாதர் வாழ்க
மதுகங்க கரீணை மரன் வடிவுண் யம்மைவாழ்க
ததுகந்நடிகையைப் ததுவன் பணிதகல்லுமை வாழ்க.

திருவொற்றியூர்ப் புராண சாரம்

முந்நித்நி.

